

Mặt Trời Lớn! Cậu Còn Nợ Tôi Một Trái Tim

Contents

Mặt Trời Lớn! Cậu Còn Nợ Tôi Một Trái Tim	1
1. Chương 1: Mặt Trời Lớn!	2
2. Chương 2: Gặp Lại	3
3. Chương 3: Nỗi Đau Từ Quá Khứ	6
4. Chương 4: Thế Giới Của Mặt Trời	9
5. Chương 5: Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới	13
6. Chương 6: Cứ Khóc Đi	16
7. Chương 7: Sự Thật	19
8. Chương 8: Cậu Là Đồ Tồi	21
9. Chương 9: Điều Thú Vị Thực Sự	24
10. Chương 10: Lạnh Nhạt	27
11. Chương 11: Tôi Muốn Cậu Hạnh Phúc	30
12. Chương 12: Người Thứ Ba	32
13. Chương 13: Thách Thức	36
14. Chương 14: Tôi Yêu Cô Ấy Mất Rồi	39
15. Chương 15: Không Cam Tâm	44
16. Chương 16: Đau Thương	47
17. Chương 17: Đau Thương (2)	48
18. Chương 18: Kết Thúc Để Bắt Đầu	51
19. Chương 19: Đây Là Ảo Mộng?	53
20. Chương 20: Học Cách Buông Tay	55
21. Chương 21: Đường Vô Tận	58
22. Chương 22: Biến Cố Bất Ngờ	60
23. Chương 23: Hồi Tỉnh	61
24. Chương 24: Yêu Thương Trở Lại	63
25. Chương 25: Yêu Thương Trở Lại 2	66
26. Chương 26: Ngoại Truyện.	69

Mặt Trời Lớn! Cậu Còn Nợ Tôi Một Trái Tim

Giới thiệu

Nó tên Trần Ánh Dương, tính cách nói dễ nghe thì là mạnh mẽ, nói khó nghe một chút là côn đồ, bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-troi-lon-cau-con-no-toi-mot-trai-tim>

1. Chương 1: Mặt Trời Lớn!

-Buông tay!

-Không buông.

-Tôi nói cậu buông tay.

-Không.

Câu chuyện về cuộc đời của cả hai được mở đầu bằng trận cãi vã như vậy. Cụ thể là vào một ngày đẹp trời kiểu “chưa có bao giờ đẹp như hôm nay”, Dương cô nương nhà chúng ta lại quyết định ra ngoài để bắt đầu cuộc săn lùng một món đồ đẹp-độc-lạ. Khi vừa đi qua một cửa tiệm đồ cổ ngay lập tức bị chiếc vòng thánh giá kia thu hút. Trùng hợp thay là phía đối diện, Vương công tử nhà chúng ta cũng nhìn trúng món đó. Cả hai cùng bước vào quán, cùng chạm tay vào món “báu vật” và cùng khơi ngòi chiến tranh bằng ánh mắt phát ra tia lửa điện 1000 w. Haha.

-Tôi nhìn trúng nó trước.

Cô nương nhà ta vẫn không chịu nhượng bộ, đáy mắt chứa hằn một quả cầu lửa to bự. Đùa kiểu gì, Trần Ánh Dương nó chưa bao giờ chịu thua ai cái gì.

Nam khề nhếch mép, ánh nhìn sắc bén quét lên người con gái trước mặt, áo phông over size rộng thùng thình, có in hình ông mặt trời to bự đằng trước, mà cái ông mặt trời này còn cười ngoác miệng, đeo kính dâm mới ghê chứ. Đây là chưa kể đến cái quần beg-g cô ta đang mặc, chỗ nào rách được thì liền rách, ôi thôi, trông cứ gọi là tan nát.

-Thật thế sao? Cậu có cần xem lại camera ghi hình không? Nam cũng không chịu thua.

-Cậu... Ồ kìa!

Nó đột nhiên reo lên, hai mắt sáng lấp lánh hướng về phía sau Nam. Hắn theo phản xạ quay đầu lại nhìn, không có gì bất thường. Vậy có nghĩa là...

-Haha, hiện tại về tay ai là của người đấy nha.

Dương cười đắc ý, giờ giờ chiếc vòng vừa nằm gọn trong tay ra trước mặt hắn.

-Không biết có ai nói với cậu điều này chưa, muốn tranh đồ với tôi sao? Cứ tình nguyện tu thêm mười kiếp nữa đi nhé.

Nó dứt lời liền quay người, mới tiến được một bước đã nghe thấy giọng nói vô cùng rét lạnh vang lên

-Mặt trời!

-Cậu...sao cậu biết tôi?

Nó tròn mắt kinh ngạc. Chuyện này không có đùa đâu nha. Dương xác định rõ là mình đâu có quen người con trai này. Sao hắn còn biết luôn biệt danh của nó vậy trời.

-À! Tôi muốn biết thì biết.

Tôi muốn biết thì biết. Cậu trả lời kiểu gì vậy? Còn về phía hắn, thật ra chỉ là tùy tiện gọi đại một cái biệt danh mà thôi, tại thấy áo nó in hình mặt trời, chiếc nhẫn trên tay nó cũng hình mặt trời nên mới gọi như vậy, không ngờ trúng phóc. Hắn cũng thiên tài quá đấy chứ. (Dò: tự sướng vừa thôi cha >”)

2. Chương 2: Gặp Lại

-Ê! Bên này! Thanh vừa hô lớn vừa đưa tay vẫy vẫy về phía nó. Nó quay đầu, tiến lại chỗ con nhỏ đang ngồi.

-Vừa ở CLB về à?

-Ừ!

Dương trả lời qua loa, tiện thể đưa mắt nhìn quanh một lượt, Thanh và Thảo, hai cái bản mặt này thì thôi khỏi cần bàn, còn Minh, à cậu còn đang theo đuổi chị Thảo nhưng vẫn chưa thành công. Tiếp đến là Trang à? Sao con nhỏ lại xuất hiện ở đây? À, mà thôi đi, dù gì thì nó vẫn còn là “bạn tốt” cơ mà.

Người cuối cùng là..... Ày dà! Có chút quen đó nha.

“Nếu cậu đem cái váy đó đi, cậu sẽ phải hối hận”.

Chính hắn! Trời ạ! Không chệch đi đâu được. Nhưng chắc hắn ta sẽ không nhớ nó đâu nhỉ?

-Bạn đây là.....

Nó cố làm ra vẻ xa lạ nhìn về phí hắn, Nam cũng nhìn nó, bốn mắt nhìn nhau, hai người lại cùng vận dụng nội lực thâm hậu của mình để giao tiếp bằng mắt. (Idol: ghê à nha)

“Đừng có cáo già giả nai nữa, tôi biết cậu còn nhớ tôi”.

“Vậy sao? Xin lỗi nha, tại cậu biến thái quá nên không sao nhớ nổi”.

“Chứ không phải vì đẹp trai quá à”.

“Vâng! Đẹp trai lại cờ hó”.

“Cậu...”

“Haha, đau khổ của cậu là hạnh phúc của đời tôi”.

“Mặt trời! Đừng có vội đắc ý!”

“Tôi đắc ý gì đâu, chỉ đắc thắng thôi”.

-Này này! Sao hai người nhìn nhau dữ thế?”

Minh chen ngang cắt đứt trận đấu mắt của đôi bạn trẻ. Trang càng áp sát vào người hắn, giọng nói đường mật vang lên:

-Giới thiệu với mày, đây là Nam, bạn trai tao.

-Ồ.

Dương hờ hững, vốn là không còn bận tâm đến những vấn đề liên quan đến cái tên “Trang” từ lâu. (lí do thì từ từ sẽ rõ nha)

-Sao hôm nay mày ăn mặc như con đầu đường xó chợ thế kia?

Mọi người theo phản xạ cùng chú ý tới trang phục của Dương, bao gồm cả bnar thân nó. Quần jean bạc màu rách tơi tả, áo cộc nửa trắng nửa đen, thêm một cái áo sơ mi kẻ caro buộc ngang hông, mớ tóc đen nhánh tùy tiện xõa tung, dưới chân đi đôi giày lười in hằn hình đầu lâu xương chéo to đùng. Đây là chưa kể đến một đồng dây dợ trên cổ. (Mặt trời: dây dợ cái đầu người, toàn vòng xịn của ta đấy, Idol: Vâng, vòng sịn chứ không phải xịn đâu chị.)

-Hôm nào nó chả ăn mặc như đầu đường xó chợ, đâu chỉ riêng hôm nay.

Thanh phụ họa, trong khi nó chỉ diềm tĩnh thưởng thứ cốc trà sữa trên tay, phun ra hia từ cốc lốc:

-Tao thích.

-Đi, về nhà thay đồ đi, hôm nay đi chơi đêm.

-Where?

-Có chỗ mới.

-Không thích, tao mặc thể này thôi.

-Thôi được rồi, tùy mày vậy.

Ai mà chả chả biết đầu nó so với đầu bò còn cứng hơn ấy chứ. Dương mà không thích thì đừng có ép. Nếu mà cứ ép thì tên đó chết chắc luôn chứ chẳng đùa.

Khi bọn nó đang đi trên đường thì có một chiếc xe khác vượt qua, trong tích tắc nó bỗng cảm thấy cả người run rẩy. Nếu nó không nhầm thì chính là người đó, còn có cô gái bên cạnh, xinh đẹp, dịu dàng, hiền hòa như nước. Xứng đôi lắm! Đúng là xứng đôi lắm!

Quán bar “Đêm”

Giọt nước mắt bay ngược lên bầu trời

Làm thành bóng mưa đổ ngang xuống đời

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này

Em vẫn hy vọng...

Dù phải đau ngàn năm cũng đành

Dù là giấc mơ ngàn kiếp không thành

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này

Em vẫn hy vọng, vẫn hy vọng.

Giọng hát rất hay, nhưng lại giống như hòa cùng cả những tiếng nấc, những ngen ngào và những giọt nước mắt. Nước mắt cứ thế lăn trên đôi má, mặn chát, nóng hổi....

-Ồ kìa! Sao mày khóc?

Thanh hô lớn rồi chạy đến bên cạnh nó.

-Không sao, có con gì vừa bay vào mắt tao.

Nó nói vội vã, vấp vấp, rồi cuống cuống chạy ra ngoài.

Bất lực dựa người vào bờ tường lạnh ngắt, nó cảm giác như toàn thân suy sụp vô cùng, nhọc nhã và khổ vô cùng. Đã bao lâu rồi nhỉ? Đã bao lâu rồi mà vẫn không quên được, mà vẫn đau đớn, cùng cực đến mức này.

Chỉ một lần nữa thôi được không? Cho nó khóc òa thêm một lần nữa thôi. Để trái tim thôi không còn đau nhức vì kìm nén, để bản thân thôi không còn bức bách vì chịu đựng, một lần này thôi. Nó bật khóc, trượt dần theo bờ tường một cách vô lực, cuối cùng là ngã quỵ trên nền gạch lạnh ngắt.

Đau quá!

Có một người trốn phía sau cánh cửa mà chịu đựng nỗi đau, tuôn trào nước mắt. Có một người đứng ngoài lặng lẽ. Chỉ một cánh cửa thôi, ngay gần trước mắt, tưởng chừng như một cái vịn tay là nhìn thấy được nhau, vậy là lại cứ như xa xôi, cứ như vô tận...

-Trở lại rồi à?

-Ừ.

-Cậu có sao không?

-Không sao.

Nó cười gượng đáp lời Minh, mệt mỏi ngã người trên ghế. Thanh và Thảo đang tập trung song ca một bài hát của nước ngoài. Minh ngồi chăm chú theo dõi họ. Trang ôm eo Nam một cách tự nhiên, gục đầu vào bờ vai vững chắc, vẻ mặt hiện lên tia thỏa mãn. Nó nhìn quanh một lượt, chợt có cảm giác trống trải bất tận, chớp mũi lần nữa cay xè. Vội vàng chớp mắt thật nhanh ngăn dòng nước đang trực trào ra, vợ vội lấy lon bia trên bàn, tu một hơi cạn sạch.

Chep! Sao bia hôm nay có vị ngon lạ lùng, nó bật tiếp lon thứ hai, cũng như lon đầu, uống cho bằng cạn mới thôi. Ừ đúng rồi! Say rồi sẽ không còn nhớ. Say rồi sẽ không còn đau. Ít nhất là trong hôm nay, ít nhất là ngay lúc này. Ừ! Say thật tốt.

Lon 3, 4, 5...nó chưa bao giờ uống nhiều tới vậy. Không biết Trang vì lý do gì đã rời khỏi từ lâu, giờ chỉ còn Minh, Thanh, Thảo, Nam và nó.

-Hát thôi thì không vui, hay bây giờ thêm trò gì nha! Minh gợi ý

-Ừ được

Thanh gật gù quay về phía Dương

-Ê mặt trời! Uống gì ghê vậy? Mà có chơi không?

-Thao nại hông? (sao lại không?) Giọng nó riu lại không còn rõ ràng

-Xù xì đi, kẻ thắng hôn người thua, không hôn thì mỗi người bị phạt một lon bia, vậy được không?

-Ok.

Mấy trò trẻ con này mà cũng nghĩ ra được luôn à, nhưng đã tới đây rồi thì hấn cũng không thể không góp vui. Cả lũ bắt đầu chơi, kết quả cuối cùng là hấn thắng nó bại.

-Nào, hôn đi.

-Haha, bốn cô nương ta mà lại đi hôn người yêu của bạn à? Uống thì uống chứ sợ gì.

Nó dứt lời cầm lon bia uống lấy uống để.

Phụt! Khụ! Khụ!

-Chết chưa con, thích mạnh miệng đi.

Thảo trêu chọc trong khi nó ôm ngực ho sặc sụa đến chảy cả nước mắt. Hai má hồng hồng, đôi môi căng mọng, bộ dạng này...

-Nhìn cái gì...ừm...ừm...Lời nói chưa hết thì đã bị bờ môi nóng bỏng của ai kia chặn lại. Nó toan đẩy Nam ra nhưng một tay hấn đã đề sau gáy, ngăn nó không được kháng cự. Nam hôn nó, không nhẹ nhàng triển miên mà hung hăng cướp lấy, chà sát đôi môi mềm mại như hoa anh đào.

-Ừm!

Đến khi nó tưởng chừng như sắp chết ngạt vì thiếu không khí thì hấn mới buông tha. Nó vừa được tự do liền vô vấp hít lấy hít để.

-Oa, cảnh đẹp à nha!

Lúc này ba người còn lại trở tròn mắt này giờ mới lên tiếng, tưởng sẽ khiến nó e dè ai ngờ nhận được câu xanh rờn:

-Hôn cậu thật ngọt nha, cho hôn cái nữa đi.

Ách! Bất tỉnh toàn tập. Mặt trời đúng là say thật rồi, nhìn về mặt là biết đã uống rất nhiều. Họ chỉ còn biết lắc đầu nhìn nhau.

30 phút sau...

-Cậu đưa mặt trời về nhá!

-Sao lại là tôi?

Nam vịn lại Minh bằng giọng vô cảm, nhưng đồng thời đưa mắt nhìn về phía Thanh và Thảo đang nằm bẹp trên ghế, còn con nhóc kia thì lăn lộn ra sàn mà ngủ. Xem ra họ đều đã say cả rồi, hẳn không nói chỉ đứng đây, tiến lại bế Dương rời khỏi phòng.

Cạch!

Trở về biệt thự, Nam nhìn cô gái ở trong lòng hắn, nếu không phải khi này quên xin địa chỉ của nó thì hẳn cũng sẽ không đưa nó về biệt thự của mình như vậy.

-Bỏ tôi ra!

Giọng nói mơ hồ vang lên, Dương giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay đang ôm mình.

-Bỏ ra.

-Nếu còn giãy giụa nữa thì tôi vứt cậu cho cá sấu ăn đấy!

Nam lạnh lùng đe dọa. Tưởng hẳn muốn bế nó lắm hay sao hả?

Vừa mới đặt nó xuống giường, Dương không biết mở mắt từ bao giờ, đang nhìn hắn rất rất là chăm chú.

Chat!

Âm thanh đánh thép vang lên. Hẳn cảm nhận được má trái của mình đang tê dại đi, Nam trừng mắt với nó, tức giận gầm lên:

-Cậu muốn chết phải không?

3. Chương 3: Nỗi Đau Từ Quá Khứ

Hắn thề có... có gì cũng được, từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, hắn chưa từng bị ai đánh bao giờ, mà chưa kể lại là con gái.

Mà lúc này, ánh mắt Dương nhìn hắn chứa đầy lửa giận, cảm thấy không thể xé tan con người trước mặt.

-Khốn nạn! Sao mày cướp Duy của tao? Trang ơi là Trang! Sao mày lại đối xử với tao như vậy? Mày đâm đầu vào trò chơi tình ái ngu xuẩn cho tới khi muốn dừng lại thì lôi tao vào cuộc, yêu một người lại yêu thêm một người. Duy bỏ tao rồi, là mày cướp đi cậu ấy. Mày có bao giờ hiểu được cái cảm giác đau đến chết đi mà không thể hận không? Có hiểu được không?

Nó gào thét, túm cổ áo hắn kéo mạnh, rồi lại bật cười như điên dại, nước mắt giàn giụa trên mặt. Nó hung hăng tự đánh vào người mình.

-Dừng lại đi.

Nam nắm chặt hai tay Dương. Nó yếu ớt ngược đôi mắt đỏ mọng đầm nước nhìn hắn rồi bất ngờ ôm chầm lấy hắn, cái ôm mạnh và chặt như thể nếu buông ra hắn sẽ biến mất vào không khí vậy.

-Duy ơi! Đừng bỏ tớ, đừng bỏ tớ được không? Đừng đi...

Biết lúc này nó đã không còn tỉnh táo nữa, hắn cũng không muốn đòi co nhiều, chỉ thuận tay ôm trả, cất giọng dỗ dành:

-Ừ, không đi.

-Duy ơi, đêm nào tớ cũng gặp ác mộng, tớ mơ cậu rời bỏ tớ, tớ mơ cậu bỏ tớ đi theo Trang, hai người thật hạnh phúc, yêu thương thật ngọt ngào, tớ rất sợ.

-Đừng sợ.

-Có phải chúng ta ngay đến việc làm bạn cũng không thể không? Nếu tớ nói tớ không hề chia rẽ tình cảm của cậu và Trang thì cậu có tin không? Nếu tớ nói là do Trang vu oan cho tớ, đổ mọi tội lỗi cho tớ thì cậu có tin không? Tớ biết, cậu không tin, cậu sẽ không tin

Hắn im lặng nghe nó nói, hai tay chẳng biết từ lúc nào đã siết lại chặt hơn. Con nhóc được người ta ví như mặt trời đây sao? Con nhóc cả ngày cười nói vui vẻ đây sao?

Hóa ra mặt trời cũng biết đau, à không, mà là mặt trời cũng đã từng đau

-Tôi tin cậu

Nam biết hắn không phải là cái người con trai tên Duy kia, hắn biết đây là một lời nói dối, nhưng thế thì đã sao, chỉ cần điều đó có thể giúp nó bớt đau đớn ngay lúc này

-Duy

-Ừ

-Duy

-Ừ

-Duy

-Ừ

Nam kiên nhẫn trả lời nó. Dương ngẩng đầu lên, nhìn như xoáy sâu vào đôi mắt hắn.

-Nếu tớ nói tớ vẫn còn yêu cậu thì cậu có tin không?

Giọng nó không cao không thấp nhưng lại chứa đựng bao xúc cảm, dần vật có, đau đớn có, thương tổn có, thất vọng có.

-Duy, tớ yêu cậu, mãi mãi...mãi mãi...yêu...

Giọng nó nhỏ dần rồi tắt hẳn, nó chìm vào giấc ngủ, hai tay vẫn ôm chặt hắn không buông. Nam ngồi im cho nó ôm như vậy. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra trong quá khứ khiến cho nó tổn thương nặng nề đến thế?

-Ừm...đừng đi.

Nó mê man, nhưng vẫn khăng khăng ôm chặt lấy Nam khi hắn toan gỡ tay nó ra. Hắn thở dài, tự nhiên nằm xuống bên cạnh nó, đến khi nghe rõ tiếng thở đều đều trầm ổn của nó, mới nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Tùy ý để dòng nước lạnh ngắt chảy xối xả xuống người, có lẽ như vậy sẽ khiến hắn thấy khá hơn.

-Mặt trời à, tại sao lại để tôi thấy bộ dạng yếu đuối của cậu, đây sẽ là sai lầm lớn nhất của cậu đẩy mặt trời. Vì dù cậu có muốn hay không, tôi cũng sẽ không buông tay, không bao giờ buông tay...

Lí do chắc chắn thì hắn không biết chỉ có điều khi thấy nó chịu đựng nỗi đau như xé lòng ấy, khi thấy những giọt nước mắt của nó, hắn cảm giác có gì đó rất nhói, rất nhói ở trong tim (Idol: Anh yêu chị ý rồi phỏng? Mặt trời: Tại ta cuốn hút quá đấy, khổ ghê. Nam: Con lạy hai mẹ)

Tại cantin trường đại học quốc tế Blue star, mặt trời với vẻ mặt u ám về phía hai con nhóc song thờ (Thanh với Thảo đều bắt đầu bằng âm “th” nên gọi luôn là song thờ cho nó gọn)

-Nói, là đứa nào kêu tên đó đưa tao về?

-Là hấn

Hai người đồng thanh cùng chỉ về phía Minh, cậu trợn tròn mắt, miếng bánh ngọt vừa ăn tắc nghẹn ở cổ họng, rồi nhìn qua Dương, cười xuề xòa

-Chuyện bắt đắ dĩ, bắt đắ dĩ thôi mà.

RẦM! Dương đập bàn cái rầm, nói như hét:

-Bắt đắ dĩ cái đầu cậu.

Minh nhăn nhó, đã đến mùa xuân đầu mà mưa xuân mát mẻ thế nhỉ.

Còn về phần Dương, thật không dám nghĩ lại cảnh tượng kinh khủng hồi sáng. Nó vừa mới mở mắt đã bắt gặp gương mặt đẹp giai người ngồi bên cạnh, cả người nó thì như bạch tuộc bám chặt lấy người ta. Ôi khổn nạn! Khổn nạn! Không thể chấp nhận được.

-Mọi người đều ở đây sao?

Giọng nói ngọt ngào của Trang vang lên, chấm dứt cục diện hỗn loạn ở đây. Dương cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn người con trai đang đứng cạnh Trang. Ôi mẹ ơi! Con phải làm sao bây giờ? Hic huhu (Mẹ: Tội nghiệp con tôi). Nhưng Nam lại không hề bận tâm đến biểu cảm của nó, cất giọng lạnh lùng:

-Thanh và Thảo, ai sẽ là người đi theo tôi.

-Hả? Cặp song thờ lại tiếp tục đồng thanh, hai cái bản mặt cũng nghệt ra y chang nhau.

-Tôi không nhắc lại lần hai.

1s, 2s, 3s.

-Để tôi.

Thảo kiên định đứng dậy theo Nam lên tầng thượng, ngay cả Trang cũng bị hấn bỏ ở lại, cả đám ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

-Tôi biết cậu muốn nói điều gì, tối hôm qua, nếu mặt trời có làm điều gì không phải thì tôi thay mặt nó xin lỗi cậu.

-Cậu đã biết?

-Mỗi lần say đều là như vậy.

-Quá khứ của mặt trời

-Sao?

-Tôi nói cậu hãy cho tôi biết về quá khứ của mặt trời.

Thảo trầm ngâm, ánh mắt trở nên vô định. Được một lúc, cô nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, để bản thân chìm trong dòng hồi tưởng...

-Dương quen Duy vào năm đầu của trung học, ban đầu là bạn, sau đó thì thân, rồi thích, thương, và yêu. Hai người rất đẹp đôi. Tất cả bạn bè đều hi vọng rằng họ có thể cùng nhau đi đến hết chặng đường đời. Nhưng ai cũng biết, bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn. Duy là người nói chia tay trước. Lí do rất đơn giản: Duy lỡ yêu một người con gái khác. Cô gái này lại chính là Trang, người bạn thân thiết của nó. Nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây, có lẽ Dương sẽ dễ dàng mỉm cười nói ra lời chúc phúc. Nhưng là Trang đồng ý yêu Duy trong khi nhỏ vẫn đang yêu một người nữa. Ai cũng biết, riêng Duy thì không. Hoặc phải chăng chỉ là cố tình không biết mà thôi.

Lặng một lúc, Thảo cố gắng bình ổn tâm trạng, nhưng giọng nói càng ngày càng trùng lại:

-Hôm đó là một buổi chiều thu, mưa rất lớn, Dương đến nhà của tôi, bộ váy trắng ướt nhẹp bị xé mất vạt váy bên dưới, cả người lấm lem bùn đất cùng cả máu, hai mắt nó đỏ hoe, chân đi mỗi một chiếc giày cao, trên tay cầm nốt chiếc giày còn lại đã bị gãy gót. Trên đầu còn quần dải băng trắng toát, máu thấm ra ướt đầm. Tôi thừa nhận bản thân tôi cũng không phải là người hiền lành từ tế gì, từ nhỏ đã gây ra xô xát

với không ít cơn đồ lưu manh, chứng kiến không ít cảnh đâm máu. Nhưng màu đỏ trên váy Dương hôm đó, màu máu của nhỏ, thực sự là nỗi ám ảnh lớn nhất trong tâm trí tôi, nó khiến tôi sợ hãi, run rẩy, bồn loạn.

Thảo gạt vội dòng nước nơi khóe mắt, lời nói có phần gấp gáp, lại nhuộm màu tang thương:

-Dương nói với tôi là Trang hẹn nó ra quán nước rồi không tiếc lời mắng nhiếc nhục mạ nó, nói nó hãy hoàn toàn chấm dứt với Duy. Dương vì quá kích động đã vung tay tát Trang một cái. Đúng lúc đó thì Duy vừa bước vào quán. Trang ôm lấy Duy khóc lóc thảm thiết, nói với Duy là nó ép Trang không được đến với Duy, còn lớn tiếng đe dọa. Duy thay Trang trả lại cái tát trên má nó. Dương ôm mặt chạy như điên trong cơn mưa nặng hạt, rồi nó bị ngã treo chân, đôi giày cao gót cũng bị gãy. Nó bị xe tông, run rẩy xé vạt váy quần quanh vết thương lớn trên đầu, lại tiếp tục chạy. Ngày hôm đó là ngày đầu tiên, cũng là ngày cuối cùng mà cuộc sống và bản thân của mặt trời nhuộm đầm ba thứ: máu, nước mưa và nước mắt.

Đêm ấy, Dương uống say, nó cười như điên dại, rồi khóc, rồi cười, rồi lại khóc, nó nói với tôi nó khinh cuộc đời này lắm, khinh cái tình yêu này. Nhưng tôi biết, nó đau. Nó rất đau. Mặt trời mà, không đau thì thôi chứ đã đau thì...

Câu cuối cùng kia Thảo bỏ dở không nói, lặng lẽ trút ra tiếng thở dài. Xoay sang nhìn người con trai đứng bên cạnh lại không khỏi kinh ngạc. Nam đứng yên tĩnh, sắc mặt hần u ám đến đáng sợ, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng tàn ác. Vội vàng thu tầm nhìn của mình về, Thảo nhẹ giọng:

-Tôi thấy cậu và mặt trời

Tiếng chuông điện thoại vang lên từng hồi, Thảo xoay người nhận điện thoại, nói hai ba câu ngắn gọn với người ở đầu dây bên kia rồi tắt máy, cô quay sang hẳn, ánh mắt tối lại:

-Những điều cậu muốn biết về mặt trời tôi đều đã nói hết, còn một việc nữa, tối nay 9h tại nhà kho phía Tây ngoại thành, nếu đến được cậu sẽ biết thế giới của mặt trời không phải chỉ toàn ánh sáng.

Dứt lời cô dứt khoát bỏ đi. Nam nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của cô, khẽ cau mày “Thế giới của mặt trời không phải chỉ toàn ánh sáng sao? Vậy là gì? Thế giới ấy còn có những gì?”

4. Chương 4: Thế Giới Của Mặt Trời

-Mẹ nó! Trốn ở đâu rồi?

Trong đêm thanh vắng vang lên giọng nữ chửi thề đầy thô tục.

-Chỉ là một lũ chuột nhát chết thôi à?

-Vậy sao?

Phía sau vang lên giọng nói danh thép lại có chút giễu cợt. Cả đám người sững sờ nhìn hai cô gái trước mặt. Tùy ý, ngông cuồng, kiêu ngạo, lạnh lùng là tất cả những từ có thể dùng để hình dung dáng vẻ của họ lúc này.

-Là bạn của Trần Ánh Dương này thì không có gì phải trốn cả. Thanh! Ra đây đi.

Trong góc khuất Thanh từ từ lộ diện, không nhanh không chậm tiến tới chỗ Dương và Thảo. Tiếp sau cô là khoảng hơn chục người nữa gồm cả trai cả gái.

-Hóa ra là kẻ của tụi mày.

-Phải.

Thảo kiên định, khóe môi khẽ nhếch. Dương cười nhạt nhìn thẳng về phía con nhỏ tên Linh cầm đầu đám lưu manh trước mắt. Vô vị! Chứ không bọn họ nghĩ rằng tụi nó sẽ để Thanh đến đây nộp mạng như thế này à? Một lũ đầu óc bần độn với toàn những suy nghĩ lằng nhằng. Chương tai gai mất nhau từ trước thì cứ nói thẳng ra để còn giải quyết một lần cho gọn. Bày đặt gì mà Thanh dám dụ dỗ bạn trai của cô ta, rồi là gây khó dễ với đàn em của cô ta. Đúng là nực cười.

-F**k! Xử nó không chị?

Một người thanh niên trong đám kia lên tiếng chửi, hất cằm vênh váo về phía tụi nó. Con nhỏ Linh cười lớn, rồi bất ngờ đánh mặt, gần giọng một tiếng: “Xử”.

Hai bên đồng thời lao về phía nhau, một cuộc xung đột kịch liệt xảy ra. Đúng lúc tụi nó tính kết thúc trận đánh bằng hai từ “Xử đẹp” thì bất ngờ:

-Cẩn thận!!!

Dương chỉ còn nghe được tiếng thét chói tai của Thanh sau đó nó nhận thấy một dòng máu đỏ tươi ấm nóng đang trào ra. Dương trở mắt nhìn người con trai trước mặt, người vừa mới đỡ cho nó nhát dao sắc lạnh vô tình. Máu từ bả vai thấm qua chiếc áo sơ mi trắng, chảy dọc theo cánh tay rồi nhỏ giọt xuống sàn nhà lạnh ngắt.

-Nam

-Mặt trời ngu ngốc! Cậu là đồ ngu ngốc.

Hắn cười nhạt. Dương ngược đôi mắt mờ mịt không biết đã nhòe đi từ bao giờ, mông lung nhìn vào con dao vẫn găm sâu ở bả vai của hắn. Có một loại cảm giác giống như là xúc động, lại giống như áy náy cứ thế cuộn trào, sau cùng là chuyển thành giận dữ.

-Cậu mới là đồ ngốc, Vương Hạo Nam, cậu mới là đồ ngu ngốc.

-Ừ! Là tôi ngu ngốc được chưa

Nói xong đã không chịu đựng được mà gục ngã lên người nó, hơi thở cũng yếu đi nhiều.

-Nam! Nam!

Dương lay người hắn rồi lại vỗ nhẹ lên mặt hắn vài cái nhưng Nam thì vẫn vậy, an tĩnh bất động. (Idol: Anh ý ngất rồi chị à L)

-Nhanh! Gọi cứu thương!

Giọng nói lạnh lẽo gầm lên giận dữ, xé toạc màn đêm tĩnh lặng.

Tại bệnh viện...

Chat! Chat!

-Tiện nhân, là cô đã hại con tôi thành ra như vậy đúng không?

-Cháu xin lỗi.

Dương cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt vào nhau, cơ mặt co rút đau đớn, máu tanh trào ra khóe miệng.

-Nam nhà tôi nếu có chuyện gì, tôi nhất định sẽ giết chết cô.

Bà Sang xông tới hung hăng nắm lấy cổ áo nó giật mạnh. Ông Bảo thấy vậy vội vàng lôi vợ mình ra tránh gây âm ỉ ở nơi công cộng. Còn chưa kể đến việc hai người họ một là chủ tịch, một là phu nhân của tập đoàn tài phiệt C.K nổi tiếng, chắc hẳn sẽ có không ít người nhận ra.

-Bà bình tĩnh lại đã, thần Nam vẫn còn ở trong đó.

Câu nói của ông vô thức khiến cả ba người đồng thời cùng hướng mắt về cửa phòng cấp cứu vẫn còn đang khép chặt.

Tinh! Cánh cửa bật mở, vị bác sĩ trung niên bước ra, ông tháo bỏ khẩu trang y tế, vẻ mặt có phần mệt mỏi sau ca phẫu thuật kéo dài hơn 2 giờ đồng hồ.

-Bác sĩ, con trai tôi...

-Xin mọi người yên tâm, bệnh nhân hiện không có gì đáng ngại, may mắn là vết thương không làm ảnh hưởng tới xương vai nên sẽ không để lại di chứng về sau, tuy nhiên chúng tôi cần theo dõi thêm.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Ông Bảo đi theo bác sĩ tới quây nộ viện phí còn bà Sang đã đi vào phòng bệnh từ lâu, chỉ còn mình Dương ngồi ngơ ngẩn trên băng ghế dài.

Nó đứng dậy, chậm rãi bước, qua lớp kính phòng bệnh, nó thấy Nam nằm yên lặng trên giường, vai trái được băng bó cẩn thận bằng lớp băng trắng toát. Sắc mặt hần nhợt nhạt, hai chầng mày khê xô lại, môi mỏng mím chặt, vầng trán cao đã lấm tấm mồ hôi. Đây là lần đầu tiên nó quan sát người con trai này một cách tỉ mỉ và kĩ lưỡng như thế. Giờ mới phát hiện hần ta quả thực là rất mỹ nam. Chỉ tiếc là lại ở trong hoàn cảnh như vậy.

Chắc là hần đau lắm phải không? Chắc là hần đang phải chịu đựng nhiều lắm phải không?

Dương thấy mắt mình nhòe dần đi, lặng lẽ quay người, lê từng bước trên hành lang lạnh lẽo. Ba mẹ nó qua đời trong một vụ tai nạn để lại cả một số tài sản khổng lồ trong ngân hàng, khi ấy nó mới có hơn 7 tuổi, đến bây giờ khi đã trở thành một cô gái 19 tuổi, số tài sản kia mặc cho nó ăn tiêu cả đời cũng không hết, nhưng là đời vẫn còn nhiều lắm những thứ không thể dùng tiền mà mua. Ví dụ như ba mẹ nó, ví dụ như tình người, tình bạn, hay thậm chí tình yêu. Suốt mười mấy năm nó sống bằng cái quy tắc bất di bất dịch theo kiểu “tự sinh tự diệt”. Không ai bên cạnh, không ai giúp đỡ, không ai làm điểm tựa. Tất nhiên Thanh và Thảo được coi là trường hợp ngoại lệ. Nó vẫn chắc chắn rằng rồi sẽ có thêm một trường hợp ngoại lệ nữa. Người đó sẽ là người ở bên nó, quan tâm nó, mang cho nó hạnh phúc, người ta yêu thương nó và cũng là người mà nó yêu thương. Thế nhưng lại là Nam.

Nó đã quen Nam bao lâu? Là bốn hay là năm ngày? À không. Hình như mới chưa đầy ba ngày mà thôi. Vậy mà Nam lại sẵn lòng cứu nó. Có trời mới biết, hành động này của hần thực sự đã chạm tới trái tim nó, gần như đã vượt tới những phần sâu thẳm, nhạy cảm và yếu đuối nhất trong nó.

-Mặt trời! Hần ta có sao không?

Thanh với Thảo không biết vừa chui rúc từ xó nào ra cuống cuống túm lấy nó vội vã hỏi. Dương lắc đầu, sắc mặt xanh xao thấy rõ, giọng nó cũng thật nhỏ:

-không có việc gì

-Ừ! Vậy là tốt, tao cho bọn kia te tua một trận rồi, đấy là chưa tính việc bọn nó dám động vào cậu chủ độc nhất của Vương gia. Cuộc sống sau này của tụi nó chắc thú vị lắm đây.

-Ừm, giờ tao chỉ muốn về nhà.

Dương cười gượng gạo, chưa để cặp đôi song thờ kịp phản ứng đã lướt qua tụi nó biến đi mất dạng. Hai con nhỏ chỉ biết lắc đầu nhìn nhau khó hiểu.

Vết thương của Nam hồi phục rất nhanh chóng, nhưng hần vẫn luôn cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng. Mà nguyên nhân cũng chỉ tại từ lúc hần nhập viện tới giờ, cái con nhóc kia đến việc lộ mặt một cái cũng không thấy đâu. Mặt trời cái gì mà vô tâm đến đáng ghét thế không biết. Không phải hần vì nó nên mới bị thương sao? Không cảm ơn thì thôi đi, đến thăm người ta một cái cũng không được nữa hả? Biết vậy hôm đó hần để mặc cho nó bị thương cho xong. Nghĩ đến đây, hần vội giật mình thu hồi ý tưởng vừa rồi. Không được, dù thế nào hần cũng không mong người bị thương là mặt trời, nếu mặt trời mà bị thương không phải thế giới này chìm trong u ám sao? (Idol: Anh đừng có mà vợ thùng cả thùng nhá, thế giới của anh thì có, chứ em vẫn yêu đời lắm á)

Nhắc lại mới nhớ về việc hôm đó, đứng bên ngoài mà Nam cứ nghĩ mình đang mơ ngủ. Không thể tin vào cảnh tượng trước mặt. Cái đứa nhóc lúc nào cũng hơn ha hơn hờ, tí ta tí tởn, mà cũng có được bộ dạng và khí chất lạnh lùng đáng sợ như vậy. Hơn nữa những chiêu thức nó sử dụng đều khá đẹp mắt và bài bản. Lúc trông thấy lưỡi dao kia hướng tới nó, hần thấy quỳnh quáng hết cả lên, bao nhiêu khả năng kĩ xảo rồi võ vè cũng quên sạch thế là cứ thế lao tới đỡ giùm nó. Nghĩ lại mà thấy mình ngu kinh điển, đúng là vội quá hóa dở hơi mà.

-Nam, ăn táo đi này!

Trang cười ngọt ngào xiên cho hắn một miếng táo được cắt gọt tỉ mỉ. Nam nhìn chăm chăm vào miếng táo trên tay cô, không có ý định nhận lấy, mà ngược lại còn thấp giọng hỏi:

-Cô và mặt trời, là bạn tốt sao?

-Sao tự nhiên Nam lại hỏi vậy?

-Trả lời tôi.

-Bạn em đã từng.

-Là cô phản bội mặt trời?

Giọng hắn đã có phần cay nghiệt, ánh mắt chứa từng đốm lửa nóng bỏng quét qua người cô khiến cô run rẩy. Trang cúi gầm mặt, lí nhí trong cổ họng:

-Vâng.

-Tốt! Tốt lắm.

-Nam, sao anh lại...

-Ra ngoài!

Nam gầm lên cắt đứt lời nói chưa kịp thoát ra ngoài của Trang. Cô đứng như chôn chân xuống nền nhà. Bộ dạng này, Nam thực sự tức giận. Lần đầu tiên cô thấy hắn tức giận như vậy.

-Cút ra ngoài!

Bóng dáng cô gái nhanh chóng biến khỏi tầm mắt. Hắn cố gắng bình ổn tâm trạng vừa kích động. Không hiểu sao vừa nãy bản thân lại trở nên mất khống chế đến như vậy. Hình như hắn cũng như ai kia, rất hận, rất chán ghét việc làm vô sỉ của người con gái này. Mà sao lại thế nhỉ? Hắn và ai kia cũng đâu có bất cứ liên quan nào. Người ta còn chẳng thèm quan tâm xem hắn sống hay chết nữa cơ mà.

Haizzz...Nam chỉ còn biết thở dài ngán ngẩm.

-Ê mặt trời!

Giọng Nam trầm ấm vang lên phía sau nó, Dương kích động suýt phát điên lên. Giọng nói quen thuộc vẫn ám ảnh nó cả tháng trời đây sao. Cuối cùng thì cậu ta cũng hoàn toàn bình phục rồi, nó cũng sẽ không còn phải mất ngủ mỗi đêm nữa. (Idol: Em méc anh Nam là chị tương tư anh ý. Mặt trời: Có muốn ta cắt lưỡi người không?)

-Thấy tôi chưa chết nên cậu thất vọng đến nỗi không dám quay mặt lại luôn à?

-Ừ

Dương xoay người, trực tiếp đối diện với hắn, thản nhiên đáp lời. Hắc tức muốn xì khói. Người đâu mà vô tâm đến kinh dị vậy trời. Nam tiến thêm hai bước đến sát người nó, chìa một bàn tay ra, giọng bá đạo:

-Đền bù cho tôi đi.

-Vì cái gì?

-Vết thương này, cậu nợ tôi thì phải trả nợ đi chứ, tính bùng luôn à?

-A! Thì ra là vậy, nhưng Vương thiếu gia này, mẹ cậu cũng nợ tôi một món, có phải cậu cũng nên trả giùm bà ấy luôn không?

-Mẹ tôi?

-Phải.

-Bà ấy đã làm gì?

-Cậu thật muốn biết?

-Đúng.

-Cậu có chắc sẽ trả.

-Đương nhiên.

Chat! Chat!

Hai cái tát rõ ràng an tọa lên gương mặt đào hoa của hắn. Nam trợn tròn mắt nhìn nó, không thốt được lời nào. Mà Dương lúc này vẫn trưng bày bộ dạng quá ư là thần nhiên, nhìn hắn kiên định

-Hai cái tát chính là thứ mẹ cậu tặng cho tôi, giờ tôi đòi lại trên người cậu. Như vậy chẳng phải rất hợp lý hay sao? Còn một điều nữa, cậu là thiếu gia có tiền có quyền có thế, vậy nên đừng có tùy tiện mà ra tay giúp đỡ tôi như vậy. Hôm nay chỉ là vết thương nhỏ, nhưng biết đâu có ngày sẽ là cả tính mạng. Mà mạng của Vương thiếu gia thì quý giá, một cái mạng nhỏ của tôi không thể so sánh được, cũng không xứng đem ra đền, tôi lại càng không muốn ngồi bóc lịch trong nhà đá. Thế nên với tôi, cậu tránh đi càng xa càng tốt biết không? Đừng gây thơ vậy nữa. Tôi không phải mặt trời. Vĩnh viễn không.

Dương quay gót rời đi nhanh chóng, mặc Nam đứng thất thần hồi lâu dưới tán cây phượng già. Hai cái tát? Là hai cái tát sao? Có phải chính vì thế mà mặt trời đã bỏ mặc hắn không lo như vậy. Những tia nắng vàng rộm chiếu qua kẽ lá rơi thẳng xuống đỉnh đầu hắn, Nam nheo mắt nhìn chúng thật lâu, chẳng hiểu sao hắn lại khẽ mỉm cười

-Trần Ánh Dương! Nếu cậu không phải mặt trời thì cũng không ai có đủ tư cách.

5. Chương 5: Người Yêu Cũ Có Người Yêu Mới

-Tại sao mẹ lại đánh cô ấy.

-Con tiện nhân đó đã mách lẻo với con rồi sao?

-Mẹ thử gọi thêm một tiếng tiện nhân nữa.

Giọng Nam âm trầm mà lạnh lùng, ánh mắt hắn rõ ràng đang ngày càng tối lại, bà Sang uy nghiêm đã giảm đi một nửa

-Con lại vì một đứa con gái rẻ mạt ấy mà lên giọng với mẹ, Nam ơi là Nam, thiên kim tiểu thư quyền quý nào có thiếu gì, con vì sao phải như vậy?

-Con nói lại lần cuối nếu mẹ còn dám xen vào chuyện của con, dám làm điều tổn hại đến cô gái ấy, mẹ đừng trách.

Nam dứt lời liền dứt khoát bỏ đi, chiếc xe mô tô gầm rú lên một hồi rồi lao ra cổng lớn của căn biệt thự sang trọng. Nam tới thẳng quán bar, hắn ngồi an tĩnh trong góc tối, uống cạn từng ly rượu hạng nặng.

-Mặt trời, uống thêm đi chứ. Hôm nay sinh nhật tao mà.

-Biết rồi, sao phải xoắn

Ở một góc khác của vũ trường, cặp đôi song thờ nhà ta đang ép Dương uống hết số bia vừa gọi. Chả là hôm nay đúng vào sinh nhật của chị Thảo, nên các bạn trẻ quyết định tới đây ăn chơi đập phá một bữa ra trò.

-Các cậu cũng ở đây sao?

Một giọng nam trầm thấp vang lên, thu hút sự chú ý của cả lũ, bọn nó xoay đầu thì bắt gặp Nam, nhưng vẻ mặt hắn đỏ bừng, hai mắt đã lơ đãng, có vẻ như không còn tỉnh táo. Lại tiếp tục nhìn sang Dương, bộ dạng cũng y hệt như vậy. Đúng là trời sinh một cặp không sai mà.

-Ô Nam à, lâu quá không gặp à nha.

Cái giọng điệu này...ôi thôi, chắc chắn là nó đã say không còn biết trời trăng mây gió gì nữa rồi, thế mà cái tên Nam kia cũng hờn hờ như thật:

-Ô mặt trời, cậu ở đây sao, người ta nhớ cậu chết đi được

Nói xong thì không ngần ngại nhảy bổ ra ôm nó cười như điên. Dương cũng cười như đứa trốn trại, đưa tay ôm siết lấy hân, thơm má rồi thơm tóc.

Qe! Minh vừa giờ điện thoại lên ghi hình vừa che miệng nôn khan, mấy đứa còn lại bất tỉnh lẩn một.

-Mặt trời à, sao lâu thế không tới thăm người ta, có biết người ta buồn lắm không?

-Ừ ừ, xin lỗi cục cưng nhiều nha, khổ thân, thế còn đau nhiều hông?

-Đau nhảm nuôn ý.

-Đâu đâu, đau chỗ nào nhiều

-Chỗ nào cũng đau hết á.

-Ôi thương thương, khổ thân quá.

Minh tiếp tục tròn mắt nhìn cảnh hai người cứ một câu “người ta” rồi lại một câu “cục cưng” mà nôn hết cả mật xanh, mật vàng lên. Mấy đứa còn lại bất tỉnh tập hai.

-Thôi cục cưng ngồi đây, ta đi chỗ này lát rồi quay lại nha.

-Ok, đi nhanh về nhanh.

Nam nở nụ cười đúng chất đê tiện đưa tay vuốt vuốt tóc Dương, còn nó thì véo má hân ta một cái xong mới lão đảo đứng dậy.

Qe, lần này Minh không thể chống cự được nữa mà lẩn đùng ra bất tỉnh tại chỗ cùng đồng bọn luôn.

-A, xin lỗi.

Giọng của Dương, cả lũ nghiêm túc nhìn về phía nó. Dương đứng bất động, còn cô gái vừa bị nó không may đụng phải thì đang được cậu bạn trai đi cùng nâng dậy.

-Mý có sao không?

Giọng cậu ta rất dịu dàng vang lên, giọng nói này, giọng nói dịu dàng và chân thật như thế cũng đã từng thuộc về nó, nhưng đáng tiếc, giờ nếu có thuộc, cũng chỉ là thuộc về một phần kí ức xa xôi nào đó, một phần kí ức nó đang từng ngày, từng giờ cố gắng chôn vùi.

-Mý không sao, Duy đừng lo lắng.

-Ừ, không sao là tốt rồi, cậu đi đứng kiểu...

Nửa câu còn lại chưa kịp nói ra đã tắc nghẹn ở cổ họng, Duy nhìn chăm chú người con gái trước mắt. Dương cũng nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau an tĩnh, không rõ là đau lòng, tiếc nuối, hối hận, hay đã trở thành xa lạ. Mà ở góc khuất chỗ Nam ngồi, ánh mắt hân bất chợt lóe sáng, hung ác, tàn độc.

-Chào Dương, lâu rồi không gặp.

Dương khẽ trau mày, có phần khó khăn khi đối diện với cậu ta trong tình cảnh này. Dương đã từng suy nghĩ rất nhiều về lúc nó gặp lại Duy, nhưng là không nghĩ sẽ nhanh như vậy, và càng không nghĩ sẽ gặp nhau như vậy. Duy vậy mà đã có người yêu mới. Nghĩ đến đây, Dương không tự chủ được hướng ánh mắt sang người con gái đang được cậu ta ôm trong lòng. Có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp đâu đó. Nhưng không thể phủ nhận cô ấy thật xinh đẹp. Đúng là rất xinh đẹp.

-Bảo bối, không phải nói cần đi đâu một lát sao? Đứng đây làm gì?

Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Dương, nó quay người, chỉ thấy Nam đang tiến lại gần mình, hân vòng tay ôm lấy nó một cách tự nhiên. Lại nhìn về phía Duy, ánh mắt cậu ta hình như đã xao động, cho dù rất khó để nhận ra điều đó. Dương nở nụ cười ngọt ngào, thuận tay ôm tr'ả, giọng nói đều là nhu tình

-Em gặp người bạn cũ, đang hỏi thăm một chút, không có việc gì đâu.

-Vậy à?

Duy hướng mắt nhìn Nam dịu dàng hôn lên đỉnh đầu nó, cậu đương nhiên hiểu được hành động này rõ ràng biểu thị sự chiếm hữu tuyệt đối.

-Nam, đây là Duy, bạn học cũ của em.

-Chào cậu.

Nam đưa một tay ra phía trước, Duy cười xã giao nắm lấy tay hắn, cả hai cùng mạnh mẽ nắm chặt tay đối phương.

-Tôi còn có việc, không tiện ở lại cùng mọi người, xin cáo lỗi.

-Được, hẹn gặp lại.

Duy ôm My rời khỏi quán bar, lúc này Dương mới định thần đẩy Nam ra khỏi người mình, nặng nề bước đi.

Không ai có ý định sẽ níu giữ nó ở lại, có lẽ lúc này điều tốt nhất cho Dương là để nó được yên tĩnh một mình. Nhưng Nam hiển nhiên không nghĩ vậy, hắn chạy theo Dương ra ngoài.

-Mặt trời, cậu đang sợ hãi sao?

-Buông tay.

Dương vùng vằng muốn thoát khỏi cái ôm của Nam, tim co rút, ngực đau nhói, nó không nghĩ rằng mình vẫn dễ dàng tổn thương đến như vậy.

-Đừng trốn tránh nữa, đừng như vậy nữa.

Giọng Nam lạnh lùng, ánh mắt hắn cũng lạnh lùng, không cho phép Dương cự tuyệt.

-Tôi không cần cậu.

Dương dứt khoát đẩy Nam ra, nói như hét vào mặt hắn, tâm tình kích động không có cách nào bình ổn được. Dáng nó rời đi mệt mỏi mà cô độc, còn xen lẫn vẻ bi thương khốc tả.

Nam bất động nhìn nó thật lâu, chỉ mới vừa nãy thôi hai người bọn họ vẫn còn vui vẻ thuận hòa. Nam thừa nhận, Nam chỉ giả say, Dương cũng vậy. Có lẽ sự áp chế đã khiến cả hai cùng mệt mỏi đến mức muốn buông bỏ. Thực sự chỉ muốn được buông bỏ một lần. Nam lạnh lùng. Dương ảm áp. Nam không biết vì sao lại cảm thấy Dương chiếm một phần không nhỏ trong hắn. Giống như là có mối liên hệ nào đó từ rất lâu, nhưng hắn lại không thể hiểu nổi rốt cuộc nó là cái gì.

Tách!

Công tắc vừa được bật, ánh đèn sáng lóa chiếu lên khắp căn phòng, Dương ủ rũ lắng luôn chiếc ba lô xuống sàn, còn nó cũng nằm dài ra đấy. Cái tên My không ngừng lờn vờn quanh đầu, rồi còn có ánh mắt tràn ngập yêu thương của cậu ta dành cho cô gái đấy. Dương bất giác đưa tay sờ lên ngực trái, nơi có một thứ đang đập từng nhịp trầm ổn. Giống như đau, mà lại không phải đau. Hoảng loạn, sưng sờ, hay sợ hãi?

“Đừng trốn tránh nữa, đừng như vậy nữa”, có phải Nam nói đúng rồi không, có phải chỉ vì nó đang cố gắng trốn tránh nỗi đau, trốn tránh quá khứ mà thôi. Không. Nó đâu có muốn vậy. Đâu có muốn phải trốn tránh. Nhưng nó cũng đâu có đủ dũng khí mà đối mặt.

Khẽ thở dài lần nữa, Dương khép hờ mắt, cố gắng để khóc mà lại không có lấy một giọt nước mắt chảy ra.

Khốn kiếp! Nó thấp giọng, vùng dậy đi thẳng về phòng ngủ, lấy hai viên thuốc ngủ trong ngăn kéo, chần chừ một lúc mới bỏ vào miệng. Ngủ đi. Ngủ rồi thì không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, không cần phải quan tâm nhiều nữa.

-Chào Dương, chúng ta lại gặp nhau.

Dương hướng mắt nhìn người con trai trước mặt, cười khẩy một cái

-Ừ, Duy bảo như vậy có phải là chúng ta rất có duyên.

-Có lẽ.

-Nhưng tôi không thấy vậy, chào cậu

-Khoan đã.

Bước chân nó theo tiếng gọi khơi khựng lại, vẫn có ý định bước tiếp nhưng rồi vẫn là xoay người đối diện với cậu.

-Nhanh như vậy đã có bạn trai, tôi còn tưởng cậu chung tình đến chết đi sống lại nữa chứ?

-Cậu nghĩ cậu xứng sao?

Dương giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng trong lòng hận không thể phi thẳng cái giấy vào mặt cậu ta. Chung tình à? Bà khinh. Mà một cước đá văng bà mày đi rồi còn bắt bà chung tình với cái loại con trai như mày. Bà đâu có ngu.

Mà Duy ở phía đối diện, sắc mặt tối đen, tuy vẫn vẫn cao ngạo trưng ra nụ cười mỉa mai

-Bạn trai cậu còn là thiếu gia của C.K, tôi quả thực đã xem thường khả năng của cậu rồi.

-Quá khen, quá khen, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân. Vũ Hà My, tiểu thư Vũ gia cũng rất xinh đẹp đấy chứ.

Dứt lời không để cậu ta kịp phản ứng, nó quay lưng bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp cao ngạo dần biến mất khỏi tầm mắt. Duy hai tay siết chặt thành quyền, mạnh mẽ giáng xuống thân cây bên cạnh. Cậu nghĩ chính cậu cũng điên rồi. Tại sao thấy nó quen người mới bản thân lại khó chịu đến như vậy. Tại sao lại có cảm giác muốn nó trở về bên cậu. Tại sao lại muốn nó chỉ yêu mình cậu, quan tâm đến một mình cậu. Đã quá ích kỉ rồi phải không?

6. Chương 6: Cứ Khóc Đi

-Cậu gọi tôi ra đây có việc gì?

-Dương, tôi muốn xin lỗi cậu.

Trang cố tình bỏ qua ánh mắt xa lạ lại có chút đề phòng của nó, tiến lại cầm tay nó, hai mắt cô đã phấp hờn.

-Về điều gì?

-Về tất cả. Dương, tôi thực sự biết lỗi của mình, chúng ta tiếp tục làm bạn được hay không?

-Không.

Dương dứt khoát, giọng nói có phần chán ghét. Cô ta nghĩ nó bị ngu à? Đi làm bạn với loại người như cô sao? Chỉ sợ tôi chết mất xác lúc nào cũng không hay ấy chứ.

-Dương, cậu không thể đối xử với tôi như vậy, tôi xin cậu hãy tha thứ cho tôi.

Hai mắt Trang lúc này đã ngập nước, có chút ủy khuất cắn chặt môi mình. Mà ở phía bên kia, sắc mặt Dương vẫn lạnh lẽo không chút biểu cảm, nó nở nụ cười nhạt:

-Muốn tôi tha thứ cho cậu sao?

Ngừng một lát, Dương ngẩng mặt lên cao, hai mắt do bị ánh nắng làm chói mà khép hờ, tay nó chỉ thẳng về phía quả cầu lửa sáng rực như đang cháy, giọng giễu cợt:

-Đợi khi nào mặt trời mọc đằng Tây.

Nói xong Dương quay người, lướt qua cô một cách nhẹ nhàng.

Bụp!

Dương thấy mọi thứ trước mắt tối sầm lại, đầu óc cũng quay cuồng choáng váng. Vị trí chuẩn như vậy, dùng lực cũng rất chuẩn, cô ta nhất định không phải là người vừa ra tay với nó. Vậy là ai? Là ai?

Dương có chút khổ sở nhíu mày, bản thân lại không thể chống cự thêm mà ngắt lẹm, tự do ngã xuống nền cỏ xanh mượt. Suy nghĩ cuối cùng của nó là : “Lần này chết chắc”.

Ào!

Xô nước lạnh tạt thẳng vào mặt Dương, nó choàng tỉnh, cả người ứa mồ hôi run lên. Hai mắt mở to nhìn thẳng vào người trước mặt. Trang cười nham hiểm cũng đưa nhìn lại nó. Tay chân Dương đều bị cô ta dùng dây thừng trói chặt, có chút đau.

-Cậu muốn gì?

-Trần Ánh Dương, vì mày mà Nam đã nói chia tay với tao, chỉ vì một đứa mồi côi như mày...

-Câm mồm!

Nó hét lên cắt ngang lời Trang, giọng điệu hoàn toàn lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người cô ta. Lưu Thủy Trang, hôm nay cô ta trói ở nơi này, lần nữa buông lời nhục mạ nó, tốt nhất là cô ta đủ gan giết chết nó, nếu để nó sống sót ra ngoài, người chết nhất định là cô ta. Nó sẽ giết chết cô ta. Cùng lắm là đền một cái mạng.

-Mặt trời, cậu không cần nóng giận như vậy.

Từ trong góc tối, người thanh niên với vóc dáng thanh cao bước ra, tiến lại gần nó.

-Duy!

Dương ngỡ ngàng, có chút không tin vào mắt mình. Người con trai này cứ nhiên lại cùng cô ta hợp tác. Hai người một nam một nữ, đều là những kẻ nó hận đến chết đi sống lại. Trái đất nhỏ lắm, thực sự là nhỏ lắm. Dương bật cười chua chát.

-Con ranh, mày cười cái gì?

Trang đỏ mặt tía tai áp sát vào người nó, đồng thời vung tay tát lên mặt nó một cái thật mạnh. Một cái lại một cái.

-Đủ rồi!

Giọng nam vang lên ngăn lại hành động của Trang. Dương liếm máu chảy ra ở khóe miệng, dây cột tóc không biết tuột ra từ bao giờ làm lẩn tóc rối bung, trông bộ dạng có phần thảm hại.

-Trần Ánh Dương! Tôi muốn cậu cả đời này phải thuộc về tôi.

Duy ngồi xuống trước mặt nó, đưa tay vờ về từng chiếc cúc của chiếc áo sơ mi nó đang mặc.

-Buông tay! Hạ Văn Duy, nói cho cậu biết, cậu là đồ khốn nạn. Tôi không nợ cậu, tại sao cậu nhất quyết phải đối xử với tôi như vậy. Mẹ nó! Bà mày có chết cũng không tha thứ.

-Cậu đúng là không nợ tôi, nhưng tôi cũng chưa từng có ý định sẽ để cậu thoát khỏi quyền sở hữu của tôi, thế nào? Tôi cũng đâu có thua kém tên thiếu gia kia.

-Cút! Cút ngay!

Dương gầm lên giận dữ khi thấy Duy đã tháo bỏ một chiếc cúc áo của nó, bàn tay cậu ta nóng bỏng đặt lên vai nó, cách một lớp áo mỏng nhưng cũng đủ làm người ta run rẩy. Cậu cúi đầu hôn nó, Dương cắn chặt răng, quyết không chịu chấp nhận sự xâm phạm kia, bàn tay trên vai nó thoáng chốc di chuyển, Duy bóp chặt cằm nó, ép nó mở miệng. Môi lưỡi dây dưa, tất cả đều không rõ ràng. Duy cảm thấy môi mình đau nhói, máu nóng tanh nồng trào ra, nó đã cắn cậu, không những thế mà còn cắn thật mạnh.

-Trần Ánh Dương! Cậu dám cắn tôi?

-Bà mày cắn đấy! Đê tiện, hạ lưu.

Duy cười u ám, cậu áp sát người nó, giọng nói khàn khàn:

-Vậy tôi sẽ cho cậu biết thế nào mới là hạ lưu thật sự!

Xoẹt! Âm thanh lạnh lẽo vang lên, Dương ngơ ngẩn nhìn chiếc áo sơ mi vừa bị cậu ta xé rách, ánh mắt chứa đầy căm phẫn.

-Mặt trời! Cậu chỉ có thể là của tôi

Dứt lời lại cúi xuống hôn lên cổ nó. Mà ở phía sau, Trang thần nhiên như không hề nhìn thấy chuyện gì. Một vật sắc nhọn bất ngờ kề sát vào cổ cô, giọng nói ma quỷ thì thầm bên tai, lạnh lẽo:

-Cô dám kêu một tiếng xem!

Bốp!

Cú đấm mạnh mẽ giáng thẳng xuống mặt Duy, cả người hắn bị một lực lớn tác động văng ra khỏi người Dương. Nó tròn mắt nhìn người vừa mới xuất hiện, kích động muốn rơi lệ. Là Nam, là Vương Hạo Nam.

-Khốn nạn!

Nam xông tới túm lấy cổ áo Duy xách lên, rồi cứ thế giáng xuống từ cú đấm mạnh mẽ, ánh mắt hắn giờ đây rất lạnh, rất tàn độc. Đánh đến khi Duy hoàn toàn mất sức chống cự, Nam đứng thẳng người, tiến lại chỗ Dương, cởi áo khoác lên người nó rồi cúi người bế nó đi thẳng, trước khi rời khỏi còn tốt bụng buông lại một câu:

-Hạ Thị của Hạ gia các người và tập đoàn Kim Ngọc của Lưu gia, cứ chờ tin vui đi.

Nam không lên xe mà cứ thế ôm Dương đi trên đường lớn, nó ngoan ngoãn ở trong lòng hắn, an tĩnh lạ thường. Mắt tròn mở to, long lanh, đọng đầy nước mà cư nhiên lại không hề rơi một giọt nào. Hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ rằng mặt trời sẽ mạnh mẽ đến mức cố chấp như vậy. Cô gái nào gặp phải tình cảnh này mà không lệ rơi đầy mặt, ủy khuất khóc lóc thảm thiết. Lúc nhìn thấy tên khốn kia cúi xuống hôn nó, hắn thực sự chỉ muốn giết người. Lần này hắn sẽ không bỏ qua, nhất định không bỏ qua.

Tách!

Nam bật công tắc điện, lôi Dương đi thẳng về phía phòng ngủ, ấn nó vào trong nhà tắm ở góc phòng. Hắn vịn vôi hoa sen, dòng nước lạnh ngắt chảy xối xả lên người nó.

-Khóc đi, giờ dù cậu có khóc cũng không ai nhận ra. Vậy nên hãy khóc đi. Có được hay không? Đừng giả vờ mạnh mẽ nữa.

Dương đứng bất động, nước mắt cứ thế tuôn trào, nó ngồi sụp xuống nền, ôm lấy mặt òa khóc nức nở như một đứa trẻ.

Nam khẽ thở dài, quay người bước ra ngoài. Có lẽ nên để nó một mình lúc này.

Cạch một tiếng rất khẽ, Dương chột cửa nhà tắm, tự giam mình trong một không gian tách biệt hoàn toàn. Nam ngồi xuống chiếc ghế sofa duy nhất kê ở góc phòng, hướng mắt quan sát xung quanh một lượt, hắn ngay lập tức bị thu hút bởi món đồ lấp lánh được đặt trong tủ kính cạnh đầu giường. Hắn đứng dậy tiến lại gần hơn, đó là một sợi dây chuyền bạc có lồng thứ hình tròn trông giống như chiếc nhẫn, à mà có lẽ giống với biểu tượng mặt trời hơn, xung quanh vòng tròn nhỏ này được đính lên những hạt đá quý rất tinh xảo, giản dị mà cũng thật đặc biệt.

Nam nâng dây chuyền trên tay, nhìn chăm chú, cả người hắn bất chợt chấn động, các nơ ron thần kinh căng như dây đàn, khe cau mày, cơn đau đầu ập tới, hắn ôm lấy đầu ngã quỵ xuống sàn nhà, từng hình ảnh lướt qua thật nhanh, mờ nhạt mà vô cùng đau đớn.

-Nam! Nam!

Dương không biết xuất hiện từ bao giờ đang đưa tay khẽ lay lay người hắn, có chút lo lắng gọi tên hắn không ngừng. Nam choàng tỉnh khỏi dòng hồi tưởng, mồ hôi đã đầm đìa trên mặt, hắn kích động nắm chặt hai vai nó

-Cậu...

Dương nhìn hẩn khó hiểu, hai mắt trong suốt vẫn còn phiem hồng giống như đã khóc rất lâu trong nhà tắm.

-Nghỉ ngơi sớm đi.

Nam buông tay, hoàn trả vào tay nó sợi dây chuyền, vợ lấy chiếc áo khoác trên sô pha rồi vội vã rời khỏi phòng, bỏ mặc Dương ngơ ngẩn một hồi.

Nam lao xe điên cuồng, gió mạnh mẽ thốc vào mặt, có chút lạnh, lại có phần chua chát. Hay chỉ vì lòng hẩn đang như vậy.

Trở về biệt thự Vương gia, Nam không thèm chống xe mà vứt cho nó đổ ào một cái ngoài cổng lớn, một mình hẩn chạy như điên vào nhà, cả người lao tới nắm chặt bắp vai của bà Sang, nói như ra lệnh:

-Nói cho con biết

Bà Sang vòng tay đặt xuống li cà phê vừa sòng sánh, cũng không giận vì hành động vừa rồi của con trai, mà ngược lại về mặt bà bình tĩnh lạ thường.

-Con đã từng mất trí nhớ đúng không? Con đã quên mất điều gì đó rồi phải không?

Giọng hẩn trở nên kích động, về mặt bà Sang lúc này đã hoàn toàn biến sắc. Là run rẩy, sợ hãi cùng bất lực. Cuối cùng ngày này cũng tới sao?

-Có phải vậy không?

Câu cuối hẩn gần như đã hét lên, hai tay dùng thêm lực bóp chặt vai bà. Các khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Bà Sang nhìn hẩn, rồi lại hướng mắt ra ngoài, giống như đang nhìn về nơi xa xôi nào đó, trầm trầm một tiếng:

-Phải.

7. Chương 7: Sự Thật

Nam buông tay, bắt lực ngã người vào thành sô pha, hẩn theo lời kể của bà nhắm mắt hồi tưởng, cố gắng chấp vớ những mảnh kí ức vỡ vụn.

Hẩn thấy một cậu bé chỉ tầm 9-10 tuổi nằm trên giường bệnh, cả hai chân được quấn kín bởi lớp băng dày trắng toát, bên cạnh giường, cô bé gái cũng trạc tuổi như cậu đang nở nụ cười tươi tắn, bàn tay khéo léo gọt vỏ táo thành vòng tròn, xong xuôi còn miễn nguyện giờ ra thành quả cho bé trai xem. Hai đứa nhỏ cười nói với nhau rất vui vẻ, chúng cùng nhau đọc sách, xem phim, cùng nhau chơi đùa.

Hẩn thấy vào mỗi buổi sáng đẹp trời, bé gái sẽ đẩy bé trai đang ngồi trên xe lăn ra khuôn viên bệnh viện, rồi cố gắng dìu bé trai bước đi từng bước nhỏ.

Hẩn thấy ngày bé trai hoàn toàn bình phục, cậu đã dẫn bé gái ra chiếc xích đu quen thuộc phía sau bệnh viện, vòng tay đeo lên cổ bé gái sợi dây chuyền có lồng một vòng tròn nhỏ gần giống như chiếc nhẫn, giọng cậu rất dịu dàng, nụ cười cũng rất dịu dàng:

-Đeo sợi dây này vào rồi thì cũng có nghĩa cậu là người của tớ, vĩnh viễn cũng không được rời xa tớ.

Bé gái tròn xoe mắt nhìn cậu, về mặt đầy kinh ngạc:

-Cậu học cái này ở đâu vậy?

Bé trai có chút xấu hổ đưa tay gãi gãi đầu, cười ngây thơ:

-Ở trên tivi đó.

Hẩn còn thấy vào đêm cuối cùng ở bệnh viện, đêm đó trời mưa rất lớn, bé trai bị một đám người lạ mặt đưa đi, họ đưa cậu vào một con ngõ nhỏ, rất tối, rất lạnh. Khi cậu ra sức chống cự thì bị một người đàn ông cao lớn xô một cái thật mạnh. Cậu bé bị ngã, đầu đập mạnh xuống đất, đau đến choáng váng. Cậu thấy lưỡi dao sắc lém hướng về phía mình nhưng là bất ngờ dừng lại ở đâu đó giữa không trung.

Đúng rồi! Hình như là một cô nhóc, cô ấy là người đã đỡ cho cậu nhát dao sắc lạnh kia. Bây giờ cậu mệt mỏi quá, đầu lại đau muốn nứt ra, chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật say. Trong tia chớp sáng loáng, vật lấp lánh đang treo trước cổ cô bé trước mặt cậu lóe lên, tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa mà ám ảnh, cứ như vậy theo cậu vào giấc ngủ.

Bé trai kia thế nhưng lại chính là Vương Hạo Nam hẳn. Hắn đang thấy chính mình, thấy phần kí ức mà mình đã lãng quên.

-Tại sao không để cô ấy ở lại cạnh con.

Nam mở mắt nhìn trần nhà sa hoa, có chút cay đắng mở lời.

-Sau khi chữa trị cho con, bác sĩ đã nói con do bị chấn thương ở đầu mà mất đi một phần kí ức, ba mẹ cũng đoán con đã quên mất con bé kia.

-Tại sao không để cô ấy ở lại.

Giọng nói hần lần nữa vang lên, rất lạnh lẽo, rất đơn độc.

-Bà nội con bé đột ngột qua đời ngay vào sáng hôm sau, con bé đang bị thương rất nặng đã vội vã xuất viện, nghe nói một mình lo xong hậu sự cho bà rồi cũng biến mất không dấu vết.

-Nói dối! Quyền lực của C.K lớn như vậy, có lí nào tìm một con nhóc 10 tuổi cũng không có khả năng.

-Nam, việc khác thì mẹ không dám nói nhưng đây đúng là sự thật. Huống hồ đó chỉ là con nhóc con quen 3 tháng tại bệnh viện. Bà nội con bé nhập viện đúng lúc con gặp phải tai nạn xe cộ, có chăng cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không nên bận tâm quá nhiều.

-Mẹ im đi!

Hắn có chút phiền muộn đưa tay bấm huyệt thái dương. Chiếc vòng kia xuất hiện ở nhà Dương, không nằm ngoài khả năng nó chính là cô bé năm ấy.

Nghĩ tới đây, Nam bất ngờ đứng dậy lao thẳng ra ngoài, hoàn toàn bỏ ngoài tai những tiếng gọi với theo của bà Sang.

Đứng dưới cổng chung cư thật lâu, ánh mắt hắn yên tĩnh hướng về một nơi duy nhất, căn phòng của Dương, cũng chính là căn phòng cuối cùng còn sáng đèn. Mặt trời vậy mà lại có thói quen sống về đêm. Không biết nó đang làm gì. Ăn đêm chẳng hạn? Nổi hứng lên ngồi uống rượu một mình hay vẫn vì chuyện hồi sáng mà gục đầu khóc lóc đây.

Đèn vụt tắt, Nam vẫn kiên nhẫn nhìn chăm chú một hồi mới xoay người rời đi, bóng dáng hắn dần chìm vào màn đêm tĩnh lặng.

-Này!

-Gì đây?

Nam nhận lấy chiếc hộp nhỏ xíu trên tay nó, có chút bất mãn, tặng quà người ta gì mà bé tí tẹo thế này, keo kiệt nó vừa vừa thôi chứ.

Ồ! Chính là chiếc vòng thánh giá mà nó đã trắng trợn cướp mất vào một ngày đẹp trời nào đó đây mà.

Hắn có vẻ thích thú khi mở hộp quà ra, phía đối diện, sắc mặt Dương đã chuyển hồng, giọng nói lí nhí:

-Chuyện hôm qua...rất cảm ơn cậu.

Im lặng...

-Cái này tôi tặng lại cho cậu đấy, tại thấy cậu cũng có vẻ rất yêu thích nó

Im lặng...

-Tôi chưa đeo lần nào đâu.

Im lặng...

-Không tin thì cậu cứ xem lại đi, vẫn còn nguyên tem ở bên dưới kia kìa.

Vẫn im lặng...Dương có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, bắt gặp gương mặt phóng đại của Nam đập thẳng vào tầm mắt. Oa! Đẹp trai quá! Nó ngơ ngẩn nhìn hấn. Bất ngờ...

Xoẹt! Tiếng vải bị xé rách, Dương bừng tỉnh, cánh tay trái có chút mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống thì...

Ổng tay áo sơ mi của nó không biết làm thế nào mà nằm gọn trong tay Nam, (Anh ý xé áo chị rồi kìa, là xé áo, xé áo đó >”

8. Chương 8: Cậu Là Đồ Tôi

- Cảm ơn cậu đã đưa tôi về.

Dương nhanh lẹ nhảy khỏi mô tô của hấn, đưa tay tháo xuống mũ bảo hiểm.

- Ừ.

Hấn cười khẽ, cầm lấy mũ bảo hiểm trên tay Dương.

- Về chuyện hôm qua, tôi muốn cảm ơn cậu lần nữa.

- Mặt trời, cậu cứ chờ xem điều thú vị đi, tôi về đây. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Dương mỉm cười, có chút khó hiểu nhìn theo bóng hấn. “Điều thú vị” mà hấn nói ở đây rốt cuộc là thế nào?

Duy không biết mình đang ở nơi nào, chỉ thấy xung quanh rất tối, chân tay đều bị trói chặt.

Tách!

Đèn vụt sáng, cậu nheo mắt nhìn người trước mặt.

- Vương Hạo Nam

- Tôi không phải đã từng nhắc nhở cậu chờ tin vui từ tôi sao?

- Cậu muốn làm gì?

Bốp!

Cú đấm mạnh mẽ giáng xuống làm khóe môi Duy bật máu.

- Vương Hạo Nam, cậu ra tay với một người không có khả năng kháng cự, còn là quân tử không?

Bốp!

Lại thêm một cú đấm nữa, Nam bật cười khinh thường.

- Quân tử? Loại hạ lưu như mày mà cũng xứng nói việc quân tử với tao à?

Cạch! Nam không biết rút ra từ đâu khẩu súng lục, tiếng súng lên nòng lạnh lẽo.

- Mày định làm gì?

- Nói, bàn tay nào của mày đã chạm lên người Dương.

Giọng hấn khàn khàn lạnh lẽo, cặp mắt hung ác quét lên người Duy, khóe miệng khẽ nhếch vể lên nụ cười hoang dã:

- À không! Hình như là cả hai tay.

Pằng! Pằng!

Hai tiếng súng vang lên, rồi đến tiếng kêu đau đớn, không gian cứ thế cô đọng. Máu trào ra từ cả hai bàn tay Duy, mùi máu tanh nồng nhanh chóng khuếch tán vào không gian.

Nam vứt khẩu súng cho tên vệ sĩ đứng cạnh, nhận lấy khăn giấy từ tay hắn ta, tỉ mỉ lau tay mình.

- Vương Hạo Nam, mày...

Câu từ rít qua kẽ răng, đau đớn nhưng cũng chứa đầy căm phẫn.

- Nếu để Hạ Thị cứ thế sụp đổ không phải sẽ rất nhàm chán rồi sao? Hạ thiếu gia của Hạ Thị tàn phế hai tay, Hạ Thị suy yếu rồi dẫn đến phá sản. Như vậy đã đủ thú vị chưa?

Nam dứt lời rồi cứ thế không nhanh không chậm bỏ đi. Được một lúc cả đám người khoảng hơn chục tên xông từ bên ngoài vào, chạy tới bên cạnh Duy.

- Đại ca! Anh không sao chứ?

- Sao con mẹ mày, mù mắt rồi à?

Duy kích động gầm lên, hai người trong số họ vội vàng cúi trói cho cậu, dìu cậu đứng dậy, có tên đã khăn trương hét lớn:

- Mau gọi cứu thương!

Duy đau đến tê dại, ánh mắt tóe lửa

- Vương Hạo Nam, cái con bà nó, mày đã quá coi thường tao rồi.

Phòng bệnh một màu trắng toát, mùi thuốc sát trùng nồng nặc, cậu thanh niên hai mắt sáo rỗng nhìn hướng thẳng lên trần nhà, cả hai tay đều đã được băng bó cẩn thận.

- Duy! Sao em lại thành ra như vậy?

Hạ Bảo Nhi hấp tấp chạy đến cạnh giường, giọng nói chứa đầy lo lắng.

- Không có việc gì.

- Nói dối! Em thử nhìn bộ dạng của mình bây giờ xem, bác sĩ nói em bị trúng đạn vào tay, hơn nữa tay trái của em bây giờ đã thành...

Mắt cô ngẩn lệ, cố gắng nuốt vào hai chữ “tàn phế”. Mà ở trên giường, sắc mặt Duy bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, được một lúc, cậu mở lời:

- Ra ngoài gọi A Cửu vào đây cho em.

Bảo Nhi cứ thế xoay người, lát sau trở lại với một người được gọi là A Cửu

- Đại ca có gì dặn dò.

- Mày có đem theo hàng ở đây không?

- Hình như còn một gói.

A Cửu vừa trả lời vừa đưa tay móc ra một gói nhỏ có chứa chất bột màu trắng.

- Đưa cho chị ấy rồi đi ra ngoài.

Bảo Nhi nhận lấy gói bột từ tay A Cửu, căn phòng bây giờ chỉ còn hai chị em họ Hạ.

- Chị biết Vương Hạo Nam chứ?

- Có biết một chút, hắn là con trai Vương Hạo Lâm, là người thừa kế tương lai của C.K

- Chính hắn là người hãm hại em.

- Em nói sao?

- Bảo Nhi, lần này chị nhất định phải giúp em.

- Giúp? Em muốn chị giúp bằng cách nào?

- Bằng gói bột kia, và bằng chính chị.

Duy nở nụ cười u ám, ánh mắt phức tạp nhìn Bảo Nhi chăm chú. Cô có chút khó hiểu nhưng cũng không lên tiếng hỏi lại, chỉ gật nhẹ một cái:

- Được.

Nóng. Thực sự là rất nóng. Hắn chỉ còn nhớ được nửa tiếng trước đây hắn có gặp Dương, cũng không nhớ vì lý do gì mà cãi nhau với nó rồi bực bội bỏ ra bar uống rượu, hắn còn nhớ một cô gái rất xinh đẹp mời hắn uống Vodka, hắn cứ thế nhận lấy uống một hơi và giờ thì cảm thấy cả người như nửa đốt. Nam đưa tay mở hai cúc áo trên, thần trí lúc này hoàn toàn mờ mịt.

- Nam, anh sao vậy?

Giọng nói ngọt ngào vang lên, hắn hướng mắt nhìn sang bên cạnh. Đúng rồi. Chính là cô gái đã mời hắn uống rượu lúc nãy. Cô ấy đẹp quá! Đẹp hơn ban nãy rất rất nhiều lần.

- Nam, anh có sao không?

Bàn tay nòn nà vỗ nhẹ lên người hắn, Bảo Nhi cố tình áp sát hắn, vòng một đẫy đà dán chặt lên người hắn, chỉ còn cách một lớp áo mỏng manh. Hắn vẫn cố gắng dùng chút ý thức cuối cùng còn sót lại, đẩy mạnh một cái.

- Buông ra.

Cô gái bị đẩy ngã xuống sô pha, vẫn không từ bỏ lần nữa sát lại gần hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, chủ động hôn. Giây phút này...

Đầu óc quay cuồng. Thần trí đảo điên. Các dây thần kinh căng cứng như muốn đứt ra. Các tế bào như muốn nổ tung. Tình cảnh này thật quá sức chịu đựng.

- Vương Hạo Nam!

Tên hắn được ai đó gọi lớn. Dương đứng trước cửa, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Mà hắn lại như hề quan tâm đến nó. Dương chỉ cảm thấy toàn thân co rút, suy nghĩ hoàn toàn trống rỗng, xoay người toan bỏ ra ngoài.

Mà khoan đã, bộ dạng của hắn hình như có gì đó sai sai. Không phải hắn cũng đang gặp phải tình huống giống trong phim truyền hình hay giống với mấy cái truyện ngôn tình gì đó đấy chứ? Vậy có nghĩa là hắn đang bị cô gái kia cho vào tròng hả? Dương đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cũng muốn vào đó giúp hắn mà lại thấy mình chẳng liên quan gì. Thôi quên đi, lần trước hắn cũng giúp nó còn gì, coi như lần này nó mặt dày một lần vậy. Nghĩ tới đây, Dương xắn ống tay áo, hùng hổ trở vào căn phòng ban nãy. Lúc này trong phòng, áo sơ mi của Bảo Nhi đã hoàn toàn được cởi bỏ.

Chat!

Một cái tát trời giáng in trên mặt Hạ Bảo Nhi, cô bị một lực rất mạnh lôi khỏi người hắn, đối phương còn hung dữ đẩy mạnh một cái khiến cô ngã xuống đất.

- Cô là ai?

Hạ Bảo Nhi run rẩy chỉ tay về phía nó, Dương liếc mắt xem thường, cũng không thèm trả lời, cầm áo sơ mi ở sô pha vứt về phía cô, lạnh lùng một chữ:

- Cút.

Hạ Bảo Nhi toàn thân run lên, sợ hãi không dám đối diện với ánh mắt hung dữ đang nhìn cô tóe lửa. Vội vàng mặc lại áo sơ mi rồi cứ thế lao thẳng ra ngoài.

Dương nhìn theo dáng vẻ hấp tấp của cô ta, hừ lạnh một tiếng, quay lại nhìn hần ở phía sau. Mà hần ta lúc này đang dùng ánh mắt cực kì cực kì dâm đãng nhìn nó. Dương giật bắn người, vội vàng lui lại phía sau, đồng thời nghiêng răng đe dọa:

- Sắc lang, cậu mà dám động vào tôi, tôi sẽ giết chết cậu.

Lời nói đúng là đủ trọng lượng, nhưng đối với Nam lúc này lại hoàn toàn như gió thoảng ngoài tai, hần bỏ nhào về phía Dương như loài thú dữ vồ mồi.

- Aaaa...

Dương la toáng lên, ra sức chống lại nhưng vô dụng. Cả người nó đều bị Nam đè trên sô pha, người hần chỗ nào cũng nóng bỏng như sắp bốc cháy đến nơi...Nam ôm chặt lấy nó, áp xuống nụ hôn sâu như muốn truyền cho nó luồng nhiệt nóng rực trên người hần. Dương nhắm chặt mắt, hai tay nắm thành quyền đến trắng bệch nhưng rồi lại bất ngờ buông lỏng...

(Idol: Vì mình đang bận thi học kì nên tạm thời chưa đăng được truyện, các bạn trẻ ráng chờ ít hôm nhé, yêu mọi người)

9. Chương 9: Điều Thú Vị Thực Sự

(Ta đã trở lại với các bạn trẻ rồi đây. Chúc các bạn mùa giáng sinh vui vẻ và ấm áp. Thông báo lịch post truyện là vào các ngày 3; 5; 7; nhé)

Khi Nam tỉnh dậy đã là quá trưa, đầu hần đau như muốn nứt ra, chân tay cũng có chút nhức nhối, liếc mắt xuống nền ghế sô pha, có máu. Vết máu đã chuyển sang màu đỏ thẫm, không lớn lắm nhưng loang lổ trông thật nhức mắt. Cả người hần đều có chút ẩm ướt, không lẽ do hôm qua vận động kịch liệt quá mà thành ra như vậy hả? Có chút ảo não nhíu mày.

Choang!

Chiếc ly trên bàn do hần vô tình va phải mà phát ra âm thanh sắc bén. Hần cúi người nhìn xuống những mảnh vụn dưới đất, chẳng may khe xô lại khi nhìn thấy một vật tròn tròn ở đó. Nam đưa tay cầm nó lên, là dây buộc tóc, một sợi dây có lồng hình mặt trời đang cười ngoác miệng. Buộc tóc của Dương?

Sao dây buộc tóc của Dương lại ở đây?

Vương Hạo Nam! Hần như nghe thấy bên tai tiếng của Dương, rất chân thực, rất sống động, kí ức về đêm qua cứ thế trở lại trong đầu. Dương đột ngột xuất hiện đuổi cô gái đó đi, hần đã ôm lấy nó, còn hôn nó rất lâu, vậy có nghĩa là...

Nam không dám nghĩ tiếp, ánh mắt cũng trở nên rối bời hướng nhìn lại vết máu trên sô pha. Thốt nhiên một lúc mới nặng nề rời khỏi phòng.

Tinh! Tinh!

Tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, Dương có chút bực bội rời khỏi giường, mãi vừa nãy nó mới chớp mắt một lúc, ai mà đáng ghét như vậy không biết. Dương vác bộ dạng bơ phờ ra mở cửa, mắt nhắm mắt mờ dựa người vào tường, giọng mệt mỏi:

- Ai vậy?

Chưa hiểu cái mô tê gì đã bị ai đó ôm vào lòng. Giọng Nam vang lên bên tai nó, nặng nề mà chua xót

- Mặt trời, xin lỗi cậu, tôi sẽ chịu trách nhiệm

- Oắt dờ heo?

Dương tỉnh luôn cả ngủ, cái gì mà chịu trách nhiệm với không chịu trách nhiệm ở đây. Tên này bị đụng hông dây thần kinh nào rồi hả?

Nam nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Dương thì không tránh khỏi áy náy. Hần đúng là khốn nạn. Chắc hôm qua đã đòi hỏi quá độ nên Dương bây giờ mới mệt mỏi như vậy. Lại lần nữa kéo nó vào trong lòng.

- Mặt trời, tôi sẽ không bỏ rơi cậu đâu, cậu yên tâm, dù gì chúng ta cũng đã 19 tuổi, đã đủ tuổi kết hôn rồi. Tôi nhất định cho cậu một danh phận xứng đáng.

- Cậu nói cái gì vậy?

Dương hoàn toàn mờ mịt, mới sáng ngày ra, tên này hàm hồ xông đến nhà nó, còn nói cái gì mà trách nhiệm, kết hôn, rồi danh phận. Ôi mẹ ơi, chắc chết quá! Kiểu này thì giết nhau đi cho rồi. Lúc này nó còn muốn ngủ, chứ bây giờ thì nó thực sự muốn an nghỉ ngàn thu luôn rồi đây.

- Mặt trời, cậu đừng như vậy nữa. Cậu đã trở thành người của tôi, tôi quyết không để cậu chịu thiệt thòi.

Dương ngó người một hồi rồi phá lên cười như đứa trốn trại, mặc kệ ánh mắt khó hiểu của Nam đang nhìn nó chăm chú.

- Vương Hạo Nam!...cậu...haha...cậu...

Bây giờ là đến lượt Nam cảm thấy mờ mịt, Dương có chút khổ sở đè nén tiếng cười, lấy lại bộ dạng nghiêm túc

- Cậu nói ai là người của cậu?

- Hôm qua không phải chúng ta đã...

Đối diện với vẻ mặt ngổ tào của hắn, Dương che miệng cười khúc khích.

Trở lại tối hôm qua...

Nam ôm chặt lấy nó, áp xuống nụ hôn sâu như muốn truyền cho nó luồng nhiệt nóng rực trên người hắn. Dương nhắm chặt mắt, hai tay nắm thành quyền đến trắng bệch nhưng rồi lại bất ngờ buông lỏng...

Xoảng!

Dương nắm chặt chai rượu vang trên tay, mạnh mẽ giáng xuống đầu hắn, lực đạo vừa đủ để làm hắn ngất đi nhưng vẫn bảo toàn được tính mạng. Máu từ trên đầu Nam chảy ra, nhỏ xuống người nó, còn vương vãi một vết lớn lên sô pha. Nam hai mắt đục ngầu dần khép lại, cứ thế gục lên người nó.

Dương nâng hắn ngồi dậy rồi tự mình chạy đi kiếm một sợi dây thừng trói hắn vào chân bàn. Cũng chỉ vì nó sợ lượng thuốc được bỏ trong rượu quá cao khiến ham muốn áp chế luôn cả đau đớn mà tỉnh dậy nên bắt đắc dĩ mới làm vậy. Sau khi trói hắn, Dương còn rất tốt bụng áp dụng một số phương pháp hạ nhiệt hiệu quả, ví dụ như cho điều hòa chạy số thấp nhất, đem đá lạnh chườm lên mặt hắn, đặc biệt nó còn kiên trì canh ở bên cạnh, cứ 10 phút lại dội thẳng vào người hắn một xô nước lạnh. Mãi tới 3 giờ sáng khi loại thuốc biến thái kia đã hoàn toàn hết tác dụng, nhiệt độ cơ thể hắn trở lại bình thường Dương mới cởi trói rồi dìu hắn nằm lên sô pha. (Idol: đừng có hỏi tại sao nó hư cấu vậy chỉ đơn giản do nó là truyện mà. Trên thực tế loại thuốc này cực mạnh, cực mạnh luôn á, đừng có bạn trẻ nào đại dột thử nhé =="). Xong xuôi đầu đó mới bỏ về nhà nghỉ ngơi. Thế mà tên này đã không cảm ơn nó thì thôi, còn không cho nó có được một giấc ngủ hẳn hoi.

- Đây tên gốc kia!

Dương vừa nói vừa đưa tay hua hua trước mặt hắn. Nam lúc này sắc mặt biến đổi lúc xanh lét lúc trắng bệch, khóe miệng có chút co giật. Thảo nào khi tỉnh dậy, hắn thấy chân tay đau nhức, quần áo cũng ẩm ướt, cái gì mà cứ 10 phút lại tạt một xô nước. Giết nhau đi!!!

- Cậu không cần phải sốc như vậy đâu chứ?

- Ừ, sốc hơn cả việc tôi phải chịu trách nhiệm với cậu.

- Đồ dở hơi, nếu cậu mà làm thế thật với tôi, khi tỉnh dậy chắc chắn cậu không cảm thấy đau đớn chút nào mà là cả người nhẹ nhõm, thanh thản vô cùng.

- Tại sao như vậy?

- Thì cậu đã xuống âm phủ làm bạn với Diêm Vương chứ còn sao.

- Cậu đúng là đồ ác độc.

- Quá khen!

Dương lườm hắt một cái rồi “Rầm”, cánh cửa lạnh lùng sập ngay trước mặt hắt. Nam sửng sốt một chút, rồi nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên:

- Mặt trời, cậu có còn là người không vậy?

- Biến ngay! Không thấy bà mày muốn đi ngủ à.

Tiếng Dương vọng lại từ bên trong xen lẫn tức giận. Nam không nói gì thêm nữa, ảo não thở dài rồi cứ thế quay người bỏ đi. Xuống dưới cổng chung cư, bộ dạng ban nãy hoàn toàn được thay thế bởi vẻ lạnh lùng sắc bén, hắt rút điện thoại bấm vào một dãy số, đầu dây nhanh chóng được kết nối, giọng hắt đánh lại truyền đi mệnh lệnh:

- Điều tra về chuyện hôm qua. Tôi cho cậu 1 tiếng.

Dương tỉnh dậy khi trời đã về chiều, vì được ngủ một giấc đã đời nên tâm trạng nó tốt đẹp vô cùng. Nó vô bực ăn tạm chút hoa quả trong tủ lạnh rồi lại vào phòng tắm ngâm mình trong nước nóng, tiếp theo là tự chọn cho mình một bộ váy dài tới đầu gối màu vàng nhạt. Dương ít khi mặc váy, phải nói là số lần nó mặc váy chỉ tính trên đầu ngón tay mà thôi. Chỉ là không biết tại sao hôm nay nó lại cao hứng như vậy.

Dương băng qua đường lớn, nắng chiều nhạt đỏ xuống bờ vai, không ngừng nhảy nhót. Nó bỗng có cảm giác hôm nay là một ngày rất rất rất tuyệt vời.

- Này cô.

- Dạ

Dương quay người, nhìn thẳng người vừa mới vỗ vào vai nó. À, cô gái hôm qua bỏ thuốc tên gốc kia đây mà, nghĩ đến đây, vẻ mặt nhanh chóng chuyển lạnh, giọng nói cũng đánh:

- Cô tìm tôi có việc gì?

- Trần Ánh Dương, cô chính là người phá hỏng chuyện tốt của tôi, lại dám tát bổn tiểu thư một cái.

- Đúng thế thì sao?

Dương cao giọng, dáng vẻ không có lấy một chút gì là sợ hãi hay e dè đối với người ở trước mặt mình.

Chat!

Shit! Dương nghiêng răng đưa tay sờ lên má trái vừa hứng trọn một cái tát của Hạ Bảo Nhi. Một loại cảm giác tức giận không sao kìm chế được. Trần Ánh Dương nó từ khi quen tên Nam sở khanh lại biến thái kia không biết đã phải ăn bao nhiêu phát tát rồi.

Nó điên tiết đẩy cô ta một cái thật mạnh, Hạ Bảo Nhi lảo đảo lùi về phía sau, cánh tay Dương vừa hướng xuống toan trả lại cô ta cái tát ban nãy

- Dừng lại.

Giọng nói kiên định vang lên, tay Dương bị một người khác chặn lại. Nó sửng sốt nhìn người trước mặt:

- Cậu...

- Cậu dám động vào cô ấy xem.

Nam lên giọng đe dọa, mạnh mẽ hất tay Dương ra. Nó đứng trân trân nhìn hắt nhẹ nhàng đỡ Hạ Bảo Nhi đứng dậy, lời nói hoàn toàn nhu tình

- Không sao chứ?

Hạ Bảo Nhi dù không hiểu vì lý do gì mà hắt thay đổi như vậy nhưng cũng làm bộ ủy khuất, lệ rơi đầy mắt

- Nam, em rất sợ.

- Không cần sợ hãi.

Nam cười dịu dàng, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc Hạ Bảo Nhi, rồi đột ngột quay sang Dương lạnh lùng

- Trần Ánh Dương, cậu không có quyền động vào người của tôi.

Nó cười khinh thường, đẩy mắt lạnh lẽo chống lại cái nhìn của hắn, cất giọng nhàn nhạt

- Tôi không có cái lá gan đó.

Dứt lời liền cứ thế xoay người đi thẳng. Hạ Bảo Nhi nở nụ cười vui vẻ nhìn theo bóng Dương, rồi lại nhìn sang phía hắn. Nhưng người bên cạnh lúc này đã hoàn toàn mất đi vẻ dịu dàng ban nãy, cô thoáng chột dạ

- Nam, anh làm sao vậy?

- Không có gì, anh muốn đưa em đến một nơi.

Nói xong không chờ Hạ Bảo Nhi kịp phản ứng đã cầm lấy tay kéo đi. Bàn tay rắn chắc đang nắm tay cô có chút lạnh, hình như còn hơi dùng sức, tuy vậy cô vẫn khẽ cười tự trấn an mình. Có lẽ do cô đã suy nghĩ quá nhiều, rất có khả năng Nam vẫn chưa biết người hôm qua ở cạnh hắn là Dương chứ không phải cô.

- Nam, anh đưa em đi đâu?

- Tới thiên đường trên mặt đất.

Ánh mắt hắn nhìn cô đều là tràn ngập nhu tình, giọng nói cũng thật ấm áp. Nam đưa cô đến một nơi ở cách xa thành phố, về phía tây ngoại thành. Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở trước cổng của một căn biệt thự rất lớn, xung quanh còn có trồng rất nhiều hoa hướng dương.

- Nam, đẹp quá!

- Có thích không?

- Thích.

- Nếu chúng ta cùng nhau sống tại nơi này thì sao.

- Nam, anh nói thật chứ.

- Tất nhiên. Chỉ có điều anh muốn em giúp một chuyện.

- Là chuyện gì?

Hạ Bảo Nhi có chút khó hiểu nhìn hắn. Nam không nói chỉ kéo cô một mạch vào trong nhà. Nâng chiếu nhàn nhạt, những bông hoa hướng dương không ngừng lay động.

Dương đi lang thang ngoài đường cho đến khi nắng chiều tắt hẳn, trời tối sầm lại và cứ thế trút xuống một cơn mưa to. Hình như trời thường mưa vào lúc con người ta bị thương. Giờ nó đang bị thương sao? Lại nhếch mép cười khổ một tiếng, nó không bị thương. Nhưng nó thấy chua chát lắm. Vương Hạo Nam. Tại sao cậu lại đối xử với tôi như thế? Tại sao làm như thế?

10. Chương 10: Lạnh Nhạt

Rầm!

Thảo kích động đập bàn một cái thật mạnh, sắc mặt nhỏ trở nên u tối, ánh mắt mang theo hàn ý giết người.

- Tên khốn Vương Hạo Nam đó, hắn lại dám...

Minh ngồi cạnh khoe miệng giật liên tục. Cái này gọi là gì đây? Nếu một ngày hắn cũng giống Vương Hạo Nam thì không phải sẽ hoàn toàn mất mạng dưới tay người con gái này sao?

- Thôi bỏ đi.

Giọng Dương trầm xuống, nếu không phải họ tận mắt chứng kiến Dương là người nói câu đó thì thật sự không ai dám tin. Mặt trời thế nhưng lại có thể mang tâm trạng nặng nề như vậy.

- Mày không thể dễ như vậy.

- Đã bảo thôi đi.

Lần này thì dương thật sự tức giận. Minh liếc qua nó, bộ dạng của nó bây giờ của nó còn đáng sợ hơn cả Thảo ban nãy. Ánh mắt lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt li cà phê còn đang bốc hơi nóng.

- Trời ơi Dương, mau bỏ tay ra, mày bị bỏng mất.

Thanh hốt hoảng đưa tay về phía nó nhưng ngay lập tức bị Dương gạt mạnh một cái, giọng nó rất bất cần.

- Mặc kệ tao.

Không gian chìm vào im lặng, không ai muốn nói thêm gì nữa, họ đều đang theo đuổi dòng suy nghĩ của riêng mình.

Được một lúc nó buông li cà phê trong tay ra, hai lòng bàn tay đều đã sưng đỏ, đau rát. Lại đưa tay đỡ toàn bộ cà phê trong li xuống chậu hoa bên cạnh, giọng nó có phần lạnh nhạt.

- Cà phê đổ hết rồi, muốn lấy lại thì phải làm sao?

Ba người bên kia lập tức bị câu này của nó thu hút. Đổ hết rồi? Muốn lấy lại? Đúng. Muốn lấy lại thì phải làm sao? Họ cùng cau mày, nhăn mặt, ai cũng bày ra dáng vẻ rất tự lự. Dương hướng mắt nhìn ra bên ngoài, không xác định được tâm trạng của bản thân bây giờ là gì, chỉ biết nó không tốt.

- Thì gọi li khác, đúng là một lũ ngốc.

Nó bất ngờ đứng dậy, bỏ lại một câu vô thưởng vô phạt kèm theo một tiếng cười giễu cợt rồi tiến thẳng ra ngoài.

Ba người ở lại sau khi ngơ ngẩn một hồi thì đồng thanh gầm lên hai chữ: “Mặt trời.....!”

Một tháng trôi qua nhanh chóng, nhanh như cái cách nó tự ổn định tinh thần của mình. Trần Ánh Dương, nó thật sự đã bật chế độ “don’t care” với Vương Hạo Nam hẳn. Với nó ý mà, bình thường thôi, ăn khỏe, ngủ khỏe, chơi khỏe, giống như trước kia, khi mà cuộc sống của nó chưa từng tồn tại ba chữ “Vương Hạo Nam”. Nhưng mà nó không hề biết rằng, có một đã không thể chịu đựng nổi mà phát điên đến nơi rồi.

- Mặt trời!

- Cậu có việc gì sao?

Lại là câu này. Nam có chút bất mãn tiến lên nắm chặt tay nó, gần giọng:

- Cậu không thể nói câu gì khác sao?

- Có việc gì sao?

- Câu khác.

- Việc gì?

- Câu khác.

- Gì?

-

Nam á khẩu, thực sự cảm thấy bất lực trước cô nhóc bướng bỉnh này.

- Mặt trời, cậu giận tôi sao?

- Tôi không có lá gan đó.

Nam không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ trút ra tiếng thở dài, buông tay nó rồi cứ thế quay người bỏ đi. Bóng dáng hắt xa dần, lạnh lẽo và có phần đơn độc....

Thế nhưng ra khỏi trường học, hẳn dường như trở thành một con người hoàn toàn khác. Hay phải chăng đây mới là con người thật của hắn và hắn chỉ khác với một người duy nhất thôi: Trần Ánh Dương – mặt

trời lớn, người duy nhất không biết được hấn lạnh lùng cỡ nào, thủ đoạn tàn nhẫn cỡ nào, người duy nhất có lá gan và có quyền đặt ba chữ “Vương Hạo Nam” đập ở dưới chân.

- Cậu chủ.

Hai người đàn ông cao lớn trong bộ vest đen kính cận cúi đầu khi trông thấy hấn, một trong số họ còn đưa tay mở cửa.

- Cô ta đâu rồi?

- Vẫn không chịu ăn và còn...

Hấn ta bỏ dở câu nói, có chút e dè nhìn cậu chủ của mình.

- Còn gì nữa?

- Không ngừng chửi cậu.

- Rất tốt.

Nam cười nửa miệng đưa ra câu đánh giá, điệu cười này thế nhưng lại dễ dàng làm cho hai người vệ sĩ cảm thấy run sợ. Điều cười này chính là đại diện cho một âm mưu tàn ác mà cậu chủ của họ sẽ thực hiện.

Hạ Bảo Nhi! Cô sống lâu hơn tôi tưởng.

Cánh cửa khép lại, Nam nhìn chăm chú vào người con gái co người ở góc phòng, hai chân đều bị xích lại bởi một dây xích lớn.

Vương Hạo Nam, anh là đồ tồi, anh...

Nửa câu cuối cùng cô buộc phải nuốt ngược trở lại, cơ miệng co rút đau đớn, cánh tay rần chắc của hấn lại không ngừng siết chặt.

Tôi là đồ khốn hay cô là đồ ngu. Hạ Bảo Nhi, cô nghĩ tôi ngu đến mức không biết mình đã lên giường với ai sao? Cô nghĩ tôi ngu tới mức yêu loại người như cô? Cô xứng sao?

Giọng nói đanh thép không hề có ý cho đối phương phản kháng. Còn muốn được làm thiếu phu nhân sao? Hạ Bảo Nhi cô nghĩ cũng đừng nghĩ.

Vương Hạo Nam, nếu không phải anh lừa tôi, nói những lời ngon ngọt dụ dỗ tôi lấy hợp đồng và đĩa CD của ba tôi cho anh, nếu...

Câm miệng.

Những thứ anh cần tôi đều đã đưa cho anh, anh còn muốn điều gì?

Hạ Bảo Nhi tiếp tục ngoan cố, ánh mắt trừng lên đầy căm phẫn. Cô quá ngu ngốc nên mới tin những lời hấn nói.

Cô hỏi tôi muốn gì?

Hấn nhìn cô nở ra nụ cười lạnh lẽo, giọng nói lại càng thêm lạnh lẽo:

Hạ Thị sụp đổ. Thế nào?

Cái gì?

Hạ Bảo Nhi, những thứ cô đưa cho tôi chính là bằng chứng về những vụ làm ăn phi pháp của Hạ Thị, một tập đoàn như vậy không nên tồn tại làm gì.

Anh...

Điều thú vị là ở tập cuối bộ phim không phải sao?

Hấn bỏ lại câu nói, mặc kệ những lời đay nghiến chửi mắng thậm tệ của Hạ Bảo Nhi, cao ngạo rời khỏi phòng. Tất nhiên, trong bộ phim này, tập đoàn Kim Ngọc của Lưu gia cũng không tránh khỏi liên quan.

Cạch!

Cửa phòng đóng lại, giọng nói trầm khàn truyền ra mệnh lệnh:

Liên hệ với người của toà soạn, ngày mai mở cuộc họp báo.

11. Chương 11: Tôi Muốn Cậu Hạnh Phúc

Thiếu gia Vương Hạo Nam mở cuộc họp báo công bố các bằng chứng về những vụ làm ăn phi pháp của Hạ Thị cùng tập đoàn Kim Ngọc. Chủ tịch Hạ Thị là Hạ Văn Trường và Lưu tổng bị áp giải về đồn điều tra, tài sản bị đóng băng. Chỉ trong một ngày, hai tập đoàn có tiếng đã hoàn toàn mất chỗ đứng, giá cổ phiếu lên xuống liên tục, nhiều nhà doanh nghiệp từng liên thủ với hai tập đoàn này cũng không tránh khỏi liên quan. Dương ôm điều khiển ngồi ở sofa chuyển kênh liên tục, kênh nào cũng là nói về tin tức doanh nghiệp. Tiếng chuông điện thoại reo vang không ngừng

- Alo

-....

- Ừm. hiểu rồi

-.....

- Biết rồi, tao đi xin lỗi là được chứ gì?

-.....

- Khổ lắm, đã bảo biết rồi.

Tắt điện thoại, nó có chút mệt mỏi để sang một bên, là Thảo gọi tới. Nó đã hiểu lầm Nam, Nam làm mọi chuyện cũng chỉ vì muốn thay nó đòi lại công bằng thôi sao? Nhưng nó đâu có kêu Nam làm như vậy. Khẽ thở dài một tiếng, Dương với lấy điện thoại bấm số gọi, nó hẹn Nam ở cổng công viên Á Đông.

- Tôi xin lỗi.

Dương cúi đầu thành khẩn, cất giọng lí nhí, hai má đã chuyển hồng. Nam khựng người, bước chân theo đó mà dừng lại. Hắn quay đầu nhìn Dương chăm chú, đáy mắt không rõ là bất ngờ hay vui sướng.

-Cậu nói gì cơ?

-Tôi xin lỗi. Dương vẫn cúi gằm mặt, hai tay nắm chặt vào nhau đến nóng bưng.

-Nói lại lần nữa!

-Tôi xin lỗi, xin lỗi, tôi đã hiểu lầm cậu.

Hắn tiến lại gần Dương hung hăng nắm lấy tay nó kéo về phía chiếc ô tô đang đỗ ven đường của hắn, lạnh lùng ấn nó vào trong xe. Chiếc xe lao đi điên cuồng, Dương sợ đến nỗi tim muốn nhảy vọt khỏi lồng ngực, chân tay run rẩy rụng rời.

-Xuống xe! Nam nói như ra lệnh. Nó ổn định tinh thần vừa chấn động, mở cửa xe bước xuống.

Bất ngờ. Sững sốt. Vui sướng. Cũng không biết cảm giác bây giờ trong nó là gì. Chỉ biết nó thực sự choáng ngợp trước khung cảnh như vậy. Một cánh đồng hoa. Phải! Đúng là một cánh đồng hoa hướng dương vàng rực đang ở ngay trước mắt nó. Dương đưa tay chạm vào một bông hoa gần mình nhất để chắc chắn rằng không phải nó đang đứng trước một chiếc tivi cỡ vài trăm inch nào đó vừa mới được sản xuất trên thế giới. Cánh hoa mềm mại nằm gọn trong tay nó, đầu dây còn thoang thoảng chút hương hoa trong lành. Chân thực và sống động quá. Đây là sự thật. Bức tranh đẹp đẽ này là thật.

-Tôi biết cậu sẽ thích.

Nam không biết đứng cạnh nó từ bao giờ, bất ngờ lên tiếng. Nó không trả lời, đưa mắt nhìn người con trai bên cạnh. Còn hắn lại đang hướng về cánh đồng hoa trước mặt. À không. Có lẽ không chỉ dừng lại ở cánh đồng hoa kia, mà còn xa xôi vô định hơn thế. Hai tay bỏ túi quần. Dáng vẻ bình thản mà cô độc.

-

Giọng Dương đều đều. Người ta đều nói nó khi đã yêu thủy chung như hoa hướng dương, dù cho đó có là sự thủy chung đến gốc ghếch khờ dại, nhưng khi hết yêu cũng sẵn sàng làm mặt trời vô tình. Lạnh lùng, xa lạ, là thứ mà người khác khó có thể chạm tới.

-Nam

-Ừ

-Nam

-Ừ

-Nam

-Ừ

Hai người cứ một gọi một trả lời như vậy không biết bao nhiêu lần. Nếu hần nhớ không nhầm thì nó cũng đã từng như vậy, nhưng không phải gọi tên hần mà là tên một người con trai khác. Cách lặp đi lặp lại tên một người khiến nó có cảm giác an toàn, khiến nó chắc chắn được rằng người ta vẫn đang ở bên cạnh nó. Không lẽ...nó đang sợ mất hần ư? Không lẽ hần quan trọng với nó? Nghĩ đến đây, hần không tự chủ mà nở ra nụ cười.

-Trong tivi khi xuất hiện một khung cảnh lãng mạn như vậy, nữ chính sẽ chạy giữa cánh đồng hoa, dây cột tóc sẽ tuột, gió thổi bay làn tóc dài óng mượt, nam chính sẽ ngắm nhìn cô ấy. Còn nếu không phải như vậy thì nam chính và nữ chính sẽ ngồi cạnh nhau, cùng nhìn ngắm cảnh đẹp, ánh mắt trìu mến đầy yêu thương. Còn không phải thế thì cũng là hàng tá những thứ vân vân và mây mây gì đó. Nói chung toàn là lãng mạn cả.

Giọng nó nhẹ nhàng, rất khó để nhận ra sự xót xa trong đó. Khi ấy nó đã ước, nếu như nó và Duy cũng có thể như vậy, luôn luôn lãng mạn, luôn luôn hạnh phúc. Đáng tiếc, hai người vốn là hai người độc lập, đang diễn hai bộ phim độc lập cho riêng mình. Có nó không có Duy. Có Duy không có nó.

-Nào, lên đi. Nam cất lời, đồng thời khom lưng xuống trước nó. Dương thoát khỏi dòng suy nghĩ, tròn mắt khó hiểu:

-Gì cơ?

-Tôi nói cậu nhảy lên đi. Chúng ta sẽ tạo ra một bối cảnh khác của nam chính và nữ chính khi đứng trước cánh đồng hoa.

Nó mỉm cười, nhảy phóc lên lưng hần, đôi cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ hần. Nam bất chợt cảm thấy cả người nóng ran, trái tim như nhảy múa trong lồng ngực. Cố gắng áp chế cảm xúc kích động, công nó đi dọc theo cánh đồng hoa.

-Bắt gặp khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt, nam chính sẽ công nữ chính đi dọc theo nó, họ cùng nhau ngắm nhìn, cho dù nữ chính thay vì mềm mại mỏng manh lại là một con nhóc lạnh chanh, côn đồ, bạo lực. Sao? Có lãng mạn không?

-Ừ. Dương che miệng cười khúc khích. Đúng là lãng mạn!

-Hoa hướng dương giống như mặt trời vậy. Mỗi bông hoa đều rất rực rỡ. Rất đẹp.

Nó đưa ra câu đánh giá, rồi rất tự nhiên gục vào vai hần. Cảm giác này yên bình đến nỗi nó muốn thời gian mãi mãi ngưng đọng ở đây.

-Ừ.

Có trời mới biết, đối với Nam, cô nhóc đang ngoan ngoãn trên lưng hần lúc này còn đẹp hơn hàng trăm hàng nghìn đóa hướng dương trước mặt.

Nam và nó trở về khi trời đã tối hần. Chiếc xe dừng lại trước chung cư Bảo Minh.

-Lên nhà đi.

-Cậu về đi rồi tôi lên

-Cậu không lên là tôi không về.

-Cậu không về thì tôi không lên.

Haizzz... Hắn thở dài ngán ngẩm. Đúng là bó tay với cô nhóc cứng đầu này.

-Được rồi, được rồi, tôi về là được chứ gì. Dứt lời hắn xoay người, mở cửa xe toan bước vào trong thì nghe nó hét lên:

-Khoan đã!

-Sao vậy?

-Hôm nay, tôi...à thật ra, cậu...

Cốp! Ui da!

Dương xoa xoa cái trán đau điếng do bị hắn cốc vào một cái thật mạnh. Nó nhăn mặt, uất ức nhìn người con trai trước mặt, hai má đỏ bừng vì giận dữ.

-Học đâu cái thói ập a ập úng thế? Có gì nói nhanh đi chứ.

-Đáng ghét! Cậu...

-À hay là cậu yêu tôi rồi đúng không? Không sao không sao, nếu cậu nói ra tôi có thể xem xét cho cậu làm người tình thứ n của tôi

-Cái gì? Cậu điên sao? Tôi mà lại thêm đi yêu cái hạng người vừa biến thái lại sở Khanh như cậu sao?

Dương nổi khùng, nói như hét vào mặt hắn rồi xoay người chạy biến. Nam cười một tràng sảng khoái nhìn theo cái bóng dáng nhỏ nhắn khuất dần. Lúc hắn hoàn toàn rời khỏi tầm mắt cũng là lúc tiếng cười nhạt dần rồi tắt hẳn. Không gian chìm vào tĩnh lặng. Lạnh lẽo và im lìm như chính lòng hắn.

-Mặt trời! Tôi làm tất cả cũng chỉ vì muốn cậu hạnh phúc

Còn lí do vì sao hắn làm thế. Bản thân hắn không biết cũng chẳng thêm bận tâm. Riêng có một điều hắn dám chắc chắn: nó hạnh phúc, hắn hạnh phúc gấp đôi, nó đau khổ, hắn đau đến tê dại.

12. Chương 12: Người Thứ Ba

19h30'...

Mưa. Mưa ở Los Angeles. Mưa suốt ba ngày. Đối với một người xa quê, mưa càng làm cho nỗi nhớ trong lòng thêm cồn cào dữ dội.

Trong căn phòng sa hoa, cô gái ngồi an tĩnh trước tách cà phê đã nguội lạnh. Một đợt gió lạnh bất ngờ thổi vào làm cánh cửa sổ chưa khép chặt mở tung.

Xoảng!

Cô tiến lại gần nơi vừa phát ra thứ âm thanh đổ vỡ sắc bén, đôi mắt đẹp hút hồn nhìn chăm chú vào những mảnh pha lê vương vãi trên mặt đất. Quả cầu pha lê vỡ vụn. Còn có tượng cô dâu chú rể cũng bị tách làm đôi, mỗi người về một phía.

Cô cười khẩy. Khen thay cho một món đồ cả đời cô trân quý, đến lúc vỡ mà cũng vỡ sao khéo thế. Cô quỳ gối trên sàn, đưa tay gom lại những mảnh vụn. Có chút nhói, máu rỉ ra nơi đầu ngón tay, vừa đưa lên miệng, vị mặn và tanh nồng tan vào đầu lưỡi.

Có một thứ giống như nước, nhưng rất mặn và chất.

Có một thứ giống như nước, nhưng được cấu tạo bởi nỗi đau.

Có một thứ giống như nước, nhưng vô hồn.

Có một thứ mang tên nước mắt, giống như nước nhưng lại là nỗi đau, mặn chát vô hồn vỡ òa trên khuôn mặt luôn phẳng phất nét kiêu ngạo. Người ta chỉ khóc khi người ta đau. Và giờ, cô đau.

Ngược dòng kí ức...

-Nam, em muốn quả cầu đó!

Vân níu cánh tay Nam nũng nịu, ánh mắt vẫn dán chặt vào quả cầu pha lê lấp lánh ở phía xa. Nam nhìn sang, rõ ràng thấy được quả cầu được đặt ở vị trí cao nhất, bên cạnh là cô MC duyên dáng đang tươi cười nói gì đó với những người xung quanh. Nếu hần đoán không nhầm ở đó chắc chắn đang chuẩn bị diễn ra một cuộc thi và quả cầu kia được coi như phần thưởng.

-Nam, em thích quả cầu đó mà

-Được rồi

Nam cứng chiều véo nhẹ lên mũi cô, rồi ôm cô tiến về phía trước

“Chào mừng các bạn đến với Loveway, trò chơi giành riêng cho các cặp đôi của chúng ta. Thể lệ trò chơi rất đơn giản, các boy của chúng ta sẽ phải bế bạn gái của mình lên xuống chiếc cầu thang phía tay trái của tôi liên tục 10 lần. Ai hoàn thành nhanh nhất sẽ là người chiến thắng và giành được phần thưởng là quả cầu pha lê được làm thủ công hết sức tinh xảo và khéo léo ở đẳng cấp. Có bạn nào muốn tham gia không ạ?”

Giọng cô MC lạnh lạnh vang qua micro, phía dưới sôi nổi hẳn lên, ai cũng hào hứng muốn được tham gia trò chơi.

Mà ở bên này, Vân đã nóng lòng đến chân tay luống cuống. Loveway? Con đường tình yêu? Nam nghĩ ngợi, rồi đột ngột nhìn sang người con gái bên cạnh, nắm tay cô mỉm cười:

-Trò chơi này là giành riêng cho chúng ta. Dứt lời liền kéo cô chạy như bay đến trước khán đài.

-Tôi tham gia.

MC quay về phía phát ra giọng nói, bắt gặp gương mặt nam hết sức tuần mĩ thì không khỏi cảm thán. Mà cô gái bên cạnh cũng dung nhan phi phàm, đúng là chỉ có thể dùng bốn từ “tra tài gái sắc” để miêu tả. Mất ba giây định hình cô mới hoàn hồn, vui vẻ mời hai người lên cạnh mình. Tiếp theo đã nhanh chóng chọn được ba cặp đôi nữa.

“ Mọi người hãy chú ý, sau tiếng còi của trọng tài, cả bốn cặp đôi sẽ cùng xuất phát. Ở đây chúng tôi có năm trọng tài, một trọng tài chính và bốn trọng tài còn lại mỗi người chịu trách nhiệm theo dõi một cặp đôi của chúng ta. Thể lệ cuộc thi như đã nói ở trên. Để tiết kiệm thời gian của mọi người, tôi sẽ không dài dòng thêm nữa. Nào, mời trọng tài.”

Bước ra cạnh cô là một người đàn ông trạc 30 tuổi, gương mặt phúc hậu, miệng ngậm một cái còi, tay trái giơ cao để ra hiệu số đếm. Khán giả phía dưới cùng đồng thanh hô vang: “3...2...1 Tuýt!!!!”

Tiếng còi vang lên, Nam bế cô gái của mình chạy như bay, mỗi bước chiếm tới 2 bậc thang. Vân nhắm chặt mắt ôm cổ hần, cả người run lên:

-Nam...em sợ ngã...

Nam dù đang tập trung hết tinh thần và sức lực nhưng vẫn không khỏi bật cười, ánh mắt nhìn cô tràn đầy yêu thương

-Ngốc! Không phải chúng ta đang đi con đường tình yêu sao? Có anh bên cạnh, em còn sợ điều gì?

-Nam, anh sẽ đi đến cuối cùng đúng không?

-Không.

Nam dứt khoát, cảm nhận thân thể nhỏ bé trong lòng mình trở nên run rẩy mạnh mẽ hơn, hần cười dịu dàng:

-Là chúng ta sẽ đi đến cuối cùng

Cứ như thế suốt mười lượt lên xuống cầu thang, họ cùng giữ im lặng, âm thầm truyền cho nhau niềm tin cùng tình yêu cuồng nhiệt .

Chân Nam vừa chạm xuống bậc thang cuối cùng cũng là lúc tiếng còi trọng tài vang lên.

Vân mở mắt, bắt gặp gương mặt đầm mồ hôi đang ở ngay sát mặt mình. Chiếc áo sơ mi của hắn ướt đầm mồ hôi, trái tim co rút kịch liệt trong lồng ngực. Nam cố gắng ổn định hơi thở, cúi xuống thì thầm bên tai cô:

-Em rất nặng!

-Anh!

Vân đổ bình mặt, đánh mạnh vào người hắn, không ngừng giãy giụa, nhưng vì dùng sức hơi quá nên cả hai cùng ngã lăn ra đất, cùng bật cười thật to. Và họ chiến thắng, giành được phần thưởng là quả cầu pha lê độc nhất vô nhị kia. Kỷ niệm ngọt ngào ấy lưu trọn trong một buổi chiều thu.

Nhưng rồi cũng vào một buổi chiều thu vắng lặng.

-Tại sao?

Nam nhìn cô chăm chú, ánh mắt u tối không rõ là ngạc nhiên, tức giận hay đau lòng. Vân cũng nhìn thẳng vào đôi mắt của người con trai trước mặt. Cô giờ đang khoác trên người dáng vẻ kiêu ngạo của một thiên kim tiểu thư thật sự.

-Em vốn muốn được trở thành một ngôi sao quốc tế, anh cũng biết mà phải không? Giờ có người tạo điều kiện cho em dễ dàng đạt được ước mơ đó, em không thể...

-Vậy tại sao phải chia tay?

-Phía công ty quản lý nói em phải cam đoan là không có bạn trai, hoặc nếu có thì...em chỉ được phép chọn một thôi Nam à, em xin lỗi.

Vân xoay người rất vội, chưa kịp bước đi đã bị kéo trở lại. Nam mạnh mẽ ôm cô vào lòng, giọng hắn trầm hẳn như đang che dấu bi thương.

-Đừng đi!

Môi hắn áp xuống môi cô. Điên cuồng chiếm hữu.

Chát! Nam đứng thất thần nhìn người con gái trước mặt, lại vô thức sờ lên má trái đang tê dại đi của mình. Không cần nhìn cũng biết chắc là đã in đủ một bàn tay trên đó.

-Anh điên rồi sao? Lỡ như có ai nhìn thấy thì tôi phải làm sao? Vương Hạo Nam, chúng ta đã không thể bên nhau nữa. Anh có hiểu không? Tôi muốn chia tay. Anh có hiểu không? Tôi không thể đem tương lai của mình ra đặt cược cùng anh. Tôi không thể để nó bị hủy hoại chỉ vì tình yêu của tôi và anh. Tôi không cần anh. Không cần tình yêu này.

Vân nói như hét, rồi lạnh lùng bỏ đi. Hắn nhìn theo bóng dáng cô xa dần, khuất hẳn sau con hẻm nhỏ. Họ chính thức chia tay. Giờ Nam mới biết, thật ra gió thu cũng rất lạnh. Thực sự là rất lạnh. Bởi nếu không lạnh sao chỉ một làn gió rất nhẹ thổi qua cũng có thể làm tim hắn run rẩy, hô hấp cũng trở nên khó nhọc.

Sau chia tay, Nam say rượu một đêm sống dở chết dở rồi từ đó không bao giờ nhắc lại chuyện cũ nữa. Không đau lòng, không chán nản. Nhưng tuyệt nhiên hắn trở nên lạnh lùng và buông thả đến đáng sợ.

Sau chia tay, Vân sang nước ngoài, chuyên tâm xây dựng sự nghiệp, từng bước trở thành một ngôi sao quốc tế. Cũng giống như bao siêu sao khác, cô sở hữu vẻ bề ngoài hút hồn, gương mặt và ánh mắt đều phẳng phát nét kiêu ngạo. Cách nói chuyện vô cùng ngọt ngào và khôn khéo.

Vậy là cũng đã ba năm rồi...

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa đưa suy nghĩ của cô trở về thực tại. Cô ngồi lại tên sô pha, giọng nói thanh thoát:

-Vào đi.

-Shaly, đây là lịch trình tuần này của chị.

Cô thư kí trẻ bước vào, miệng tươi cười đưa cho cô một tập giấy được kẹp ngay ngắn.

-Linda, cô hãy đem tất cả các lịch trình ở đây hủy bỏ, rồi đặt ngay một vé về Việt Nam trong ngày mai.

-Sao ạ?

-Nói sao thì cứ làm vậy đi.

-Vâng.

Linda cúi đầu chào rồi bước ra khỏi phòng. Còn lại mình cô, căn phòng lần nữa rơi vào im lặng. Ngày mai trên trang nhất của các tờ báo trong nước và quốc tế nhất định có tin giật gân: “Siêu sao Shaly trở về Việt Nam đồng thời tiết lộ thân phận thật sự của mình”

Cô nhắm mắt, môi mím khe khẽ, cười mà như không, giọng nói nhẹ nhàng tựa gió: “Nam, đợi em...”

-Này mặt trời!

-Hửm?

Dương nhẹ giọng, cũng không thèm nhìn hấn lấy một cái, chỉ cắm cắm cúi cúi vào đồng hồ ăn trước mặt

-Cậu nhìn tôi một cái không được à?

-Không

-...

-Cậu không thấy tôi đang bận ăn à?

-À phải, cậu bận như thế nên chắc tối nay không có thời gian đi xem phim cùng tôi đâu nhỉ?

-Gì cơ? đương nhiên là có chứ.

Nhìn bộ dạng hồ hởi của Dương, hấn bật cười:

-Ồ, thế tối nay 7h30' ở Lotte cinema.

-Ok

Buổi tối tâm trạng Dương cực kì thoải mái, sau khi chôn xác trong nhà tắm nửa tiếng đồng hồ mới lộ bộ mặt ra phòng khách. Hiện tại vẫn chưa đến giờ hẹn với Nam nên nó có thể coi tivi một chút. Đưa tay với lấy chiếc điều khiển trên bàn, vừa hay mở đúng kênh báo tin.

“Hôm nay vào lúc 8h30' sáng, siêu sao quốc tế Shaly đã khởi hành chuyến bay từ Los Angeles về Việt Nam. Trong buổi phỏng vấn vào hồi 3h30', Shaly đã tiết lộ tên Việt Nam của mình là Hứa Nguyên Vân – cô thiên kim tiểu thư duy nhất của Hứa gia, đồng thời cũng là người thừa kế tập đoàn A.M”.

Trên tivi phát lại clip lúc siêu sao Shaly ở sân bay, hai vệ sĩ cao lớn đang giải tán mọi người để mở lối giúp cô.

-Oa! Cô ấy đẹp thật!

Dương cảm thán, đối với cô gái được mệnh danh là “nữ hoàng showbiz” kia vẫn không khỏi sùng bái. Cô ấy cũng mới chỉ bằng tuổi nó thôi mà, vậy mà đã có được những thành công to lớn như thế. Tiền bạc, quyền lực, sắc đẹp, không thiếu thứ gì. Ôi ôi! Ông trời còn có công bằng không? (Trời: Trời nói cấm cãi, Dương: vãi cả trời)

Đồng hồ điểm đúng 7h, Dương tắt tivi, quay về phòng chuẩn bị đến chỗ hẹn với Nam.

Trong khi đó, trước cửa Lotte cinema, Nam một tay cầm hai vé xem phim, một tay ôm một túi đồ ăn nhanh, toàn là những món Dương thích nhất.

-Nam...!

-Cô là...?

Nam nhìn chăm chú vào người con gái vừa xuất hiện trước mặt mình.

-Nam, anh không nhận ra em sao?

Nam trầm lặng, người con gái này phảng phất chút quen thuộc, hần cố lục lại trong kí ức của chính mình. Một bóng dáng rất nỏ xuất hiện trong suy nghĩ. Một giọng nói, một tiếng cười và một loạt những mảnh ghép vỡ vụn. Nam bật cười tự giễu, khàn khàn kêu lên một tiếng: “Vân”.

13. Chương 13: Thách Thức

-Ở đây không tiện.

Vân nói vội nắm tay Nam kéo đi. Họ dừng lại ở một gốc cây cách đó không xa.

-Sao? Lại sợ fan của cô nhìn thấy à?

-Nam, em...

-5 phút, tôi không có nhiều thời gian cho cô.

Nam nhìn cô lạnh lùng, mà Vân giờ đây hai mắt đã ngấn lệ, bộ dạng thật đáng thương. Hứa Nguyệt Vân, cô đúng thật là đáng thương, rất đáng thương, nhưng dù cô có đáng thương hơn nữa thì sự thương hại của tôi cũng không bao giờ giành cho cô.

-Nam, mình quay lại được không anh, suốt ba năm ở nước ngoài em vẫn không thể nào quên anh, em vẫn còn yêu anh.

-Chúng ta không thể bên nhau nữa. Tôi muốn chia tay, tôi không thể đem tương lai của mình ra đặt cược cùng anh. Tôi không thể để nó bị hủy hoại chỉ vì tình yêu của tôi và anh. Tôi không cần anh. Tôi không cần tình yêu này. Đó là tất cả những gì ba năm trước cô đã nói với tôi, giờ cô quay lại và bảo còn yêu tôi, cô nghĩ tôi tin sao?

-Nam...

-Đủ rồi, tôi còn chưa kể đến việc cô đã lừa dối tôi đâu. Năm tôi 10 tuổi từng gặp phải tai nạn xe cộ, người ở bên cạnh tôi lúc đó không phải là cô đúng không? Người giúp tôi có thể đi lại được như cũ cũng không phải là cô. Lúc đó gia đình cô gặp phải rắc rối phải chuyển sang định cư ở nước ngoài một thời gian không phải sao? Hứa Nguyệt Vân, điều khiến Vương Hạo Nam tôi phải hối hận không nhiều, việc yêu cô là một trong số đó.

Ánh mắt băng giá của hần quét lên người Vân như đang tố cáo lỗi lầm của cô trong quá khứ. Nước mắt cô lăn chã tuôn rơi.

-Nam, làm ơn nghe em nói, em biết em đã sai, anh tha thứ cho em có được không?

-Hết 5 phút.

Nam xoay người, bước chân chưa đặt xuống đã khựng lại, Vân vòng tay ôm hần từ phía sau. Cùng lúc đó là một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hần, nhẹ nhàng đến nỗi làm tim hần đau đớn.

-Vương Hạo Nam.

Chỉ có dương mới gọi hần tên hần như vậy. Cũng chỉ có Dương mới có quyền gọi hần như thế. Nhưng bây giờ ba chữ đó như một cái bạt tai mạnh mẽ giáng xuống mặt hần. So với hoàn cảnh ông choonhf ngoại tình bị vợ bắt quả tang còn tồi tệ hơn nhiều. Nhưng phản ứng của Dương sau đó mới là một phát chí mạng thật sự.

-Chị Shaly!!!

Dương reo lên sung sướng, dù biết cô bằng tuổi nó nhưng nó vẫn sùng bái gọi bằng chị.

-Ôi chị có biết không? Em là fan cuồng của chị đấy.

Dương nhảy bổ tới nắm lấy tay Vân. Khuôn mặt như tỏa sáng, hai mắt rực rỡ hơn cả đèn pha ô tô. (Dương: sao không so sánh với dải ngân hà ấyl, Idol: ảo tưởng vừa thôi bà).

-Ừ, chào em.

-Chị Shaly chụp với em bức ảnh được không?

-Được chứ.

Được sự đồng ý của Vân, nó nhanh lẹ lấy điện thoại trong balo. Nói là xin một tấm chứ thực ra là chụp một đồng ảnh. Xong xuôi mới thỏa mãn đem điện thoại cất lại. Lúc này Nam mới tiến lại gần kéo tay nó.

-Đi thôi mặt trời, sắp đến giờ chiếu phim rồi.

-Ồ, chị Shaly còn ở đây mà.

Nó ngẩn ngơ nhìn lại phía Vân. Cô thấy thế nở nụ cười gượng gạo nói lớn:

-Không sao, chị phải đi có việc, tạm biệt em.

Dương bị hấn kéo xềnh xệch vào thẳng rạp chiếu phim. Lúc này nó mới định hình được vấn đề, quay sang hỏi Nam dồn dập.

-Cậu quen chị Shaly sao? Vậy khi nào giúp tớ xin chữ kí có được không? Lúc này đi vội chưa kịp xin. Mà sao hai người lại quen nhau? Quan hệ hiện tại là gì vậy? Lúc này tôi còn thấy chị Shaly ôm cậu nữa? Chuyện gì...ừm...

Nam nhanh chóng chặn lại cái giọng nói nheo nhéo bên tai mình bằng cách áp môi mình lên môi Dương. Con nhỏ im bất, cả người cũng đơ ra không động đậy. Hấn hải lòng thu về nụ hôn, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nó mà bật cười.

-Cũng đâu phải lần đầu tiên tôi hôn cậu, làm gì mà ngệt ra thế?

Nghe giọng nói giễu cợt đáng ghét của hấn Dương mới chợt hoàn hồn, đâm vào người hấn một cái thật mạnh, lửa giận bùng bùng: "Cậu là đồ sở Khanh."

Nam cười sảng khoái, được một lúc hấn lấy lại vẻ lạnh lùng, điềm tĩnh nói với Dương:

-Shaly là người yêu cũ của tôi.

-Hả?

Dương há hốc mồm kinh ngạc. Nó nên đem bán tin này cho tòa soạn với giá bao nhiêu nhỉ? Tin đáng giá ngàn vàng đó nha.

-Vương gia và Hứa gia vốn có hôn ước,vào chính lúc tôi mất đi kí ức về cậu thì cô ấy xuất hiện, tự nhận mình chính là người đã ở bên cạnh chăm sóc cho tôi suốt thời gian qua, tôi cứ thế tin tưởng vô điều kiện, rồi yêu cô ấy vô điều kiện, mọi thứ rất êm đẹp, rất viên mãn cho tới một ngày, là ba năm trước, cô ấy nói lời chia tay, hủy hôn ước, sang nước ngoài tạo dựng cuộc sống mới.

Giọng Nam đều đều, đoán không ra tâm trạng. Nó cũng chợt thấy lòng mình hỗn loạn. Nó nhìn Nam thật lâu, chân chừ mãi mới lên tiếng:

-Vậy cậu còn yêu cô ấy không?

Không gian rơi vào tĩnh lặng, Dương nghe rõ nhịp tim trầm ỏn của Nam và cũng nghe rõ nhịp tim rối loạn của chính mình. Nó mong câu trả lời là gì? Có hay là không?

-Đến giờ chiếu phim rồi kìa, xem đi.

Nam lảng tránh câu hỏi của nó. Là Nam không dám hay là không muốn trả lời. Không dám hay không muốn? Còn hay không? Những câu hỏi như thế cứ quanh quẩn bên Dương và đi cả vào giấc ngủ hàng đêm.

-Mặt trời, nếu tôi thích cậu thì sao?

-Tôi không thích cậu.

-Cậu chắc chứ?

-Chắc.

-Vậy xin giới thiệu, bạn gái tôi, Shaly, cũng là thần tượng của cậu. Từ bây giờ cậu có thể xin chữ kí của cô ấy bất cứ lúc nào rồi đấy.

-Hả? Cậu....

Dương á khẩu, nhìn Nam âu yếm ôm Vân ở trong lòng. Cả người trần động, trái tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực. Nam hẹn nó ra chỉ để nói với nó hần đã có bạn gái? À không, phải là hần đã quay lại với người yêu cũ mới đúng.

-Ánh Dương, em là bạn của Nam thì cũng coi như là bạn của chị rồi, cái này tặng em.

Shaly tiến lên tươi cười với nó, đặt vào trong tay nó một chiếc lắc tay hiệu Dior tinh xảo.

-Cảm ơn chị.

Dương cười gượng. Quà của thần tượng, đáng lẽ nó phải sung sướng đến phát điên lên chứ? Nó chẳng phải là người may mắn nhất sao? Fan của chị Shaly xếp hàng dài tới vài nghìn km mà chỉ có nó là nhận được sự quan tâm đặc biệt này. Thế mà sao nó thấy khó khăn đến lạ.

-Mặt trời, hẹn gặp cậu sau nhé.

-Ừ.

Hai người họ rời khỏi quán trà. Dương ngồi chờ đợi, nhìn dòng người hỗn tạp qua khung cửa kính, lòng bao trọn một cảm giác bi thương. Tự an ủi chính mình rằng mọi chuyện sẽ ổn. Chắc chỉ tại Nam đã quá quan tâm tới nó nên nó bị ảo tưởng về một thứ hạnh phúc mơ hồ nào đó mà thôi. Thật ra người ta chẳng là gì của nó và nó cũng vậy.

Dương chán ăn, mất ngủ và sau đó lăn ra ốm, nghỉ học đã 3 ngày liền.

-Mặt trời mà cũng ốm cơ à? – con nhỏ Thanh che miệng cười khúc khích, với lấy miếng lê trên đĩa bỏ vào miệng.

-Con kia, ta gọt cho Dương chứ có gọt cho mày đâu? – Thảo rống lên, lia ánh mắt đe dọa về phía con nhỏ.

-Vâng, em biết lỗi rồi.

-Thôi thôi, hai đứa mày đến thăm tao hay đến náo loạn đây.

Giọng Dương vang lên vui vẻ nhưng không che dấu sự mệt mỏi. Mười mấy năm trời, không ốm thì thôi chứ lần nào ốm cũng chết dở sống dở cả. Dương bây giờ ngay cả việc cười cũng cảm thấy khó khăn nữa.

-Thế dạo này ở trường có gì vui không?

-Vui thì không nhưng tin hot thì không đếm xuể. – Thảo vừa nói vừa hoàn thành quả lê cuối cùng, cắt thành miếng bỏ vào đĩa.

-Ừ đúng rồi, tên Nam và siêu sao Shaly là một cặp đấy, đang trở thành tiêu điểm của giới truyền thông rồi đó. – Thanh tiếp lời.

-Ừ, mang lap đến đây cho tao.

Dương nhận lấy chiếc laptop từ tay Thanh, lên mạng. Mới có mấy ngày mà nó có cảm giác như đã bị mù thông tin hàng thế kỉ.

“Siêu sao Shaly vừa công khai mối quan hệ với thiếu gia tập đoàn C.K”.

“Vương Hạo Nam – hôn phu bí mật của siêu sao quốc tế”.

“Vương thiếu gia – Hứa tiểu thư, cặp đôi dẫn đầu trong top 10 cặp đôi đẹp nhất trên thế giới”.

Ồi thôi! Dương exit ngay tức thì, không muốn nhìn thấy những trang báo này thêm một giây phút nào nữa. Toàn là những thông tin về hai người họ, còn hào phóng kèm thêm ảnh chụp, khi thì trong nhà hàng Nhật sang trọng, lúc ở trên đường hay có thể là ngay cổng trường học, biểu hiện của hai người vô cùng hạnh phúc.

Mẹ nó! Dương thấp giọng chửi thề một câu, trong lòng xuất hiện loại ức chế không thể diễn tả nổi bằng lời. Trong khi nó nằm bẹp dí trên giường với nào là hoa mắt chóng mặt đau đầu, đắp chăn thì nóng bỏ chăn thì lạnh...thì hắn cùng người đẹp quần quýt không rời. Khốn nạn! Khốn nạn! Ông trời ơi, nào ông làm bằng cái gì vậy?

-Thôi mày nghỉ ngơi đi, tụi tao về đây.

Giọng Thảo đều đều, Dương chỉ ừm một tiếng rất nhẹ, ngoan ngoãn nhắm chặt mắt.

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, hai người rời khỏi chung cư nhưng lại ghé ngay và quán nước gần đó.

-Mày có thấy gì lạ không?

-Không có. Mày quên mặt trời diễn kịch rất giỏi à?

-Ồ há, có lẽ thiếu cái gì đó.

-Chua cay mặn ngọt đắng, mày nghĩ thiếu thứ gì?

Thảo nhìn Thanh trầm ngâm một lúc, khóe miệng vẽ lên nụ cười tinh xảo, nhẹ giọng:

-Chua.

Họ nhìn nhau rồi lại nhìn ra ngoài quán. Ánh nắng chiều cũng trở nên lấp lánh lạ thường.

14. Chương 14: Tôi Yêu Cô Ấy Mất Rồi

Chương 14: Tôi Yêu Cô Ấy Mất Rồi

0

Dương lê bước chân mệt mỏi trên đường. Nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình bây giờ. Xem nào, mọi thứ bắt đầu là vào chính cái ngày nó khởi ốm và tiếp tục tới trường.

Chưa thêm nói đến việc dù nó có đi đường nào cũng phải chạm mặt bọn họ ít nhất ba lần một ngày. Riêng chỉ việc siêu sao quốc tế Shaly dùng một cái tự dừng chuyển tới trường nó học cũng đủ làm nó điên tiết rồi.

Mà nó lại càng không hiểu sao bao nhiêu sự hâm mộ Shaly trước kia đều tiêu tan hết, giờ nó chỉ thấy cô ta chẳng thấy ớn, lại còn kiêu, lại còn danh đá. Mỗi lần đi qua nó là cô ta cứ cố tình sát vào người hắn thêm một tí hoặc kiêu gì cũng phải có mấy cái hành động hết sức tình cảm.

-Nam, em đói.

-Lại đói rồi sao? Em ăn nhiều sẽ mập lên.

-Kệ người ta. Mà nếu em mập lên thì Nam có còn yêu em không?

-Ngốc! Tất nhiên là yêu rồi.

-Vâng. Em cũng yêu Nam.

Dương mỗi tay cầm một con gấu giả giọng diễn lại đoạn hội thoại hồi sáng của hắn nói với cô ta khi đi qua nó.

Thanh với Thảo ôm bụng cười nắc nẻ.

-Còn cười được à?

Nó hét lên rồi hung hăng ném hai con gấu vào xô phòng một cách không thương tiếc. Hai đứa kia biết điều liền im bật. Tụi nó cũng biết Dương còn giận nghĩa là còn quan tâm chứ để đến lúc Dương “ăn bánh bơ, đội mũ phớt” rồi thì thôi cứ gọi là...thăm.

Dương bực bội đấm đá túi bụi vào con gấu hai mét chiếc hơn nửa cái giường ở bên cạnh.

-Nam khốn kiếp! Nam biến thái! Nam sở Khanh! Nam đáng ghét! Aaa...đi chết đi...

Hai con nhỏ trợn trừng mắt nhìn bộ dạng của Dương, chẳng nói chẳng rằng lén lút rời khỏi phòng. Chạy nhanh đi chứ còn gì nữa, không lẽ chôn chân ở đó để trở thành “nạn nhân xấu số” tiếp theo chắc. Tuy nhiên trước khi rời khỏi thì đã có người tốt bụng gọi điện báo cho ai đó một câu- cái người đang ngồi ở nhà hắt hơi liên tục mà không hiểu nguyên do tại sao ấy.

-Vương Hạo Nam! Cậu đi chết cho tôi, tôi đánh chết cậu. Tôi đá cậu, đấm nữa này...

-Xem ra có người vẫn còn nhớ tới tôi.

Giọng Nam trầm thấp vang lên, Dương giật mình quay đầu nhìn về phía cửa. Hắn đang đứng dựa người vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn nó đầy hứng thú.

-A...cậu...ai cho cậu vào đây?

-Tôi cho.

-Cậu...ra ngoài!

-Không.

Nam thẳng thừng từ chối, lại còn tự nhiên bước đến ngồi xuống giường nó. Dương thế đấy, 19 năm ở đời chưa gặp tên nào mặt dày như vậy.

- Cậu tới đây làm gì?

- Nếu tôi không tới làm sao biết có người đang coi con gấu kia là tôi, tha hồ đấm đá chửi rửa.

- Ai đấm đá chửi rửa? Cậu đừng có mà ảo tưởng sức mạnh, trên đời này thiếu gì nam.

- Đúng là không thiếu gì người tên Nam, nhưng Vương Hạo Nam thì chỉ có một.

Nam bất ngờ đứng dậy áp sát người nó, sát đến nỗi nó có thể ngửi thấy mùi hương nam tính thoang thoảng và hơi thở mát lạnh đang bao trùm lấy nó, giọng hắn khàn khàn:

- Thừa nhận đi, cậu thích tôi phải không?

Không để nó kịp phản ứng, Nam một tay ôm eo nó, một tay chế ngự cổ nó, đặt xuống đôi môi nhỏ nhắn nụ hôn đầy bá đạo. Mà lúc này, Dương đã hoàn toàn mờ mịt, hai tay vô thức ôm cổ hắn.

“Không. Trần Ánh Dương, mày đang làm gì thế? Hắn là người đã có bạn gái. Hắn mãi mãi không thể là của mày”.

Nó dùng sức cắn mạnh một cái, máu tanh tràn ra tan vào đầu lưỡi của cả hai. Nam thoáng ngẩn ngơ, mặc cho Dương đẩy hắn ra ngoài, giọng nó rất nhẹ nhưng lại đủ làm cả hai cùng đau:

- Nếu không yêu thì đừng có những hành động dây dưa không rõ. Vương Hạo Nam, cậu đã có bạn gái, rồi tôi cũng có bạn trai. Đừng để giữa chúng ta, cơ hội làm bạn cũng không có.

Cạch một tiếng, cánh cửa lạnh lùng đóng lại trước mặt hắn. Dương ngồi sụp xuống sàn nhà, khó khăn hít vào từng ngụm không khí.

- Cậu rất tốt, cậu là một người con trai tốt

Mà trong lúc đó, tại một căn biệt thự sang trọng...

Xoảng! Xoảng!

Những âm thanh đổ vỡ nối tiếp nhau và dường như không có ý định dừng lại. Quần gia cùng bảo mẫu sắc mặt tái mét, đám người hầu thì sợ hãi đến run rẩy cả người. Họ chưa bao giờ thấy cậu chủ tức giận như vậy.

- Phu nhân.

Người phụ nữ trung niên bước vào, vẻ mặt khẩn trương, tiến lại gần hẳn

- Nam, chuyện gì xảy ra? Sao con lại thành ra như vậy?

Nam nhìn thẳng mắt bà, định nói gì đó rồi lại thôi, buông chiếc ly trên tay “ choang” một tiếng, hấn nặng nề ngã người xuống sô pha, bà Sang thấy vậy cũng ngồi xuống ở phía đối diện.

- Con không muốn tiếp tục mối quan hệ giả tạo này nữa.

- Không được.

- Không có gì là không được.

- Con phải biết nếu chúng ta có thể làm thông gia với nhà bên đó dần dần thâm tóm A.M thì...

- Thôi đi!

Giọng Nam lạnh lùng cắt đứt lời bà, ánh mắt hung ác tròng lên giận dữ.

- Không thâm tóm A.M thì sẽ chết sao? C.K sẽ sụp đổ sao? Bà không có quyền lấy hạnh phúc của tôi để làm thứ trao đổi trong vụ làm ăn này.

Bà Sang ngồi bất động trên ghế, có chút áy náy nhìn theo Nam dời lên trên lầu. Tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên, ngăn cách hẳn với mọi thứ bên ngoài, những lời nói của Dương lần nữa vang lên: “Nếu không yêu thì đừng có những hành động dây dưa không rõ. Vương Hạo Nam, cậu đã có bạn gái, rồi tôi cũng có bạn trai. Đừng để giữa chúng ta, cơ hội làm bạn cũng không có”.

- Mặt trời! Xin lỗi cậu. Rất xin lỗi cậu.

- Nam, anh không thể bỏ em, chúng ta không thể chia tay như vậy.

Vân vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, hai mắt đã ngấn lệ. Nam gạt mạnh một cái, cô lao đảo ngã xuống sân cỏ.

- Tôi không yêu cô. Tại sao không thể?

- Anh nói dối.

- Tin hay không tùy cô.

- Không, xin anh, đừng bỏ em.

Vân đứng bật dậy, lại tiếp tục lôi kéo hắn không ngừng.

- Buông tay.

Giọng Nam lạnh lại, sắc mặt u tối, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái đang cười như điên dại, lời nói của cô giễu cợt mà chua chát:

- Anh không sợ tập đoàn A.M sẽ đối đầu với tập đoàn C.K nhà anh sao? Vương Hạo Nam, anh có giỏi thì cứ thử bỏ tôi đi. Ba tôi biết nhất định sẽ bắt anh trả giá.

- Vậy thì bảo ba cô nhanh lên một chút, tôi đợi lâu sẽ nhàm chán. Cô tưởng C.K chỉ là cái vỏ rỗng tùy ý để người khác xoay chuyển hay sao? A.M với C.K nếu tuyên chiến trực diện thì tôi không nói nhưng về nếu về cơ sở ngầm chắc cô cũng biết rồi chứ.

- Anh...

- A.M của Hứa gia lấy tư cách gì để đấu với C.K?

- Là vì con nhỏ mặt trời đỏ đúng không? Anh thích con nhỏ đó phải không?

- Không phải thích mà là yêu. Tôi yêu cô ấy. Hứa Nguyệt Vân, có những thứ đã mất đi một lần thì vĩnh viễn không bao giờ có lại được nữa. Cô hãy buông tay đi.

Vân ngơ ngẩn nhìn theo bóng hắt xa dần, hai tay nắm chặt khiến các đốt tay trắng bệch, móng tay sắc nhọn găm vào lòng bàn tay đau nhói. Cô cắn chặt răng, hai từ “ mặt trời “ thốt ra cửa miệng vừa đắng chát vừa oán hận.

- Thảo à, cậu đúng là có đủ nhẫn tâm.

Minh nhăn nhó nhìn bó hoa đẹp đẽ vừa bị ai kia thẳng tay vứt xuống đất. Cậu chọn nửa giờ mới chọn được vậy mà cái con người này lại vô tâm như vậy.

- Lần sau đừng có làm những trò trẻ con như vậy nữa.

- Ôi, trái tim tôi vì em.

Minh ôm ngực giả bộ đau khổ. Mà ở góc bên kia Thanh và Dương đã nhin cười đến nội thương nghiêm trọng. Nếu tính không nhầm chắc đây là lần thất bại thứ 215 rồi. Thảo vẫn lạnh mặt nhìn Minh, cất giọng nhàn nhạt

- Đem nó đi mà tặng mấy em chân dài của cậu.

- Không không. Tổ đã nói là tổ giải nghệ rồi mà. Sao Thảo không chịu tin?

- Có ma mới tin cậu.

Thảo liếc mắt xem thường. Nói cái gì mà tổ đã giải nghệ, rồi là cải tà quy chính, lại còn tổ chỉ yêu có mình cậu. Lần đầu tiên Thảo gặp cậu ta cũng chính là ở trong bộ dạng hai tay hai em còn gì. Thảo thà chết cũng không thềm tin lời của tên công tử đào hoa này. Tiếng chuông điện thoại vang lên, Minh nhanh chóng bắt máy.

- Alo!

- ...

- Tầng thượng sao?

- ...

- Ok.

Tắt điện thoại, Minh quay sang Thảo cười giả lả giọng mật ngọt:

- Bảo bố à, giờ tổ có việc bận gặp cậu sau nha.

Nói xong đã co giò chạy biến, hình như còn nghe thấy giọng gầm lên đầy tức giận của Thảo và tiếng giấy bay theo hướng cậu.

Dương và Thanh lúc này mới xuất hiện, hai đứa cười hết sức rạng rỡ:

- Ngô tiểu thư của tôi ơi, nàng cũng quá là phũ phàng đó nha, lần 215 rồi.

- Kệ hần, ai thềm quan tâm.

- Con gái nói không là có, biết làm sao được.

Thanh nháy mắt cười tinh quái rồi cũng kéo nó chạy biến đi. Thảo chỉ còn biết lắc đầu, cúi xuống nhìn bó hoa đẹp đẽ dưới chân, lại nhìn sang thùng rác bên cạnh. Cô đưa tay rút lấy bông hoa đẹp nhất rồi mới vứt bó hoa vào thùng rác, giọng cô có chút ảo não:

- Tổ chỉ cần như vậy thôi, không phải nhiều nhất nhưng lại là đẹp nhất,cậu hiểu không?

-Cậu có chuyện gì sao?

-Tôi muốn học 1 số trò trẻ con của cậu.

-Hả? Trẻ con.

-Chính là mấy trò cậu thường dùng với Thảo.

-À.

Minh cười cười có chút xấu hổ gãi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi lấy giọng nghiêm túc

- Không có khả năng.

- Gì?

- Với Thảo đã không có tác dụng rồi nữa là mặt trời.

- Sao cậu biết cô gái đó là mặt trời?

- Tại sao lại không? Bản thân hai người cũng biết còn gì, chỉ là đều cố chấp không chịu thừa nhận

- Hiểu rồi.

Nam nói xong đã vội vàng xoay người rồi đi, Minh đứng ngẩn ngơ một hồi mà vẫn chưa định hình được câu “hiểu rồi” đó có nghĩa là gì.

Haizzz...Cậu vẫn nên lo xong chuyện của mình đi thì hơn.

Sân cỏ phía sau trường, Dương ngồi chán nản bên bờ hồ, đám cỏ đẹp bên cạnh đã bị nó vật trụi từ bao giờ.

- Hù! Aaaa...

Dương hét toáng lên đứng bật dậy nhưng vì không vững nên chới với ngã người về phía bờ hồ. Trong lúc hoảng loạn nó chỉ biết túm lấy người đang đứng gần nó nhất mặc dù chưa nhận định được hẳn là ai.

Tùm!

Cả hai cùng ngã xuống hồ, bọt nước văng tung tóe, vì đây chỉ là hồ nhân tạo nên không quá sâu, nhưng đối với một đứa không biết bơi như Dương thì việc lên được bờ cũng còn là một vấn đề nan giải. Mặt trời à mặt trời! Cái gì cũng biết chỉ mỗi bơi là không. Ôi cái số nó nhẹ thế đấy.

Phù!

Hai người ngoi lên mặt nước khi Dương đã uống được mấy ngụm to tướng. Nhìn kĩ người con trai đang ôm chặt eo nó, để giữ cho người nó không bị chìm xuống, Dương hoảng hốt gào lên:

- Vương Hạo Nam!

- Tôi đâu phải người ngoài hành tinh, cậu gào lên như thế làm gì?

- Mau bỏ tay cậu ra khỏi người tôi.

Nam ngoan ngoãn bỏ cả hai tay ra. Dương lại tiếp tục chìm xuống, chới với trong làn nước lạnh ngắt.

Ọc...ọc...lại uống thêm mấy ngụm nước to tướng “Tên Nam khốn kiếp, cậu đúng là đồ vô lương tâm, tôi có thành ma cũng sẽ ám cậu”. Trong lúc nguy nan trong đầu Dương vẫn không ngừng mặc niệm ý tưởng đó, thành ma sẽ ám hẳn, ám cho chết hẳn.

- Mở mắt ra đi, muốn tôi hôn cậu thì cứ nói thẳng, không cần làm vậy.

Dương choàng tỉnh, thì ra hẳn đã kéo nó lên mặt nước từ bao giờ rồi. Nhìn thấy điệu cười sỗ khanh hết mức của Nam, nó tức đến đỏ mặt tía tai.

Kiss!

Nam hôn nó một cái rất nhanh, không để Dương kịp phản ứng, hẳn mở lời:

- Mặt trời! Làm bạn gái tôi nhé. Tôi thích cậu. À không, hình như hơn mức thích rồi. Tôi yêu cậu.

Dương thấy đầu mình toàn là mây đen, bên tai cũng là sấm sét ù ù ù ù, không thể định hình nổi chuyện gì đang diễn ra, ngơ ngẩn bất động. Nam thấy vậy thì tưởng Dương sẽ từ chối, hấn lên giọng đe dọa:

- Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ thả cậu xuống đấy.

Cái này gọi là gì đây? Cường bức người ta chứ tỏ tình cái gì? Tên ngốc này có biết thế nào là lãng mạn không hả? Là lãng mạn, lãng mạn đó. Ôi hoa hồng, bóng bay, nến vàng rồi bạch mã hoàng tử nữa chứ.

- Tôi thả đây.

Nam dứt lời rồi toan buông tay ra. Nó không ra nước mắt, hai tay vòng qua cổ hấn, thấy còn chưa đủ lại dùng nốt hai chân ở dưới nước, cả người như bạch tuộc bám chặt lấy hấn.

Nam cười thỏa mãn, hôn nhẹ lên trán nó, nhẹ giọng:

- Mặt trời, cậu cũng thích tôi phải không?

- Không.

Dương cứng đầu lườm Nam một cái, hấn cũng không giận mà bật cười, hai tay lại có ý định buông ra

- Vậy à? Vậy tôi thả nhé.

- Tôi thích cậu. Tôi thích cậu được chưa?

Dương hét toáng cả lên, hai má nóng bừng, không biết do tức giận hay xấu hổ. Vậy mà Nam vẫn không hề có ý định dừng lại

- Cậu hôn tôi một cái, tôi liền đưa cậu lên bờ.

Nó cắn chặt răng, lại nhắm mắt nhắm mũi hôn vào môi hấn một cái.

Ở một góc khuất phía sau cây đại cổ thụ, người con gái hai tay nắm chặt đến trắng bệch, ánh mắt sáng sánh nhìn về phía hồ nước, giọng nói lạnh lẽo:

- Tôi sẽ không thua, nhất định không thua đâu.

15. Chương 15: Không Cam Tâm

Người ta nói khi yêu thế giới toàn một màu hồng, điều này quả không sai. Nhưng không ai có thể ngờ rằng nó cũng áp dụng được với tảng băng lạnh lùng Vương Hạo Nam. Hấn đi đến đâu, xung quanh chuyển hồng đến đấy, gió thổi vù vù, hiệu ứng âm thanh ánh sáng đầy đủ cả. Đến nỗi mà có lúc mặt trời của chúng ta đã không thể chịu được mà hét lên:

-Sao lúc nào mồm cậu cũng nhảnh ra, mắt cũng híp lại thế hả?

-Vậy mà cũng có người yêu đấy.

Lại là cái chiêu cũ rích, Dương thực sự hết nói nổi với tên bệnh hoạn như hấn. Trước kia còn đỡ chứ càng ngày càng thấy hấn trở nên hết thuốc chữa. Không lẽ tình yêu làm con người ta bệnh hoạn hả trời? Cau mày, nhăn mặt, vò đầu, bứt tai, bộ dạng nó vô cùng thảm hại.

-Ê, làm cái gì mà trông đau khổ vậy?

Thanh lay lay người nó, Dương nhìn qua nhò định nói gì nhưng lại thôi, chỉ ảo não lắc đầu.

-Thằng cha Vương Hạo Nam bắt nạt mày à?

-Nào có.

Dương vội vàng chối bay, nhìn bộ dạng của Thảo sát thủ thế kia, khéo khi chỉ cần một cái gạt đầu của nó thôi cũng đủ để tên kia nhập viện nhanh chóng:

-Tao tưởng hần ta to gan thế.

Nó cười xuề xòa, uống một ngụm nước cam thật to. Ngừng một lúc như suy nghĩ điều gì đó rồi mới lên tiếng:

-Thảo này!

-Ừ.

-Mày cũng thích Minh đúng không?

Không gian cứ thế cô đọng. Nó nhìn Thảo, Thảo nhìn nó, chỉ có Thanh là ngồi một bên quan sát toàn diện.

-Phải.

-Vậy tại sao còn từ chối cậu ấy?

-Không biết.

Haizzz..... Nó khẽ trút ra tiếng thở dài. Người trong cuộc luôn luôn mù quáng là vậy. Nó rất muốn khuyên Thảo, nhưng lại không biết phải nói như thế nào. Thật ra trong tình yêu, việc cho đi hay nhận lại vốn không hề quan trọng, việc ai lỗi ai lỡ lại càng không quan trọng, đau nhiều hơn, nhớ lâu hơn nhưng sẽ trưởng thành hơn. Nó cũng chưa từng nghĩ mình có thể yêu ai đó một lần nữa. Nó sợ phải tin để rồi thất vọng, sợ phải yêu để rồi tổn thương. Nhưng là Nam, cậu ấy đã đến và thay đổi tất cả. Khẽ mỉm cười, nó chợt thấy lòng mình nhẹ nhõm.

-Thảo này!

-Sao?

-Biết tại sao chúng ta có thể đi không?

Thảo rời mắt khỏi ly nước ép, ngược lên nhìn nó, trầm ngâm không đáp.

-Vì chúng ta từng ngã rất nhiều lần. Ngã sẽ đau và khi đau sẽ khóc. Nhưng thử nghĩ mà xem, nếu chúng ta không ngã, không đau và không rơi nước mắt, chúng ta sẽ chẳng bao giờ cảm nhận được niềm hạnh phúc khi có thể đứng vững và bước đi bằng chính đôi chân của mình.

Nó đứng dậy, chững chạch vỗ vỗ vào vai Thảo mấy cái, cười rạng rỡ.

-Tự tin lên nào cô bạn của tôi.

-Lần thứ 365, số đẹp thật!

Một giọng nói trầm ngâm khác vang lên ngay sau đó, đồng thời với câu nói, cậu vòng tay đeo vào cổ Thảo sợi dây chuyền lấp lánh.

-Cậu?

Thảo đứng thẳng người, đối diện với Minh, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì. Minh tiến thêm mấy bước, vòng tay ôm lấy người con gái trước mặt, cất giọng thâm tình:

-Ngô tiểu thư, tớ thừa nhận ban đầu theo đuổi cậu chỉ vì đánh cược với bạn bè, nhưng là bản thân tớ không biết từ bao giờ đã không coi nó như một vụ cá cược nữa. Tình cảm của tớ với cậu là thật lòng.

Thảo cười nhẹ, cũng đưa tay ôm lại cậu.

-Hứa với tớ một điều được không?

-Bất cứ điều gì cậu muốn.

-Đừng làm tớ tổn thương.

-Được, tớ hứa, tớ hứa với cậu.

-Ừ.

-Ê ê, mày túm cổ tao làm gì?

Khung cảnh lãng mạn bị chen ngang bởi chất giọng lạnh lạnh của Thanh, tiếp theo là tiếng của mặt trời:

-Để cho người ta riêng tư.

-Không không, đang hay mà, huhu...

-Tao giết mày bây giờ.

Chất giọng gào thét nheo nhéo và chất giọng giận dữ nạt nộ xen lẫn vào nhau, càng ngày càng xa vời....

Ai rồi cũng sẽ có được hạnh phúc, quan trọng là nó đến sớm hay muộn mà thôi.

-Có mang theo không?

-Dạ có, đây là thứ tiểu thư cần.

Người đàn ông đưa cho cô gái một chiếc hộp gỗ màu đen. Cô nhìn hẩn rồi đưa tay mở hộp ra, khi thấy được đồ ở bên trong thì mới hài lòng mỉm cười.

-Nửa còn lại tôi sẽ chuyển vào tài khoản của ông.

-Cảm ơn tiểu thư.

Shaly Vân cầm lấy chiếc hộp gỗ rồi đi. Ngồi trong xe ô tô, hai tay cô bắt giắc siết chặt. Trần Ánh Dương, trong hai chúng ta, chỉ một người có quyền được hạnh phúc.

-Này này, cậu cũng phải thực hiện ít nghĩa vụ của người bạn gái đi chứ.

-Không.

Dương vẫn kiên quyết, hẩn nhẩn nhớ khổ sở, thuyết phục nửa ngày trời, cuối cùng vẫn không thể lay chuyển được con nhóc bướng bỉnh này.

-Mặt trời à, cậu đã là bạn gái của tôi thì việc về ra mắt gia đình tôi là điều đương nhiên mà.

-Không.

-Ai xì....

Nam gần như phát điên đến nơi. Rốt cuộc phải làm gì thì nó mới chịu đồng ý đây?

-Về đây để mẹ cậu lại tát tôi mấy phát à?

Hẩn ngó người một lúc mới định hình được Dương đang nhắc tới chuyện gì, giọng hẩn trùng hẩn xuống:

-Chuyện đó...đã là quá khứ rồi.

-Quá khứ? Hạo Nam, không phải tôi cố chấp ích kỷ, chút việc nhỏ mà nhớ lâu thù dai. Nhưng cậu biết không, có những thứ diễn ra lần một thì có thể tiếp tục lần hai, lần ba...

Dương cao giọng rồi lạnh lùng quay người, bỏ mặc hẩn đứng bất động trong đêm. Nó cũng biết nếu xác định bản thân sẽ ở bên hẩn thì sẽ phải cùng hẩn đối mặt với mọi điều. Nhưng nó lại sợ, sợ phải đối mặt, sợ mối quan hệ này quá mong manh để rồi dễ dàng tan vỡ.

-Trần Ánh Dương.

Nó bưng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, ngược lên nhìn người đối diện.

-Shaly Vân.

-Bất ngờ không? Tôi đã chờ cô rất lâu.

Dương đưa mắt nhìn quanh một lượt, nó đi mãi không biết đã đi vào con ngõ này từ lúc nào. Xung quanh vắng lặng, chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt tỏa ra từ cây đèn đường duy nhất.

-Cô định làm gì?

Dương sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, phía đối diện Shaly Vân giờ súng hướng thẳng vào nó.

-Trần Ánh Dương, có trách hãy trách ông trời đã để chúng ta cùng yêu một người con trai.

-Shaly Vân, cô dám...

-Tại sao tôi không dám?

Cô ta cười như điên dại, bàn tay lạnh lẽo bóp cò.

Đoàng!

16. Chương 16: Đau Thương

Chương 16: Đau thương

Tiếng súng nổ vang lên, xé toạc màn đêm tĩnh lặng. Dương ôm lấy người con trai trước mặt, cùng cậu gục xuống đất, máu thấm ướt đầm lưng áo của cậu, nhuộm đỏ luôn cả tay nó.

-Duy...

Duy cười gượng gạo, cậu đưa tay lên lau đi nước mắt cho nó, cất giọng yếu ớt.

-Cậu... đúng là...lấp lánh như mặt trời vậy.

-Không, Duy, cố lên. Cậu nhất định phải sống.

-Mặt trời, khi mất đi cậu tớ mới biết, thật ra cậu quan trọng với tớ đến nhường nào. Nhưng có lẽ, ... tớ đã sai rồi... cậu tha thứ cho tớ được chứ?

-Không, Hạ Văn Duy, tớ không tha thứ cho cậu đâu. Vì thế hãy sống và làm tớ tha thứ cho cậu. Cậu không thể chết, Cậu không thể chết như thế này.

Nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi không ngừng, vòng tay nó siết vào chặt hơn. Nó còn yêu Duy không? Nếu là thực sự đã cạn tình, tại sao lúc này lại thấy đau đớn như vậy?

-Đừng khóc. Chuyển lời đến tên khốn đó giùm tớ, rằng nếu hắn dám làm cậu tổn thương, tớ sẽ giết chết hắn...

Giọng Duy nhỏ dần rồi tắt hẳn, mi mắt khép lại và cũng không bao giờ mở ra nữa.

Duy. Đừng như vậy. Cậu còn chưa đưa tớ đi ngắm cánh đồng hoa hướng dương, còn chưa cùng tớ ngắm sao băng, còn chưa...

Dương ghen ngào trong tiếng nức, nước mắt vỡ òa trên khuôn mặt thuần khiết. Bao kí ức tươi đẹp cứ thế ùa về trong suy nghĩ, làm nó nghẹt thở, trái tim co rút kịch liệt, đau đớn tê dại...

-Duy...

Hình như nó đã sai rồi phải không. Vì còn yêu còn đau, vì còn đau nên phải cố gắng chôn vùi. Nó yêu Duy sao? Vậy còn Nam? Với Nam là gì? Nam phải làm sao? Nó phải làm sao?

Ba ngày kể từ khi tang của Duy được hoàn thành, Dương sút cân liên tục và giờ thì nó đang nằm trong bệnh viện. Cánh cửa đóng im lìm bị ai đó mạnh mẽ đập tung ra.

-Trần Ánh Dương.

Dương nâng mí mắt nặng nề, rồi lại lặng lẽ nhắm chặt. Nam nhìn nó chăm chú, hai tay nắm chặt thành quyền, tiến lại phía giường bệnh.

-Tại sao không nhìn tôi?

-Về đi.

-Không.

-Đừng cố chấp nữa.

-Cậu còn không nói rõ ràng, tôi sẽ ngồi lì ở đây.

-Tôi đã nói rồi, hết yêu thì chia tay. Vậy thôi.

-Tôi không tin.

-Tùy cậu.

Dương lạnh lùng, dứt khoát xoay lưng về phía hắn. Nam đứng lặng một hồi rồi mới chậm rãi rời khỏi phòng.

- Mà thấy thế nào?

Thanh không biết xuất hiện từ lúc nào bất ngờ lên tiếng, Dương im lặng không nói, để mặc cho Thanh tự hỏi rồi lại tự trả lời

- Chắc là phải khó khăn lắm.

- Đi làm thủ tục xuất viện cho tao.

Giọng Dương khàn lại, nặng nề và mệt mỏi. Dương xuất viện trong tình trạng sức khỏe tệ hại, Thanh cũng không cản được. Những ngày sau đó nó tự giam mình trong phòng, không ra ngoài lấy nửa bước. Không gian yên tĩnh đột ngột bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại

- ALo

- Nam đi rồi.

- Đi đâu?

- Du học, cậu ấy đang trên đường tới sân bay,nếu mày không nhanh lên sẽ không kịp.

Những lời của Thanh sau đó nó căn bản không còn nghe thấy nữa. Dương buông điện thoại, cũng không kịp xỏ dép cho chàng hoàng mà cứ thế lao ra khỏi nhà. Nam đi rồi, sẽ rất lâu sau mới quay về hay sẽ không bao giờ quay về nữa? Lúc này Dương mới chợt nhận ra dù cho nó có thể giam giữ bản thân mình thì cũng không thể giam giữ nổi tình cảm nó dành cho Nam. Cao hơn mức thích nhưng chưa tới mức yêu, dù thế nào thì tình cảm ấy cũng là thật lòng. Tại sao nó lại nói chia tay? Tại sao nó phải ép mình quên đi Nam dù bản thân nó không hề muốn như vậy? Tại sao phải khiến cả hai cùng đau?

Sân bay rộng lớn, Nam quay đầu nhìn lại lần cuối, Dương không xuất hiện, Nam biết điều đó nhưng vẫn cố chấp hi vọng. Hi vọng nó sẽ tới, nói Nam đừng đi, nói Nam ở lại bên nó. Chỉ cần như vậy, Nam có thể vì nó bất chấp tất cả, đổi đầu tất cả. Hôn ước, sự nghiệp rồi thừa kế, Nam không cần gì hết. Chỉ cần Dương, chỉ mình Dương là đủ.

Chuyến bay sang Paris cất cánh, Dương ngẩng đầu nhìn theo nó cho đến khi xa dần và khuất hẳn sau làn mây trắng xóa. Bầu trời hôm nay bỗng cao hơn, xanh hơn và sâu thăm thẳm. Không biết vì lý do gì, nó thấy mắt mình ướt át, một giọt nước nóng hổi lăn xuống, đọng lên mu bàn tay nó.

- Hạo Nam, cậu đi rồi, không quay lại nữa sao?

(Hiện tại mình đang vướng một đợt thi định kì nên tạm dừng truyện ở chương này. Đến khoảng đầu tháng sau mới tiếp tục được. Mọi người cố gắng đợi nhé :)

17. Chương 17: Đau Thương (2)

Hạo Nam sắp đính hôn?

Dương bật dậy khỏi sofa, hai tay nắm chặt lấy tay nhỏ Thanh, kích động vô cùng.

-Mày vừa nói cái gì?

-Tao bảo cậu ấy sắp đính hôn.

Tành lặp lại một cách nghiêm túc. Như để chứng minh lời mình, nhỏ cầm lấy điều khiển ti vi bật kênh tin tức.

“ Thiếu gia của C.K sẽ đính hôn cùng tiểu thư Emily, con gái của bộ trưởng bộ ngoại giao Pháp. Thông tin này đã tạo ra sự chấn động lớn trên thị trường thế giới nói chung và thị trường hai quốc gia Pháp – Việt Nam nói riêng. Vậy xin ngài cho biết, liệu đây có phải cuộc hôn nhân với mục đích chính trị.”

Cô phóng viên trẻ tuổi hướng micro về phía Nam. Hắn hơi mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay người con gái bên cạnh, không ai khác chính là tiểu thư Emily.

-Tôi xin khẳng định lại một lần nữa rằng cuộc hôn nhân này không hoàn toàn vì bất cứ mục đích chính trị này. Là chúng tôi thật lòng thương yêu đối phương và mong muốn được ở bên cạnh người mình yêu. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Giọng hắn đồng dục chắc chắn, hoàn toàn không có một chút phân vân hay khó xử nào. Cứ như hắn muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết rằng hắn yêu Emily, thực sự yêu đến điên cuồng. Hoặc là có phải chăng chỉ là đang muốn tuyên bố cho một mình Dương biết.

Nó nhìn chăm chú vào màn hình ti vi. Nam của nó đã chứng chạc và trưởng thành hơn rất nhiều, rất xứng đáng là chủ tịch tương lai của tập đoàn C.K.

Còn nó thì sao? Từ ngày Nam đi, nó ngày càng chán nản, tiêu tụy, đến cuối cùng là xơ xác không còn gì tề hơn. Dương sống tạm bợ, vật vờ như một bóng ma. Vì Dương nhớ hắn. Hàng ngày, hàng giờ nó đều phải chống chọi lại nỗi nhớ quay quắt về Nam. Điều đó thực sự đã khiến Dương kiệt sức.

Nam, đến một nơi mới, có cuộc sống mới, yêu người mới và chạm tới niềm hạnh phúc mới.

Dương ngồi lại sô pha, đồng tử giãn hết cỡ khi hướng về phía đôi nam nữ đang vui vẻ trước mặt. Lần đầu tiên nó chán ghét cái ti vi 42 inch mà mình phải cố gắng lắm mới mua được. Vì nó sống động và chân thực quá!

Muốn khóc mà không có nước mắt. Thanh nhìn Dương, lặng lẽ ôm lấy nó. Thảo và Minh đứng đó này giờ cũng chỉ có thể bất lực trút ra tiếng thở dài.

Bạn thân là gì? Bạn tốt là ra sao? Là khi nó đau khổ, mình còn thấy đau hơn nhiều lần. Là khi thấy nó đau khổ mà không thể làm gì khác, mình chỉ muốn tát vào mặt mình vài cái vì sự vô dụng của bản thân.

Thanh, Thảo, với Dương là như vậy. Dương nhắm chặt mắt, cố ép cho nước mắt tràn ra mà không thể làm sao được. Khóc nhiều khi chính là cách tốt nhất để bớt đau.

-Tao sẽ sang Paris.

Giọng nó khàn hẳn xuống khi nói những lời này. Đối diện với vẻ kinh ngạc của Thanh, cái nhìn khó hiểu của Thảo và sự sững sờ rõ ràng của Minh, ánh mắt nó kiên định đến bất ngờ.

-Tao sẽ sang đó và hỏi Nam tất cả mọi chuyện.

-Mày điên rồi phải không?

Thanh la toáng lên với nó, Dương nhìn Thanh cất giọng điềm đạm.

-Tao không điên, tao cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của Nam, tap chỉ cần nghe câu trả lời của câu ấy, chỉ cần từ chính miệng Nam nói ra.

-Không được, tao không cho.

-Để nó đi.

Thảo cắt ngang lời Thanh, cắt ngang luôn sự cố chấp của nhỏ, cũng như phản bội lại chính kiến vốn có của mình. Thảo không phải người như vậy, nhưng Thảo lại đủ để nhận ra lần này không giống với những lần trước đây. Trần Ánh Dương thật sự đã yêu, hơn nữa còn là yêu sâu đậm. Cũng đúng thôi, 19 tuổi, nó cũng đủ trưởng thành để chấp nhận một tình yêu thật sự, cũng như chấp nhận những vết thương mà tình yêu đó để lại. Với Dương bây giờ, nếu Duy là quá khứ thì Nam chính là hiện tại, nếu Duy là kí ức thì Nam sẽ là tương lai, nếu Duy trở thành một khoảnh khắc rung động kì diệu thì Nam sẽ là tất cả những điều kì diệu.

Và nếu coi tình cảm với Duy là yêu thì với Nam có thể gọi là gì? Một chữ “yêu” có phải là quá sức vô vị? Không phải so sánh hơn thua, không phải đong đếm nặng nhẹ nhưng Nam là Nam và Duy là Duy. Những thứ đã qua không thể nào níu kéo lại được nữa, vì thế nên người ta mới cần phải trân trọng hiện tại. Duy là mối tình đầu của Dương, là phần tình cảm đáng để tôn thờ. Nhưng điều đó không có nghĩa vì vậy mà phải đánh mất hạnh phúc ở hiện tại.

Dương tiến lại ôm chặt lấy cô bạn, cũng bởi vì những lời vừa rồi mà bật khóc thành tiếng, nó nghẹn ngào trong tiếng nấc.

-Cảm ơn.... vì tất cả....

-Không cần cảm ơn, vì tao biết Trần Ánh Dương một khi đã yêu thì...

Thảo cố tình bỏ dở câu nói, như để cho Dương nói tiếp lời mình. Quả nhiên nó mỉm cười rạng rỡ, mặc dù nước mắt vẫn không ngừng rơi.

-Không hối hận.

Nhờ Minh mà Dương biết được thời gian cùng địa điểm tổ chức lễ đính hôn. Dương bay chuyến sớm nhất, hi vọng nó có thể gặp được Nam trước khi buổi lễ bắt đầu.

Paris, Pháp...

Khách sạn Châu Âu bao trùm bởi không gian xa hoa mỹ lệ. Nam trong bộ vest trắng trông lịch lãm và cuốn hút hơn bao giờ hết. Bên cạnh hắn, tiểu thư Emily mặc bộ váy cưới được cách tân chỉ nhấn tới đầu gối, hắn bước trên thảm đỏ, gương mặt tràn ngập hạnh phúc.

-Mời trao nhẫn.

Nam rút lấy chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trong hộp, chuẩn bị đeo vào ngón áp út của cô dâu.

-Nam!

Giọng nói bất ngờ vang lên thu hút sự chú ý của mọi người có mặt. Dương khom người ôm lấy ngực thở gấp. Cũng chỉ tại nó không bắt được taxi, nếu không nó đã có thể tới đây sớm hơn. Nam đứng bất động nhìn Dương, chiếc nhẫn không biết đã tuột khỏi tay từ lúc nào, nằm im lìm dưới chân hắn.

-Nam, tớ đến tìm cậu.

Nó tiến lại phía hắn trong phút chốc, tầm mắt dừng lại trên người con gái, bên cạnh hắn. Tiểu thư Emily, cô ấy đẹp ngoài sức tưởng tượng, còn đẹp hơn trên truyền hình gấp nhiều lần. Váy ngắn đến đầu gối dễ dàng làm lộ đôi chân thon dài thẳng tắp. Mái tóc dài bồng bênh búi lên, vài lọn không biết vô tình hay cố ý đã xõa xuống bên mặt, khéo léo tôn lên cổ cao trắng ngần. Mắt xanh hút hồn, làn da mịn màng. Mọi đường nét đều đẹp để đến hoàn hảo. Không thể phủ nhận nếu cô ấy sánh đôi cùng với hắn thì đúng là trai tài gái sắc, đáng để ngưỡng mộ.

-Cậu tới đây làm gì?

Nam cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của nó. Dương như bừng tỉnh, tiến lại cầm tay hắn.

-Nam, tớ xin lỗi về tất cả mọi chuyện. Có thể đã là quá muộn nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu một điều: tớ yêu cậu. Và tớ sẽ không hối hận.

Hắn nhìn Dương chăm chú rồi nở nụ cười phức tạp.

-Đúng là quá muộn.

-Cậu... có hạnh phúc không?

Dương ngược lên, đối diện với hắn. Hãy nói không đi, chỉ cần hắn nói hắn không hạnh phúc chỉ cần hắn nói hắn còn yêu nó. Nó nhất định sẽ không để lỡ mất cơ hội thêm một lần nào nữa. Chỉ cần được bên hắn, nó chấp nhận đánh đổi tất cả. Đèn flash liên tục chiếu về phía hai người. Hiện tại nơi này đang có rất nhiều đại diện của những tờ báo lớn trên thế giới. Và có thể chính là nguồn tin đắt giá đối với họ.

“ Nhân tình bí mật của thiếu gia tập đoàn C.K bất ngờ xuất hiện trong lễ đính hôn.”

Có thể thông tin này sẽ gây chấn động thế giới hơn cả tin tức hấn kết hôn cùng Emily. Nhưng biết làm sao nhỉ, hấn yêu Dương, yêu đến phát điên rồi.

Nam bất ngờ kéo nó vào lòng, Dương hơi kinh ngạc với hành động của hấn nhưng đồng thời cũng rất hạnh phúc. Tiếng bàn tán, kích động hay ngưỡng mộ bên dưới đều đã trở nên vô nghĩa, khoảnh khắc này....chỉ mong sẽ mãi mãi ngưng đọng.

18. Chương 18: Kết Thúc Để Bắt Đầu

“Thuở xa xưa khi trái đất còn ngập chìm trong đêm tối hoang sơ, những bông hoa ủ rũ nép bên nhau để tìm hơi ấm. Không gian luôn chìm trong một màn đêm u tối, vắng lặng không một tiếng chim ca.

Ngày lại ngày trôi qua trong buồn bã. Các loài hoa chỉ biết chờ và hát những bài ca buồn bã, hi vọng sẽ có một điều kỳ diệu xảy ra giải thoát chúng khỏi những ngày dài u tối...

Trong khi những giọt nước mắt vương trên cánh hoa giá lạnh, chợt các loài hoa cảm nhận được một luồng hơi ấm lan tỏa và cả không gian bỗng nhiên bừng sáng. Điều kỳ diệu mang tên Mặt trời đã đến đem theo những tia nắng ấm áp, những làn gió nhẹ xua tan màn đêm tăm tối... Một thời kỳ tươi sáng mở ra cho trái đất. Một thời kỳ đầy sức sống và thanh bình...

Trong muôn nghìn bông hoa rực rỡ, có một bông hoa tên là Hướng dương. Hoa Hướng dương cũng mang trong tim một tình yêu cháy bỏng với Mặt trời. Hoa quyết định nhuộm vàng mình, cũng như luôn vươn cao mình hướng về mặt trời mặc cho những lời đường mật của ong bướm, lời thì thầm của làn gió và sự dịu dàng của mây...

Mặt trời vô tình không hiểu được tình cảm của hoa hướng dương, vẫn vô tư dạo chơi trên trời cao và tỏa ánh nắng sưởi ấm cho muôn loài. Hoa Hướng dương buồn lắm, sau bao ngày đau đớn trong tuyệt vọng, hoa quyết định sẽ bứt mình khỏi mặt đất bay đến gần mặt trời để nói cho mặt trời biết tình cảm của mình...

Dù rất đau đớn, hoa vẫn cố vươn mình lên. Tự nhủ vẫn còn nặng lắm hoa bèn bứt những chiếc lá ra khỏi mình... Hoa Hướng dương lả đi nhưng bông hoa cảm thấy mình đang bay lên, bay đến với mặt trời. Trong những phút giây cuối cùng hoa Hướng dương vẫn luôn nghĩ đến mặt trời với nụ cười trên môi.

Thời gian như ngừng lại, gió cất tiếng khóc than, muôn hoa thổn thức cho sự hi sinh vô điều kiện vì tình yêu của hoa Hướng dương...

Câu chuyện về hoa hướng dương khép lại ... 1 câu chuyện buồn, có lẽ .Nhưng những niềm hy vọng thì ko bao giờ chấm dứt... Loài hoa luôn hướng về phía mặt trời, luôn tràn ngập tình yêu thiết tha với bao nhiêu mong đợi và khát vọng, dù đau khổ, những niềm tin vẫn không bao giờ tắt! Nếu ai yêu loài hoa này...cố gắng vươn lên như hướng dương, và những ai chưa yêu...nghe tên gọi của loài hoa ấy, cũng hãy hướng về phía mặt trời..”

Lần đầu khi nghe câu chuyện ấy, Dương đã khóc, lần thứ hai nghe lại, Dương vẫn khóc. Gió khê thổi qua, cánh đồng hướng dương rực rỡ, từng bông hoa đều giống như một mặt trời nhỏ, không ngừng tỏa sáng, không ngừng lung linh. Dương lặng người khi nhớ lại rằng, chỉ mới 2h đồng hồ trước đây, nó vẫn còn ở bên cạnh Nam, vẫn còn nghẹn ngào trong vòng tay Nam, ở tại Paris xa xôi.

Nam buông nó ra, cậu nhìn như xoáy sâu vào đôi mắt nó, giọng cậu cất lên trầm thấp

- Ai rồi cũng sẽ tìm được một mặt trời cho riêng mình Dương à.

Nói đoạn, cậu tiến lại nhặt lên chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới nền, đeo vào tay Emily, Nam nắm chặt tay cô kéo đến trước mặt nó

- Với tớ, cô ấy bây giờ quan trọng hơn hết thảy mọi điều. Tớ xin lỗi vì phải nói điều này, Ánh Dương, cậu cũng là mặt trời, thế nhưng không có nghĩa cậu không thể tìm được một “mặt trời của chính mình”, tớ chúc cậu sớm được hạnh phúc.

Dương lặng người nhìn hấn, chớp mũi cay xè nhưng nước mắt vẫn ngoan cố không chịu rơi, nó khê nhếch môi, nụ cười gượng gạo đến nỗi chính nó còn muốn cho mình vài cái bạt tai

- Không Nam, nếu phải nói đến xin lỗi thì tớ mới là người có lỗi trong chuyện này, rất xin lỗi cậu.

Dương đáp lời Nam, rồi nó quay sang cúi đầu nói xin lỗi mọi người bằng tiếng Pháp. Dương bình thần rời khỏi lễ đính hôn, vừa ra ngoài đường, nó bỏ chạy điên cuồng, lên chuyến máy bay sớm nhất về Việt Nam rồi cứ thế lao thẳng ra nơi này- cánh đồng hoa hướng dương.

Dương bình tĩnh ngồi trên bờ cỏ, đưa tay với lấy một bông hoa hướng dương trước mặt, cười mà như mếu

- chúc cậu hạnh phúc.

- Tên khốn đó đâu xứng đáng có được hạnh phúc.

Dương theo phản xạ quay nhìn người vừa mới đột ngột xuất hiện, kinh ngạc đến không nói lên lời. Trong khi người con trai này lại rất vô tư cúi đầu, nâng cằm nó lên, cười tình nghịch

- Tổ đẹp trai quá hả?

- Nam...nam...

- No, no..

Người con trai khê khàng phủ nhận, cậu ngồi xuống cạnh nó, rút từ từ quần ra chứng minh thư của mình, trên đó ghi rất rõ ràng ba chữ "Đình An Khiêm"

- Khiêm?

- Phải, tớ là Khiêm, không phải Nam.

- Đừng đùa như vậy, không vui đâu.

Khoan nói đến việc vì sao Nam lại xuất hiện ở đây và vào lúc này, riêng chỉ việc hấn cứ trêu đùa kiểu này đã khiến Dương bức mình. Nó đứng phắt dậy, còn toan bỏ đi, người con trai vội vàng cầm tay nó kéo lại

- Tớ là Khiêm thật mà, sao cậu không chịu tin vậy

Chat!

Má trái ngay lập tức in đủ 5 ngón tay đỏ ửng, Dương hai mắt tóe lửa nhìn hấn trừng trừng

- Cậu điên rồi phải không? Không phải đã nói rõ ràng ở Paris rồi sao, cậu cưới còn tôi trở về, chuyện giữa chúng ta kết thúc rồi cơ mà. Cậu có biết tôi phải cố gắng thế nào mới không khóc lóc và van xin cậu như một đứa thảm bại không? Có biết tôi cố gắng thế nào mới cười nổi một cái giả tạo và nói với cậu lời xin lỗi không? Tôi có lỗi gì? Có lỗi khi đã quá yêu cậu chẳng? Nói cho tôi biết đi.

Dương tức giận vung tay đánh mạnh vào người hấn, người con trai trên mặt đều là bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt cậu rõ ràng lộ rõ đau thương, cậu mạnh mẽ kéo nó vào lòng.

- Xin lỗi, rất xin lỗi, Dương khoan hãy kích động, nghe tớ nói hết được không?

Bờ vai gầy run lên không ngừng, lòng cậu cũng như đang run rẩy cùng nó.

Có những chuyện, Dương không hề biết. Vương Hạo Nam và Đình An Khiêm đích thực là hai người khác nhau, họ hoàn toàn không có một chút máu mủ ruột thịt nào, hoàn toàn xa lạ. Nhưng là, dung mạo lại giống đến kinh ngạc, nếu nói không phải là anh em sinh đôi, có ma mới tin điều này. Đâu có lí nào hai người xa lạ lại có thể giống nhau tới mức đó. Nam gặp Khiêm vào một buổi hội thảo nghệ thuật ở Paris, lúc ấy hai cậu ấm này thực sự đã gây ra một trận náo loạn đúng nghĩa. Hai nhà Vương- Đình cũng phải rất lâu mới chấp nhận được cú sốc là trên đời lại có người giống con cháu họ đến vậy. Tra xét, tìm kiếm, rồi còn thử ADN các kiểu, kết quả vẫn như cũ: không có liên quan gì giữa hai người.

Ban đầu việc này thật khó chấp nhận đối với Nam, và cũng đối với cả Khiêm, lâu dần, họ lại cảm thấy đây không hẳn đã là một điều xấu. Cứ thế, họ thay thế cuộc sống của nhau, giúp nhau giải quyết những vấn đề mà bản thân người kia không làm được. Cho tới khi gặp Dương...

- Vậy...có...nghĩa...

Dương mở to hai mắt nhìn Khiêm, cậu chỉ hơi mỉm cười

- Ủ, bên cạnh Dương có lúc là Nam, nhưng có lúc lại là tớ.

- Ví dụ như...

- Lần đầu dẫn Dương đến đây là tôi, thăm Dương ở bệnh viện cũng là tôi, và...

Khiêm chưa nói hết đã thấy người bên cạnh gần như sắp bốc hỏa đến nơi, hai má đỏ tưng bừng, Dương nhìn Khiêm hét lên

- Đình An Khiêm, cậu...

Nửa câu cuối là thôi không nói nữa, Dương té xỉu trên đất. Khiêm tròn mắt nhìn nó, giờ mới biết nếu tức giận quá độ thì cũng có thể ngất xỉu. Cuối cùng vẫn là vòng tay ôm Dương trở về xe của mình. Sau lưng Khiêm, nắng chiều dần tắt hẳn...

19. Chương 19: Đây Là Ảo Mộng?

- Mặn quá!

-....

- Thế này thì nhạt quá!

-....

- Hình như thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ?

-....

Dương chăm chú nhìn theo bóng dáng người con trai tất bật trong bếp. Ban nãy tỉnh lại Dương cứ ngỡ nó chỉ vừa mơ một giấc mơ kì lạ, thế nhưng khi xuống tới đây thì chút hi vọng mong manh ấy cuối cùng đã bị dập tắt. Khiêm là Khiêm và Nam là Nam. Ôi trời ơi, ai đó hãy cho nó một lý do để không bị sốc và ngất thêm một lần nữa.

- Tớ có nên thu phí cậu không đây?

Dương bị câu nói của Khiêm đưa về thực tại, hai mắt sững sờ nhìn cậu ở trước mặt nói, giọng cà lăm

- Phí....phí gì cơ?

- Cậu được ngắm trai đẹp nấu ăn này giờ còn gì, không phải ai cũng có cái điểm phúc đó đâu nha

Khiêm kéo dài giọng làm nó bồng chốc nổi da gà, người này có thật là đàn ông không vậy. Liệu cậu ta đã đi xác định giới tính rõ ràng của mình chưa thế? Thấy Dương im lặng không nói, hai mắt lay động như vừa bị cậu ép đến ủy khuất, Khiêm cuống cả lên

- Ôi thôi, tớ rút lại lời ban nãy, đừng khóc mà.

- Ai thèm khóc.

Dương gắt um lên, hung hãn giẫm mạnh vào chân Khiêm, nó mà lại phải ủy khuất à, có lộn không vậy trời. Khiêm la lên oai oái, còn Dương thì bình thản tiến đến chỗ bàn ăn, những món Khiêm vừa làm đều được bày biện cả trên đó, nhìn qua thì cũng rất bắt mắt.

- Nào nào, ăn thử món này đi, ngon lắm đấy.

Khiêm cười đến sáng lạng, vui vẻ gấp đồ ăn vào bát Dương, nó cắn thử một miếng, có chút đứng hình

- Sao rồi? sao rồi? Có ngon không?

- Ừm, ngon lắm

Dương trả lời, có chút gì đó đang dâng lên tận cổ, làm lời nói của nó dường như nghẹn lại.

- Thấy chưa? Đồ ăn do bốn thiếu gia đích...

Nửa câu cuối Khiêm đành phải nuốt ngược trở lại, vội vàng chạy vô nhà vệ sinh nôn ọe trong đó. Cậu vác theo bản mặt phờ phạc đi ra khi đối diện với Dương

- Cái gì mà ngon lắm, ăn như sh** ấy.

- Ngon thật mà.

Ồi thần linh ơi! Khiêm gần như gục ngã hoàn toàn, Có giờ mới biết cái món cậu vừa ăn nó kinh khủng cỡ nào, ngọt không ra ngọt, mặn không ra mặn, nói chung một thứ đồ ăn như vậy căn bản không phải là dành cho người mà.

- Thôi đừng ăn nữa.

Khiêm giật phắt bát cơm trên tay Dương, giọng điệu kèm theo ảo não. Dương nhìn cậu mà hai mắt đã đỏ lên. Lần này mới là sắp khóc thật sự. Nếu người trước mặt nó là Nam thì tốt quá, nếu như Nam cũng nấu cơm cho nó ăn như vậy, cho dù không ngon nó cũng sẽ ăn hết toàn bộ.

- Hay để tớ đi nấu mì nhé, tuy không nấu được cơm nhưng tớ có thể nấu mì đấy.

Khiêm cười hiền lành rồi đi vào trong khi Dương vẫn đang để hồn mình ở tận đâu đâu. Bóng người con trai lần nữa in vào tầm mắt. Nam đang ở trong bếp nấu mì cho nó đúng không? Nó đúng là người con gái hạnh phúc nhất trên đời này.

Xoảng!

Âm thanh đổ vỡ làm Dương như bưng tỉnh, nó tự vả vào mặt mình hai cái đau điếng, tự thấy hổ thẹn với Khiêm và với cả chính mình.

- Xin lỗi nha, tớ vừa làm rơi cái đĩa đó mà.

Tiếng Khiêm từ bên trong vọng ra, Dương hơi mỉm cười, cũng lớn tiếng đáp lại cậu

- Không có gì đâu.

Nói đoạn, nó lấy một trái nho bỏ vào miệng, ngọt thật mà cũng hơi chát. “Hạo Nam, cậu bây giờ chắc đang hạnh phúc lắm”

Paris, Pháp...

- Nam, em mặc bộ này được không?

- Được

- Chứ còn bộ này.

- Đẹp lắm.

- Vậy cái này thì sao?

- Cũng được.

Hắn cùng Emily cứ một hỏi rồi một đáp như vậy suốt cả buổi mua đồ. Emily vậy mà lại không hề bận tâm tới thái độ thờ ơ của Nam, cũng bởi theo cô, một người chồng tốt là một người chỉ cần đồng ý đi mua đồ cùng vợ mình mà không phản nản hay phán xét, thì thoảng còn đưa ra một vài câu đánh giá dù cho anh ấy không hiểu biết về thời trang phái nữ cho lắm. Thế đã cũng là đủ.

Nam ngồi đọc tin tức trong ngày của tờ báo Pháp trong khi Emily lựa đồ, thi thoảng cậu đưa mắt nhìn qua phía cô rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc.

- Mama, bộ váy đó đẹp quá.

Giọng nói non nớt của một bé gái khoảng 6-7 tuổi vang lên, hắn đưa mắt ngược nhìn cô bé, lại đặc biệt chú ý đến bộ váy cô bé đang chạm vào, bộ váy màu trắng này nhìn chung được thiết kế khá đơn giản, có in hình

mặt trời rất to phía trước. Mặt trời? Trong đầu Nam bất chợt xuất hiện hình ảnh của nó, ánh mắt nó nhìn hấn ở buổi lễ hôm ấy, có lẽ cả đời này cũng không thể quên được.

Hấn không thể phủ nhận hấn yêu Dương nhiều hơn cả yêu bản thân mình, nhưng thế thì sao chứ. Nếu hôm ấy hấn đồng ý cùng Dương quay về, không chỉ hấn, nó, mà cả Emily cũng sẽ lâm vào đường cùng. Emily là một cô gái tốt, chưa kể tới việc hấn không thể làm liên lụy người vô tội, chỉ riêng việc hôn nhân của hai người bất ngờ bị hủy bỏ, thì không C.K mà còn là cả quốc gia Việt Nam sẽ bị ảnh hưởng. Hơn nữa Dương sẽ là tiêu điểm của sự bàn tán, cuộc sống của nó cũng sẽ bị xáo trộn, bức bách đến phát điên.

Buông tay Dương là điều hấn phải làm, cũng là điều duy nhất hấn có thể làm lúc đó.

Ai nói Nam không đau. Đau chứ! Đau nhiều là khác! Nhưng như vậy thì sẽ thay đổi được sự thật hay sao?

Dương và Nam, chìm trong tình yêu, đau khổ cùng tình yêu rồi kết thúc trong ảo mộng cuồng si. Đâu mới là đích đến thực sự cho họ? Chờ đợi phía trước còn bao nhiêu mệt mỏi bế tắc nữa? Nam không biết, Dương cũng không, vậy còn Khiêm...? Vậy còn Emily...?

20. Chương 20: Học Cách Buông Tay

Choang!

- Ô sorry, mình lỡ tay làm vỡ cái bát.

-.....

Xoảng!

- Aiiiiii, sao lại rơi được nhỉ?

-.....

-Keng!

- Chết dở, lại rơi nữa.

-.....

Trong căn bếp nhà Dương, cứ một âm thanh đổ vỡ thì lại đến một câu cảm thán của Khiêm, con người này rất cuộc đời nấu mì hay đi đánh trận vậy không biết. Đang tính vào đó xem sao thì thấy Khiêm tò tò bưng theo xoong mì lớn đặt trên bàn, đoạn lại quay vào lấy bát đĩa.

- Lần này chắc sẽ không khiến Dương thất vọng.

Khiêm cười nhăn nhó, còn Dương thì lườm nguýt cậu một cái sắc bén

- Đập vỡ bao nhiêu bát đĩa nhà người ta thế kia còn không làm nên trò trống gì thì tôi khác tổng cổ ông ra ngoài đường.

Khiêm sảng khoái cười, rất chu đáo lấy mì vào bát cho Dương. Lúc này nó mới để ý tay cậu mười ngón thì đứt đến chín, chắc lúc thái rau bị cắt vào tay.

- Cái gì đây?

- Có gì đâu.

Khiêm vẫn còn cứng họng chối bay, dứt khoát dứt tay mình ra khỏi tay Dương. Nó nhìn Khiêm, vừa bực mà vừa thương, trong lòng cũng có chút xót xa xen lẫn, buông luôn cả bát mì còn nguyên.

- Đi đâu thế?

- Đi đâu là việc của tôi, mắc gì cậu?

Khiêm thấy thế cuống cuống đứng lên nắm tay nó, giọng gã tỏ vẻ như con gái

- Thôi cho tôi xin, là tôi sai. Tôi không cẩn thận nên mới vậy.

- Buông ra.

- Dương dừng giận tôi nữa, tôi chẳng qua cũng vì quan tâm Dương, lần sau chắc chắn sẽ chú ý.

Dương thấy vậy mặt càng tối lại, hằm hằm như muốn ăn thịt người ta đến nơi, nó gắt um cả lên

- Xin xỏ cái gì, có buông ra cho người ta đi lấy hộp dụng cụ y tế không thì bảo. hay là để tôi đập một phát dính tường không kịp ngáp ngoài luôn.

Khiêm nghe thấy vậy lòng như mở hội, mặt cậu còn tươi hơn cả hoa lan buổi sớm (Khiêm: So gì không so mà so ta với hoa lan hả con kia. - Idol: Vâng, em biết lỗi)

Nhìn Dương tỉ mỉ dùng băng cá nhân cuốn từng đầu ngón tay cho Khiêm mà cậu sướng hết cả người. Nhưng Dương thì khác, tâm trạng nó rối loạn hơn nhiều, cảm xúc này là giành cho Khiêm sao? Hay thực tế là giành cho người kia? Nó vẫn nhớ tới hân, vẫn ảo tưởng con người trước mặt là Nam phải không? Như vậy, có công bằng cho Khiêm hay không?

Khiêm đang sung sướng tận hưởng thì thấy ai đó mặt lạnh như tiền nhìn cậu, nó gạt phăng tay cậu ra, hờ hững một câu

- Ra ăn mì đi.

Nhìn 9 đầu ngón tay đều đã được “sơ cứu”, Khiêm cũng không thắc mắc về thái độ của nó. Nhưng suốt cả bữa ăn Dương cũng không hé răng một câu nào làm cậu bắt đầu lo lắng

- Dương sao đấy? Bệnh à?

- Đừng quan tâm tôi.

Dương lạnh lùng buông đũa, đứng lên rồi nói tiếp:

- Khi nào về làm ơn đóng giùm cái cửa.

Nói xong thì đi thẳng lên phòng mình ở trên lầu, bỏ mặc Khiêm ngơ ngác phía sau. Cậu lặng lẽ thu dọn, nhưng vẫn chưa nở về mà rất khê khàng tiến vào phòng Dương. Trông nó ngủ không được ngon lắm, hàng lông mày nhíu chặt, trên trán còn rịn mồ hôi lấm tấm. Cậu ấy gặp ác mộng sao?

Khiêm lấy khăn mặt ướt, cẩn thận dịu dàng lau mồ hôi trên trán Dương, đắp lại chiếc chăn bị nó đạp bung ra, rồi cũng như lúc đầu, lặng lẽ rời đi không chút dấu vết.

Dương tưởng cậu không biết gì sao? Nhưng KHIêm chưa bao giờ quan trọng điều đó. Chỉ cần Dương muốn, Khiêm tình nguyện trở thành Nam, Nam của Dương, ở ngay cạnh Dương chứ không phải Nam ở Paris xa xôi. Công bằng là cái gì chứ? Ăn được không? Nhờ nó mà sống được không? Rất muốn nói với Dương rằng nếu muốn khóc, hãy tựa vào vai cậu mà khóc, rất muốn nói với Dương rằng Khiêm có thể thay Nam, quan tâm chăm sóc Dương thật tốt. Rất muốn nói với Dương rằng hãy cứ ảo tưởng Khiêm là Nam đi, vì điều đó với Khiêm chẳng quan trọng đâu. Thứ quan trọng duy nhất với Khiêm trên đời này, chỉ có mặt trời thôi. Tiếc là, mặt trời đó, chưa bao giờ là của Khiêm, cũng sẽ không bao giờ thuộc về Khiêm.

Cafe “Yên”.....

Đúng như cái tên của quán, không khí yên bình dễ chịu lắm. Đối diện nó, Thanh với ánh mắt rất trầm tư, cô cất giọng buồn buồn:

- Minh sang Hàn rồi, nghe nói qua đó du học rồi tiện thể nghiên cứu cái đề án quái quỷ gì đó. Con Thảo cần không nổi, thương bạn trai, xót bạn trai rồi cũng sang đó luôn. Vậy là chỉ còn tao với mày thôi.

- Ừ.

Dương nhẹ giọng, vẻ mặt bình thản, nhưng tay nó khuấy loạn xạ cốc nước ép, hành động này đã tố cáo tất cả.

- Mày với Khiêm thì sao?

- Sao là sao?

- Ô hay cái con ngu này, thế mà cứ định như thế này suốt đời hả?
- Tao không biết được, rồi rắc quá! Có lẽ tính mở một quán nhỏ rồi sống vậy thôi.
- Vâng, rồi 3 năm sau, 5 năm sau, mà trở thành con mẹ già khảm khú ế chồng, suốt ngày gắt gỏng như mấy mẹ chợ búa chanh chua. Rồi Nam về nước, tình cờ vô quán mà, vợ đẹp con khôn, tay bằng tay dất. Lúc ấy chắc Trần Ánh Dương mà hạnh phúc lắm.

Lời Thanh rành mạch, dứt khoát như thể nhỏ đang cố tình sát muối vào vết thương chưa kịp khép miệng của Dương. Dương không trả lời, động tác khuấy nước ép của nó cũng chậm hơn nhiều. Không, phải nói là rất chậm, rồi dừng lại hẳn.

- Tao không quên được Nam. Càng không thể coi Khiêm là Nam, bởi như thế là không công bằng với Khiêm.
- Công bằng cái con khỉ. Trần Ánh Dương dám yêu dám hận mà tao biết vì đâu mà giờ vật vờ như con chết trôi này. Cái đứa suốt ngày mạnh miệng, nhe nhe nhớn nhở với bọn tao là “thích thì thích thôi”, “thích thì ghét thôi” đâu rồi.
- Xin lỗi.
- Xin lỗi cái c....

Thanh nuốt nửa thì văng tục một câu. Cả hai cùng im lặng, không khí xung quanh, quỷ dị đến ngột ngạt, lát sau Thanh là người mở lời trước.

- Yêu được thì bỏ được. Nhớ được thì quên được. Cầm lên được là bỏ xuống được. Vấn đề nằm ở chỗ, mà có muốn làm thế hay không.

Thanh đi rồi, còn lại Dương một mình trong quán. Tối đó, Dương uống rượu say khướt. Vừa khóc lóc vừa kêu gào đến đáng thương. Lụy tình? Bi tình? Phải đấy, nó thế đấy. Hai mắt Dương đỏ hoe, tuyệt vọng cùng đau đớn đã lấp đầy tâm trí, cào xé tìm nó tan nát đến không còn dạng gì, đúng lúc ấy, Nam xuất hiện, à không là Khiêm mới đúng. Đâu, là Nam mà. Là Khiêm. Là Nam. Dương ôm đầu khổ sở, ước gì cho tất cả chỉ là một giấc mơ, không có Nam, không có Khiêm. Cái gì mà yêu không hối hận, đều giả dối cả. Đau chết đi chứ, hối hận chết đi chứ, mà vẫn phải chịu, mà vẫn cười như con dở hơi, mà vẫn thản nhiên nói không sao. Ôi con bà nó! Trần Ánh Dương, mà điên nặng rồi.

- Dương, đừng như vậy.

Khiêm lặng lẽ ôm Dương vào lòng, đau đớn không kém gì nó. Nhìn Dương như vậy, cậu biết phải làm sao? Ngày mai, có thể không sẽ sang kia dù trời dù đất dù thông cũng phải lỗi bằng được tên khốn nạn kia về bên nó. Dương đau, Khiêm cũng đau lắm.

Trong khoảng khắc, bỗng nhiên Dương tỉnh táo bất ngờ, nó đưa tay chạm nhẹ lên mặt Khiêm, cười hiền lành.

- Khiêm, cho tớ tưởng tượng cậu là Nam nhé, 5 giây thôi.

Khiêm đau xót gật đầu, có thứ gì đó chen ngang nơi cổ họng khiến giọng cậu lạc đi

- Cho Dương, đừng nói 5s, 5 năm, 50 năm, thậm chí cả cuộc đời này tôi cũng đều cho Dương.

Dương im lặng nhìn người trước mặt, gương mặt này, gương mặt mà đến cả trong mơ nó cũng từng nhưng nhớ, gương mặt thân thương này. Dương vùi đầu vào lòng Khiêm, lặng lẽ rơi nước mắt

- Khiêm.
- Ừ.
- Khiêm.
- Ừ.
- Khiêm.
- Ừ

- Cậu có thể hay không, dạy tôi cách buông tay một người.
- Có thể. Nhất định có thể. Tôi sẽ cùng Dương.

Ai đó mỉm cười mà nước mắt tuôn rơi, ngoan ngoãn thiếp đi trong lòng người ta. Cậu vừa đau lòng, lại vừa thấy thương khôn xiết, lặng lẽ bế Dương rời đi.

21. Chương 21: Đường Vô Tận

Nhiều người nói rằng đi theo đường chân trời thì sẽ tới được thiên đường.

Tất nhiên, rất ít người tin vào điều đó.

Vậy mà một ngày nọ, có chàng thanh niên trẻ quyết định tự mình đi đến thiên đường. Anh đi mãi, đi mãi, cuối cùng, mọi sự nỗ lực đều đã được đền đáp.

Đứng trước Chúa Jesu, giọng anh thành khẩn:

- Thưa chúa, con lặn lội đến tận nơi này là vì muốn hỏi người một chuyện.

Cảm động trước tấm lòng thành của anh, chúa trả lời:

- Người có việc gì vướng bận cứ việc nói ra.
- Miễn là đường thì đều sẽ có đích đến. Đường học đích đến là bằng cấp. Đường duyên đích đến một chữ nọ. Đường đời đích đến là cái chết. Đến đường chân trời đằng đằng cũng có đích là thiên đường. Vậy tại sao trên con đường dẫn vào tim một người, con đi mãi cũng không đi đến đích.
- Bởi đó không phải là con đường bình thường, nó là một đường đua.
- Đường đua?

Chàng thanh niên kinh ngạc thốt lên, ngài nhìn anh, từ tốn nói:

- Trong đường đua này thắng là thắng, thua là thua, sẽ không có cấp bậc hay thứ hạng nhất nhì. Sở dĩ người không đến được đích là vì có người đã chạm đích trước người. Vì thế mà con đường này vốn không giành để cho người đi.
- Nếu con cố chấp bước vào thì sao?
- Vậy đó sẽ là con đường vô tận trong cuộc đời người.

Con đường vô tận? Con đường không đích đến? Đặt chân vào là xác định cố chấp, song vẫn là cố chấp như vậy thôi. Vẫn mãi cố chấp như vậy...

- Mặt trời, chúng ta hẹn hò nhé!

Khiêm ôm bó hoa hồng to tướng đứng trước mặt Dương, nó nhìn cậu, ánh mắt trầm tư thấy rõ

- Không phải đã nói ngay từ đầu sao, cậu không cần tốn công vô ích nữa.

Dương không muốn làm cậu phải tổn thương, nhưng sao nó có thể nhận lời khi mà đối với cậu một chút động tâm cũng không có. Khiêm không phải là Nam, không phải là Nam, cậu có hiểu được nó đã khổ sở như thế nào mới có thể chấp nhận được sự thật đó hay không. Nó xin cậu, xin đừng làm nó khó xử thêm nữa.

- Dương có thể coi tôi là Nam mà.
- Cậu im đi.

Dương lạnh lùng quát lên, đưa cả hai tay túm lấy cổ áo của Khiêm, vẻ mặt lộ rõ tức giận:

- Cậu điên rồi phải không Khiêm? Cứ cho là cậu không quan tâm đến việc làm người thay thế? Vậy còn tôi, còn tôi thì sao? Cậu có hiểu cho cảm giác của tôi, cậu...

Một nửa còn lại bị người trai ở trước mặt bất ngờ chặn lấy, môi Khiêm rất ẩm, khi áp lên môi nó thật mềm mại ngọt ngào. Dương đứng bất động, não bộ còn chưa kịp phân tích tình hình hiện tại đã nghe thấy giọng cậu vang lên, thật nhẹ, thật chân tình:

- Tôi yêu cậu.

Dương thất thần nhìn cậu, trong lòng len lỏi một thứ cảm xúc khó gọi tên, trái tim lạnh lẽo bao lâu hình như cũng đang dần tan chảy. Quên Nam thật khó. Chấp nhận Khiêm lại càng khó hơn. Nhưng không phải nó đã hứa rồi sao, đã hứa sẽ buông tay.

Dương lấy ra một vật nhỏ trong túi, thứ mà nó đã chuẩn bị từ lâu lắm nhưng chưa một lần dám đưa cho Khiêm, giọng nó trùng lại:

- Cậu có thật là sẽ không hối hận?

- Đình An Khiêm tớ chưa bao giờ biết đến hai từ hối hận.

- Vậy....

Dương ngập ngừng, đưa tay cài chiếc huy hiệu nhỏ lên áo Khiêm, trên huy hiệu ghi rất rõ ràng tên của cậu.

- Tạm thời cậu có thể đeo nó được chứ? Để tôi sẽ không tự mình nhầm lẫn.

- Dương, thật ra...

Khiêm đành nói với nó thật ra nó không cần phải tự ép bản thân mình như vậy, nhưng lại sợ Dương giận nên cuối cùng lại ừ lên một tiếng.

Khiêm đặt bó hoa vào tay Dương, đồng thời nắm chặt lấy tay nó kéo đi. Dương duỗi năm ngón tay mình thoải mái trong cái siết tay ấm áp của Khiêm, khoe miệng cong lên một đường vui vẻ. Biết là ích kỉ lắm khi nó coi Khiêm là Nam, nhưng xin trời, hãy để nó ích kỉ một lần này thôi.

Khiêm đưa Dương tới khu vui chơi giải trí thành phố, hai người họ đi tới đâu cũng thu hút được sự ái mộ của những người xung quanh, trông họ đúng thật rất xứng đôi vừa lứa. Dương đòi chơi cạp gối, Khiêm cười nó trẻ con nhưng lại nhanh nhẹn ra chỗ quây đổi xèng. Giờ Dương mới phát hiện rằng Khiêm cùng Nam, về khoản cạp gối thì đúng là một trời một vực. Nam chơi giỏi lắm, lần nào đi với Nam là nó đều tay ôm tay vác cả đồng gối to nhỏ. Thế mà nhìn Khiêm xem, nói là nó đòi chơi mà nãy giờ toàn là cậu chơi thôi.

- Lần này nhất định được.

.....

- Thêm một lần nữa.

.....

- Lần này chắc chắn sẽ được.

.....

- Một lần cuối cùng.

Không biết cái “lần cuối cùng” của Khiêm rốt cuộc là lần nào, chỉ thấy cậu trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, tay áo sơ mi đã sần hằn lên cao, ánh mắt dán chặt vào máy trò chơi trước mặt. Trong khoảnh khắc nhất thời, Dương lại lầm tưởng đó là Nam, nhưng khi liếc tới chiếc huy hiệu có chữ “khiêm” được gắn trên áo cậu thì cũng không tránh khỏi nổi mắt mát khó tả.

- Xin lỗi Dương, làm ơn giết kẻ vô dụng như tớ đi.

Khiêm ở trước mặt Dương cúi đầu thành khẩn, nó bật cười, đưa tay vuốt vuốt mái tóc bù xù của Khiêm,

- Đồ ngốc, bắt đền cậu đi mua kem cho tớ.

- Xin tuân lệnh.

Khiêm vui vẻ trở lại, nhanh chóng chạy đến cửa hàng tiện lợi bên kia đường. Dương nhìn theo bóng cậu, rồi lơ đãng nhìn ra xung quanh. Đó là mẹ của Nam sao? Bà ấy đang sang đường, còn có một chiếc ô tô đang lao tới... Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, Dương cứ thế lao về phía đó...

Kitttttttttttttttttttt!!!!

- Mặt trời...

Tiếng xe phanh gấp, tiếng Khiêm hét lên, tiếng người ồn ào, mọi thứ hỗn độn một mảng, trước mắt Dương tối sầm...

22. Chương 22: Biến Cố Bất Ngờ

Tại bệnh viện...

Ánh đèn phòng cấp cứu vụt tắt, cửa phòng bật mở, vị bác sĩ trung niên bước ra, đưa tay tháo bỏ khẩu trang, gương mặt ông lộ rõ một nỗi

- Bác sĩ, cô ấy...

Khiêm chạy vội tới, hai tay siết chặt đến đau nhức, mặt mũi tái xanh, đôi mắt nâu đẹp đẽ giờ đây chỉ ánh lên những tia tuyệt vọng đau thương. Chiếc áo sơ mi trắng trên người cậu vẫn còn loang lổ từng mảng máu lớn. Trên băng ghế dài, bà Sang chỉ lặng lẽ cúi đầu.

- Ca phẫu thuật tuy đã hoàn thành thuận lợi nhưng bệnh nhân hiện đang lâm vào tình trạng hôn mê sâu, tôi e là...

Ông bác sĩ bỏ dở câu cuối, lặng lẽ rời đi. Khiêm nhìn theo bóng ông ấy, lại đưa mắt nhìn vào trong phòng. Dương nằm đó, vầng trán cao lấm tấm mồ hôi, môi mỏng mím chặt, khuôn mặt nhợt nhạt thấy rõ. Dương nằm đó, an tĩnh, nhỏ bé đến nhói lòng.

- Khiêm, ta xin lỗi.

Bà Sang không biết đứng cạnh cậu từ lúc nào, giọng bà trùng hẫng lại. Đúng là bà đã từng có hiềm khích không nhỏ với Dương nhưng hôm nay chứng kiến con bé liều mạng cứu bà, bà thực sự vô cùng cảm kích, và cũng nhận thấy bản thân mình thật có lỗi với nó.

- Có trách, chỉ trách Dương quá cao thượng mà thôi.

Giọng Khiêm trầm trầm không biểu lộ cảm xúc. Mặt trời, cô bé ngốc! Lúc nào cũng ngốc như vậy. Lúc nào cũng để Khiêm phải đau lòng, phải lo lắng. Khiêm cũng ngốc, ngốc vì đã yêu một người ngốc như Dương.

Lemon Club...

- Ô, không phải là Vương thiếu gia đây sao? Thật không nghĩ sẽ gặp được ở đây.

Người con gái tự nhiên ngồi xuống, phía đối diện Nam đặt ly thủy tinh xuống bàn, cười châm chọc

- Shaly Vân, siêu sao thế giới mà cũng dám tới những nơi thế này sao?

- Con rể bộ trưởng bộ ngoại giao còn tới được, sao tôi lại không?

Hai người họ cứ mỗi người một câu châm chọc, không ai chịu nhường nhịn ai. Hần nâng khéo miệng, nụ cười có phần lạnh lẽo, không muốn tiếp tục đôi co với người trước mặt, chỉ lặng lẽ uống cạn ly Vodka.

- Có một chuyện này.

Shaly Vân dừng lại đôi chút, bộ dáng cao ngạo ban nãy cũng biến mất hoàn toàn biến mất. Hàng mi dài khẽ động, che dấu một chút cảm xúc phức tạp trong ánh mắt.

- Dương yêu cậu nhiều hơn những gì cậu tưởng.

- Sao?

Động tác của Nam trong phút chốc trở nên cứng ngắt, mi tâm hơi nhú, ánh mắt hẩn lộ rõ khó hiểu.

- Tôi cũng là con gái, cũng có những cái được coi là ích kỉ đàn bà, cũng hiểu được cảm giác yêu một người mà không được đền đáp. Nhưng là...dù muốn hay không thì tôi cũng không thể phủ nhận, Dương hơn tôi.

Bởi cô ấy có thể làm một việc mà tôi không thể làm. Tôi yêu, tôi chỉ biết ích kỉ chiếm đoạt, điên cuồng tranh giành. Cô ấy yêu, cô ấy chấp nhận hi sinh. Dù biết làm vậy bản thân mình sẽ đau, nhưng cô ấy vẫn làm. Anh biết vì sao không?

Nam im lặng, biểu hiện trên gương mặt đều tỏ cáo tâm trạng hiện tại của hắn. Nam chấn động trước câu nói của Vân.

- Bởi vì hạnh phúc của Dương, là có thể nhìn thấy anh hạnh phúc. Buổi lễ đính hôn đó, tôi đã gặp Dương ngay sau khi cô ấy rời khỏi khách sạn. Gương mặt xinh đẹp đầm lệ, hai mắt sưng đỏ, chân cô ấy còn chảy rất nhiều máu, tôi đoán là Dương đã bị ngã rất nhiều lần. Tôi không giúp cô ấy, chỉ đứng nhìn. Tôi ích kỉ, tôi ghen ghét với Dương, thế nên không giúp cũng là lẽ thường tình đúng không? Nhưng anh biết không, đó là lần đầu tiên, lần đầu tiên tôi thừa nhận cô ấy quả thực giống như mặt trời, đẹp đẽ, rạng rỡ và lấp lánh. Tôi khâm phục Dương, cô ấy đã dám sống hết mình và dám hi sinh cho tình yêu của mình, cho một thằng chết tiệt như anh. Vương Hạo Nam, anh đúng là may mắn. Nhưng suy cho cùng, anh cũng chỉ là một thằng khốn nạn. Khốn nạn vì đã làm tổn thương một cô gái tốt.

Shaly Vân nói xong không ngần ngại mà xoay người đi thẳng, bỏ lại Nam với mớ suy nghĩ hỗn độn. Nhạc trong Club mở to hết cỡ, những ánh đèn màu sắc chiếu liên tục, và đột nhiên, Nam nhớ nó. Nhớ vô cùng.

Trần Ánh Dương, mặt trời lớn, tình yêu nó giành cho hắn sâu đậm như vậy, to lớn như vậy. Vương Hạo Nam hắn, liệu có xứng không?

23. Chương Chương 23: Hồi Tỉnh

Ba tháng kể từ vụ tai nạn hôm đó, Dương được chuyển qua phòng chăm sóc đặc biệt, và tất nhiên, nó vẫn chưa có dấu hiệu hồi tỉnh. Khiêm đưa tay kéo rèm cửa để ánh nắng tràn vào trong phòng. Trên giường, Dương nằm an tĩnh, hai mắt nhắm nghiền, bờ môi nhợt nhạt, chai truyền dịch bên trái đã hết một nửa. Bàn tay to bắt ngờ đặt lên trán nó, dịu dàng vén ít tóc mái lòa xòa, Khiêm hơi mỉm cười

- Đồ ngốc, cậu cứ ngủ mãi như vậy thì tớ phải làm sao đây? Đúng là đại ngốc.

- Ừ, nó đúng là con ngốc mà.

Giọng Thanh xen ngang, cô không biết xuất hiện từ lúc nào, trên tay còn cầm một bó hoa tươi. Khiêm nhìn qua phía chiếc lọ hoa hướng dương ở góc phòng. Hoa tàn rồi, vậy là lại thêm một tháng nữa rồi ư?

- Nhưng biết làm sao được. Ai bảo nó là người đặc biệt quan trọng đối với chúng ta cơ chứ.

Thanh vừa nói vừa khéo léo cắm những cành hoa hướng dương vào lọ. Khiêm không đáp, cậu đưa mắt nhìn về phía khung cửa sổ, ánh nắng mặt trời làm cậu thấy chói mắt. Nhưng rốt cuộc thì mặt trời ở xa kia cũng chỉ có thể làm cậu chói mắt mà thôi, còn mặt trời ở đây, ở bên cạnh cậu mới có thể làm cậu đau. Đau vì mặt trời. Cũng đáng mà phải không?

- Thanh này.

- Ừ.

- Có thể thay tôi chăm sóc Dương một thời gian không?

- Tất nhiên.

- Tôi sẽ sang Pháp.

- Bao lâu.

- Một tháng, hai tháng, hoặc có thể lâu hơn.

- Ủ, đi đi.

Thanh điềm đạm đáp lời, cũng không hề thắc mắc về lí do Khiêm đột ngột bỏ đi Pháp. Khiêm chống tay lên giường, cúi đầu hôn nhẹ lên môi Dương, giọng nói ấm áp:

- Mặt trời, chờ tớ trở về nhé.

Nói đoạn, cậu xoay người rời khỏi phòng. Thanh cũng vừa cầm xong lọ hoa, cô đem số hoa hướng dương đã tàn đem bỏ vào thùng rác. Lúc này ở trên giường, bàn tay xanh xao của Dương khẽ động, những ngón tay gầy guộc hơi nâng lên, hai chằng mày có chút xô lại với nhau. Những động tĩnh nhỏ này đều mang theo sự gắng gượng đến khó nhọc.

- Sao cậu đột ngột tới đây?

Nam khó hiểu nhìn người trước mặt. Khiêm hơi cúi đầu, tách cà phê đen đặc trước mặt còn bốc khói nghi ngút

- Về chuyện của Dương.

- Dương làm sao?

- Cô ấy bị tai nạn.

- Cái gì?

Hắn kinh ngạc gầm lên. Khiêm cũng không lấy làm bất ngờ trước phản ứng của Nam, chỉ bình tĩnh nhấp một ngụm cà phê nóng.

- Cậu kích động như thế làm gì? Sẽ ngay lập tức đặt vé về Việt Nam gặp Dương? Cậu làm được sao? Không, cậu không làm được đâu, Vương Hạo Nam, cậu là một thằng hèn.

Giọng Nam trầm ổn, thanh âm vừa đủ nhưng Nam lại có cảm giác như vừa bị cậu phang cho vài cú đau điếng. Ánh mắt Khiêm nhìn Nam đầy châm chọc

- Vương Hạo Nam, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, hiện tại tôi muốn hỏi cậu, cậu nhất định phải trả lời thật lòng

- Được.

- Cậu còn yêu Dương không?

Nam bất ngờ trước câu hỏi của Khiêm, hắn im lặng không đáp, ánh mắt lộ rõ trầm tư. Phải thật lâu, mới nghe thấy thanh âm ngắn gọn

- Yêu.

- Nếu cho cậu thêm một cơ hội chọn lựa, cậu sẽ chọn Dương chứ?

- Nhất định.

Khiêm nâng khóe môi, hai chữ của Nam như một bằng chứng hùng hồn chứng minh cho việc Khiêm đã thua một cách thảm hại. Khiêm đúng là, yêu thật nhiều. Những cũng là, thua thật rồi.

- Tốt lắm. Những lời hôm nay của cậu, tôi nhất định ghi nhớ thật kĩ.

Khiêm dứt lời rồi lặng lẽ đứng dậy, không nhanh không chậm mà rời đi, bỏ lại hắn một mình trong quán với hàng mớ những điều khó hiểu.

Mà trong lúc đó, tại Việt Nam, cụ thể là tại bệnh viện 105, trong phòng Dương, Thanh đứng chôn chân nhìn về một phía. Trên giường, ngón tay Dương khẽ động, dấu hiệu của việc hồi tỉnh, tưởng chuyện này chris có trong phim thôi mà. Rồi như thoát khỏi cảm giác boàng hoàng lúc đầu, cô lao ra ngoài, vừa chạy với tốc độ thần sầu vừa hét lên

- Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi???

Khi Thanh một tay túm cổ ông bác sĩ một tay kéo thêm cô y tá trở lại phòng thì thấy Dương đang ngồi dựa vào tường, đôi mắt trong như suối ngọc đang ngắm nhìn cảnh vật qua khung cửa sổ. Nắng chiếu lên người nó, làm làn da tẻ liệt lúc đầu đã từ từ có lại cảm giác.

- Dương...Dương....phải mày không?

Thanh lao tới ôm chặt lấy nó, hỏi dồn dập rồi bất ngờ khóc rống lên như đứa thần kinh. Dương vừa khó khăn gỡ mấy cái xúc tu của con bạch tuộc Thanh vừa gần giọng

- Làm gì mà xồn xồn lên thế, nước mắt nước mũi tèm lem ra người tao đây này. Kinh chết.

Thanh vừa mừng vừa giận, còn ông bác sĩ và cô y tá thì đứng như trời trồng. Sau một phút định hình, cô quay về hướng cửa

- Bác sĩ mau lại đây khám cho bạn tôi đi.

Sau khi được kiểm tra tổng quát một lượt thì nhận định là Dương đã hồi phục và không để lại bất kì di chứng gì. Chỉ là do nằm một chỗ trong thời gian dài và không tiếp xúc với xung quanh nên tạm thời cơ thể vẫn còn rất yếu. Ông bác sĩ chưa kịp nói hết câu đã bị Thanh tổng cổ ra ngoài, đóng cửa cái rầm.

- Sao mày hung dữ vậy.

- Ông ta nói nhiều quá, nghe sốt cả ruột.

Dương bật cười, rất lâu rồi mới cười một lần như vậy, cảm giác cũng rất mới mẻ nha.

- Tao ngủ bao lâu rồi.

- Bốn tháng rồi.

- Ồ.

Thanh liếc xéo nó một cái, bốn tháng cô với Khiêm khổ sở là thế mà nó cứ coi là việc thường tình lắm vậy. Còn tỏ thái độ thích thú nữa chứ.

- Khiêm và tao vất vả vì mày lắm có biết không.

- Ủ, vậy Khiêm đâu.

- Sang Pháp rồi.

- Sang Pháp?

- Ủ, tao cũng không hỏi lí do, cậu ấy cũng không nói khi nào sẽ trở về.

Dương không nói gì thêm, chỉ thấy có chút buồn vì Khiêm không ở đây. Nếu biết Dương tỉnh lại hẳn là Khiêm sẽ kích động đến phát điên lên được ấy chứ. Trò chuyện với Dương một lát thì Thanh đột nhiên nhớ ra từ lúc Dương tỉnh dậy cũng chưa có gì bổ bụng. Nghĩ vậy cô đứng lên, căn dặn Dương ở yên trong phòng, không được chạy đi lung tung rồi tự mình trở về làm vài món bồi bổ.

Sáng hôm sau khi Thanh và nó đang ngồi trong phòng thì cánh cửa đột ngột bị đập bung ra, Khiêm lao vào như tên lửa, vẻ mặt khẩn trương vô cùng, hai chữ thốt ra cửa miệng vừa ghen ngào vừa trù mến

- Mặt trời.

24. Chương 24: Yêu Thương Trở Lại

- Mặt trời....

Khiêm ôm chặt lấy nó, vòng tay mạnh mẽ siết lại làm Dương có chút khó thở

- Buông...không thở...được.

Dương nói đứt quãng, gương mặt vì thiếu oxi mà trở nên đỏ bừng. Thanh đứng cạnh chỉ biết tròn mắt kinh ngạc. Mà Khiêm thì vẫn còn cố chấp chưa chịu buông ra, nhưng cũng đã biết nới lỏng vòng tay, giọng cậu cơ hồ xen vào chưa xót

- Tớ nhớ cậu. Nhớ đến phát điên rồi.

- Ủ, mà không phải cái Thanh nói cậu mới qua Pháp hôm qua sao. Một ngày không gặp thôi mà, đâu tới nỗi đó.

- À....ừm....thì một ngày không gặp với tớ cũng ngang với một năm vậy.

Khiêm hơi ấp úng, Dương nhìn cậu rồi bật cười thành tiếng

- Khiếp, sến sẩm quá.

Cậu nhìn thấy nụ cười tươi tắn của nó, trong lòng bắt đầu lan tràn một cảm giác hạnh phúc lạ thường. Chỉ có Thanh đứng lặng nãy giờ, cô nhìn Dương, rồi lại nhìn người con trai đang cười nói với nó, mi tâm thoáng nhú lại. Trong lòng nảy sinh một loại khúc mắc không thể diễn tả bằng lời.

Từ khi Khiêm trở về, tâm trạng Dương cũng vui vẻ lên nhiều, có lẽ vì vậy mà nó bình phục nhanh chóng. Hôm nay là ngày Dương xuất viện, cả đám tổ chức đi ăn mừng.

- Đây đây, mày mới xuất viện, nên ăn uống cho đầy đủ vào.

Thanh vừa nói vừa gấp vào bát nó một cái đùi gà to bự. Dương cũng không khách sáo, nó nói cảm ơn rồi cầm lấy ăn ngon lành.

- Nếu có Thảo với Minh ở đây thì vui nhỉ?

- Ai vừa nhắc tên tôi á?

Giọng Thảo trong trẻo vang lên làm nó giật mình, quay đầu ra thì thấy đôi trai tài gái sắc, mặt mày rạng rỡ đang an nhã tiến vào. Dương vì bất ngờ mà há hốc mồm, muốn nói gì đó mà không sao mở lời

Cốp!

Thảo cốc mạnh vào đầu nó một cái, lên giọng đầy đe dọa

- Mày đón tao bằng cái thái độ đó à? Đúng..

Chưa kịp nói hết câu đã bị Dương bất ngờ ôm lấy, Thảo hơi ngớ người, rồi cũng ôm lại nó, nở nụ cười mà khóe mắt đỏ hoe

- Cuối cùng cũng chịu tỉnh lại để nhìn mặt bạn bè rồi hả?

Đừng vội nghĩ rằng Thảo vô tâm khi không chịu trở về chăm sóc cho nó, ở bên cạnh nó như Thanh. Thật ra đối với mọi chuyện xảy ra với Dương, mọi chuyện liên quan đến cuộc sống của nó Thảo đều biết hết, thậm chí là còn nắm rõ ràng hơn bất kì ai. Hôm nhận tin Dương bị tai nạn, Thảo bỏ mặc luôn cả buổi thuyết trình mang tầm cỡ quốc tế ở Seoul, vội vội vàng vàng đặt vé về Việt Nam. Nhìn Dương nằm lặng lẽ trên giường bệnh, Thảo đã ngất đi mấy lần. Buổi đó là lần đầu tiên mà một người con gái kiên cường như Thảo suy sụp tới vậy. Tất nhiên những điều này, Dương không hề biết, và cũng không ai muốn để Dương biết. Đặc biệt là Thảo, hãy cứ để trong mắt Dương, cô chính là kiên cường như vậy, kiên cường đến mức vô tâm.

- Ê, ăn đi kìa.

Dương lay lay người bên cạnh, Thảo ném cho nó cái nhìn sắc bén rồi lại gấp trả phần thức ăn của bát mình sang bát nó

- Lo cho bản thân mày trước đi. Nhìn bộ dạng cứ như động vật không xương sống ý, còn làm màu cái gì.

Dương cười xuề xòa lấy lòng, rồi cầm củi ăn như hổ đói. Mấy đứa nhìn mà chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Nếu không phải Thảo ra tay dọa nạt, con bé này sẽ chết đói luôn phải không?

Lúc ăn xong thì mới vào tầm 20h nên tụi nó lại quyết định đi bar, đã lâu không vui chơi một bữa, lại đứng dịp đông đủ như vậy, không thể bỏ lỡ được.

Bar Đêm....

Nhạc sôi động vùn to hết cỡ, ánh đèn nhấp nhòe màu sắc chiếu liên tục, trên sàn nhảy, cô gái với bộ váy cũn cõn ôm sát đang xoay vòng, thực hiện rất nhiều động tác múa cột điêu luyện, ở bên dưới, nam nữ cuồng loạn theo tiếng nhạc, một vài đôi còn lộ liễu cuốn lấy nhau. Cảnh tượng quen đến phát nhàm, tụi nó đi thẳng một mạch vào phòng Vip.

Minh với Thảo song ca một bài tiếng Trung, à hình như là bài “Chuột yêu gạo” thì phải. Đột nhiên, Dương nhớ hần, nhớ tới hôm cũng cùng Nam ở đây. Hôm đó Dương đã đau khổ thế nào, đã dằn vặt ra sao vì Duy. Thì hôm nay, nó cũng phải vì Nam mà như vậy. À đâu, hình như là đau hơn, dằn vặt nhiều hơn. Tai nạn rồi hôn mê bất tỉnh, biết thế lúc đó đập đầu mạnh thêm chút nữa thì liệu có phải hiện tại đã mất trí nhớ rồi không. Không còn nhớ thì sẽ chẳng phải đau.

Dương cười khổ, bật nắp lon bia toan đưa lên miệng thì bất ngờ bị ai đó cướp lấy, Khiêm tức giận nhìn nó

- Không cho phép cậu uống bia.

- Sao?

- Cậu vừa mới xuất viện. Không nhớ à? Hơn nữa, bia rượu không tốt cho sức khỏe.

Chat!

Dương bất ngờ tát mạnh vào mặt Khiêm một cái, không gian theo đó mà trùng lại, mọi người sững sốt nhìn nó, bao gồm cả Khiêm. Dương nhìn vết hằn trên mặt cậu, rồi lại nhìn xuống tay mình. Hình như chính nó cũng không ý thức được hành động vừa rồi. Bờ vai gầy run lên từng đợt, nó bặm môi, chớp chớp đôi mắt đã đọng đầy nước, rồi bất ngờ đứng phắt dậy

- Đừng quan tâm tôi.

Câu nói của Dương cứ như một mũi tên đâm thẳng vào tim Khiêm, lạnh lùng, ứa máu, nhói đau, tan vỡ. Dương bỏ chạy vội vã, Khiêm cũng vùng dậy, cuống cuồng đuổi theo nó.

- Mặt trời....

Tiếng của Khiêm vang vọng, nó ở ngay phía trước, chỉ còn cách cậu một khoảng nhỏ. Dương không chạy nữa, nó dừng chân, xoay đầu nhìn cậu

- Tại sao lại bỏ chạy?

Dương không trả lời câu hỏi của cậu, nó nhìn cậu thật lâu, đôi mắt đỏ ửng, nước mắt đã lăn trên gò má. Trần Ánh Dương, mà y thảm bại thật. Sao mà có thể yếu đuối như vậy chứ. Mà đã nói là không quan tâm rồi cơ mà, mà đã hứa là sẽ coi như không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng là...

- Cậu là Khiêm ư?

Khiêm kinh ngạc trước câu hỏi của nó, cậu cúi đầu, thanh âm rất khẽ

- Ừ.

- Cậu là Đình An Khiêm?

- Ừ.

Dương tiến lại gần hơn, nó đưa tay túm lấy cổ áo sơ mi của người con trai trước mặt, đôi mắt diêm lệ hằn lên từng tia giận dữ, xuyên thấu tâm can hần, tàn sát tâm hồn hần.

- Cậu có dám nhìn thẳng vào mắt tôi và nói cậu là Khiêm không? Không. Cậu không dám. Vì cậu vốn không phải Đình An Khiêm. Cậu là Vương Hạo Nam. Là một thằng tồi. Cậu còn định lừa dối tôi đến bao giờ nữa? Cậu lấy tư cách gì mà thay thế cho Khiêm. Nếu là Khiêm, cậu ấy sẽ không lừa dối tôi, nếu là Khiêm, cậu ấy sẽ không để tôi phải khóc, nếu là Khiêm, Trần Ánh Dương tôi cũng sẽ không đau đến như vậy. Tại sao lại là cậu, trả lời tôi đi. Tại sao tôi lại yêu một người như cậu? Vương Hạo Nam, tôi hận cậu.

Câu cuối cùng Dương gần như đã hét lên, ánh mắt lạnh lẽo cực độ, nó vung mạnh tay, Nam mất thăng bằng rồi ngồi phịch xuống đất. Bóng Dương xa dần, đơn độc, cô lẻ trong màn đêm tĩnh mịch. Trong lồng ngực,

trái tim hần như bị bàn tay vô hình siết chặt rồi dùng sức bóp cho tan nát, vỡ vụn, hoảng loạn. Dương làm thế nào, mà biết được hần là Nam? Làm thế nào mà.....Khiêm và Nam, có thể hay không vẫn còn cách để phân biệt hai người.

Không. Không có cách nào cả. Liệu có phải hay không là do tình yêu của Dương quá lớn, quá mãnh liệt mất rồi? Ngay từ thời khắc người con trai ấy lao vào phòng rồi ôm chặt lấy nó, Dương đã biết được, người con này không phải Khiêm, cũng có nghĩa rằng đó chính là Nam. Chỉ có Nam, chỉ có hần mới đem lại cho Dương cảm nhận mãnh liệt đến thế, nỗi đau tê dại đến thế. Chỉ có Nam mà thôi

25. Chương 25: Yêu Thương Trở Lại 2

Dương chưa bao giờ mơ ước về cổ tích. Vì Dương biết cổ tích cũng chỉ là cổ tích mà thôi. Hoàng tử chỉ thuộc về lọ lem trong cổ tích. Còn ngoài đời, hoàng tử - công chúa, đó mới là quy luật. Dương không phải lọ lem, cũng không phải công chúa. Dương chỉ là một cô gái bình thường, cũng đã từng yêu, rồi cũng đã từng đau. Bỏ qua kí ức, lãng quên xúc cảm, hiện tại Dương còn lại bao nhiêu?

-Tiểu Nam Nam, cậu không bắt được tổ đâu.

Hình ảnh một bé gái với hai bím tóc thắt nơ xinh xắn đang đứng đưa theo mỗi bước chạy. Phía sau cô nhóc. Cậu nhóc thần nhiên bước từng bước chậm rãi.

-Tổ chỉ cần một loáng là bắt kịp cậu ngay. Trò này cậu thua tổ những 372 lần rồi đó nhớ không?

-Xì.

Cô bé nhăn mũi, buồn chán ngồi phịch xuống nền cỏ xanh mướt, giọng hờn trách.

-Tiểu Nam Nam rất xấu, không chịu nhường người ta.

-Được rồi, được rồi, để đền bù, tổ sẽ đáp ứng một yêu cầu của cậu.

-Thật á?

-Tất nhiên.

Cô bé thấy vậy liền nở nụ cười tươi rọi, đôi mắt trong trẻo phản ánh màu nắng chiều nhàn nhạt. Sau một hồi cô gắng suy nghĩ, cô bé cúi đầu thì thầm vào tai cậu bé điều gì đó, cậu bé nghe xong cũng khẽ mỉm cười, đưa tay móc vào ngón tay út của cô nhóc, giọng chắc chắn:

-Được, tổ hứa.

Câu chuyện năm ấy chắc Nam không còn nhớ nữa. Và lời hứa năm ấy cũng vậy.

Cà phê nhỏ từng giọt tí tách, ánh trăng mờ ảo xuyên qua khung cửa, bóng nó đổ dài trên nền nhà. Dương ngược mắt lên nhìn, trăng đêm nay đẹp quá. Những vệt tinh tú trên cao không ngừng lấp lánh, bầu trời đêm nay như tấm thảm nhung khổng lồ được đính vào những viên đá phát sáng.

Nghĩ ngợi một chút, Dương bật đèn bàn, lấy giấy bút, bàn tay run run viết từng chữ: “Tiểu Nam Nam, tổ yêu cậu, mặt trời lớn yêu Tiểu Nam Nam rất nhiều, rất rất nhiều.”

Dương đóng nắp bút, xé tờ giấy thành nhiều mảnh rồi ném qua khung cửa sổ. Hết rồi, thế là hết. Tình cảm của nó với Nam cuối cùng cũng như mảnh giấy đó mà thôi, vụn vỡ rồi tan biến đi.

Dương đóng cửa sổ, kéo rèm rồi lặng lẽ tiến lại gần giường. Ngày mai, mọi thứ vẫn sẽ diễn ra như bình thường như nó vốn thế. Ngày mai, Dương cũng muốn được bình thường như Dương vốn thế. Không phải vì Nam, không phải vì Khiêm, mà là vì chính Dương.

Dương hoàn thành thủ tục cho việc tiếp tục khóa học năm 3 đại học là vào khoảng 9h30. Chính nó cũng không rõ ai là người đã làm đơn kiến nghị xin bảo lưu kết quả cho mình. Nhiều việc xảy ra lúc trước khiến Dương suýt thì quên mình vẫn đang là sinh viên đại học. Tóm lại là từ giờ phải chú tâm vào học hành thôi.

Nó đi loằng vòng quanh thành phố, cuối cùng thì dừng lại ở tiệm “Thần Thánh”. Nghe tên thì có chút buồn cười nhưng đứng như cái tên của nó, đây là khởi nguồn của những điều thần thánh. Đối diện với bà chủ tiệm, Dương có chút sợ hãi, đó là một bà lão với gương mặt già nua và mái tóc ngang vai bạc trắng. Bà ấy mặc một bộ quần áo màu tím than, hai cánh tay gầy guộc được đeo lên hàng tá những thứ vòng vèo quỳ dĩa.

-Nói cho ta biết, con muốn biết điều gì?

-Con muốn biết tất cả mọi thứ.

-Ồ.

Dương không nghĩ câu trả lời tùy hứng của mình lại khiến bà ta ồ lên một tiếng đầy vui vẻ như vậy. Bà cầm lấy tay nó, nhìn chăm chú. Sau một hồi, bà ta vớ lấy cái khăn có đủ bảy màu sắc cầu vòng bên cạnh, chùm lên đầu, lẩm bẩm vài ba câu như thần chú.

-Cậu ta tên Vương Hạo Nam.

-Dạ?

Lần này thì tới lượt Dương tròn mắt kinh ngạc.

-Còn cậu ấy là Đình An Khiêm, và cô kia là Emily Vantora.

Dương từ từ bình ổn lại tinh thần, nó vẫn biết nơi này “thần thánh”, nhưng cứ tưởng chỉ là lời đồn thôi.

-Bốn người các con vốn định sẵn là những đường giao nhau. Nhưng chính các con lại khiến nó trở thành những đường thẳng song song. Vì thế, à ở hiện tại, bắt buộc phải có một người chủ động rẽ hướng, nếu không, boond đường thẳng song song này sẽ dần trở thành một vòng tròn luẩn quẩn. Đến lúc đó, muốn rẽ, cũng là không còn cơ hội.

Dương im lặng nghe bà nói. Hai tay nắm chặt đến đỏ mớ hôi. Thần thánh cũng tốt, nhưng thần thánh tới mức này thì, cuối cùng, nó nhẹ giọng.

-Con hiểu rồi, cảm ơn bà.

Dương đứng dậy cúi đầu chào, bà chủ tiệm chậm rãi bỏ khăn chùm đầu, lấy từ trong hộp ra một chiếc vòng đeo vào tay nó. Chiếc vòng này thoạt nhìn chỉ là một sợi dây đỏ có lồng vào một viên ngọc trong màu xanh lục, nhưng hiểu sao, nó thấy bình yên đến lạ.

-Cậu nhóc đó trí nhớ tốt lắm, không cần lo lắng.

-Vâng.

Dù không hiểu lắm nhưng Dương cũng nhẹ đáp lời. Ra khỏi “Thần Thánh”, Dương quyết định sẽ tới gặp Duy.

Ngoại ô thành phố, trái ngược với sự ồn ào bụi bặm của nội thành, nơi đây yên tĩnh và cực kì trong lành. Ngôi mộ của Duy nằm trên một triền đồi rộng lớn, dưới tán cây hoa gạo. Dưới chân đồi, xa phía trước là cánh đồng hướng dương nở rộ đẹp đẽ, đằng sau là ruộng đồng một dải xanh mướt, bên trái là dòng sông hiền hòa uốn khúc, bên phải là núi non hùng vĩ.

-Chỗ ở của cậu lí tưởng thật, dù xét thế nào thì cũng là cực kì phong thủy nha.

Dương cười mà như mếu, khom người đặt lên mộ một bó hoa cúc trắng. Từ khi Duy mất, đây là lần đầu Dương tới thăm cậu. Có lẽ vì sợ, nó sợ phải đối mặt với sự thật, rằng Duy đã không còn nữa. Ánh mắt nó dán chặt vào bức ảnh trên bia mộ. Duy cũng đang nhìn nó, và cậu cười.

-Trời trở gió rồi.

Giọng Nam trầm ấm vang lên bên tai, ai đó đồng thời khoác lên người Dương chiếc áo mỏng. Nam ôm nó từ phía sau, gục đầu lên vai nó, giọng cậu khàn lại.

-Cậu ấy yên nghỉ rồi.

Dương không phản kháng, nó nhìn chăm chú vào nụ cười của Duy, rồi lại đưa mắt hướng ra cánh đồng hoa hướng dương đẹp đẽ, nhẹ giọng mở lời.

-Buông tay.

-Không muốn.

Mặc kệ câu trả lời của Nam, nó vùng khỏi vòng tay của cậu, lùi lại cách cậu một khoảng, chiếc áo Nam vừa khoác lên người nó cũng rơi xuống, nằm im lìm dưới chân.

-Tại sao không thừa nhận? Cậu vẫn còn yêu tớ tại sao không thừa nhận? Mặt trời cậu thật độc ác.

Ánh mắt Nam tràn đầy đau đớn. Dương đưa tay lên ngực, tự trấn tĩnh trái tim đang co rút kịch liệt.

-Không, tớ không còn yêu cậu, không yêu chút nào.

-Cậu nói dối.

Giọng hần vô cùng quả quyết, Nam đưa tay vào túi quần lấy ra một mảnh giấy đã nhàu nát, được dán bằng dính chằng chịt, có nét chữ của Dương trên đó. “Tiểu Nam Nam, tớ yêu cậu, mặt trời lớn yêu tiểu Nam Nam rất nhiều, rất ..” mảnh giấy bị thiếu rất nhiều chỗ, nên vài chữ cuối cũng không đọc được, nhưng như vậy cũng là đủ rồi.

Đêm đó, Nam đang đứng dưới nhà nó. Hần đã đứng ở đó rất lâu, và tất nhiên hần cũng nhìn thấy Dương vắt thứ gì đó qua cửa sổ. Mảnh giấy nhỏ xíu bay qua hần rồi rơi trên mặt đất. Hần nhặt lên, trên đó có viết một chữ “yêu”. Nam tiến lại nhặt một mảnh khác, nhưng lớn hơn, là ba chữ “tiểu Nam Nam”. Hần sững người, có thứ gì đó thôi thúc hần phải tìm kiếm và chấp vạ chúng lại. Và sự thật, thì cũng như cả hần và nó đều thấy ở đây. Mặt trời của hần, bướng bỉnh đến đáng ghét, cứng đầu đến đáng giận. Tới mức này rồi mà vẫn còn cố chấp không chịu nhận.

-Tại sao?

Giọng Dương run run, đôi mắt phấp phồng long lanh nước.

-Tại sao cái gì?

-Tại sao phải như vậy. Tại sao phải cố chấp? Buông tay khó tới vậy ư?

Nước mắt đọng đầy đang châu chực rơi ra, Nam tiến tới ôm nó vào lòng, hương thơm nam tính trên người hần tỏa tỏa lây nó, hơi thở hần nóng rực.

-ừ, khó lắm. Đau lắm. Nên không thể buông, tớ trở về đòi nợ cậu đấy.

-Tớ nợ gì cậu sao?

Dương kinh ngạc, cũng không đủ lí trí suy nghĩ sâu xa hơn nữa. Nó chỉ có thể cố gắng nhớ lại xem đã mượn gì của hần. Nam khẽ cười, lời nói cất lên ôn nhu đến lạ thường.

-Trái tim, cậu còn nợ tớ một trái tim. Đồ ngốc.

Không biết vì xúc động hay ngỡ ngàng mà dương bật khóc, nước mắt tuôn rơi ồ ạt như đê vỡ. Vòng tay mảnh khảnh ôm chặt lấy thắt lưng hần, nức nở:-Cậu...hức...mới...là...hức...ngốc.

-ừ, tớ ngốc. Là tớ ngốc.

Nam vừa cười vừa dỗ dành nó. Nhưng hình như không có tác dụng, nó còn khóc to hơn. Nghĩ ngợi một chút, hần ghé sát tai Dương thì thầm một câu làm nó im bật:

-Đáng ghét.

Nó bặm môi đẩy hần rồi quau bước đi thật nhanh.

- Ô mặt trời, cậu không thể bỏ lại tớ một mình như vậy.

- Mặc xác cậu.

Dương phụng mặt, mím môi che dấu nụ cười ngọt ngào, bước chân linh hoạt. Ở phía sau, người con trai hốt hoảng đuổi theo, mái tóc nâu bồng bềnh theo làn gió, vừa chạy vừa gọi với

- mặt trời, đợi tớ nữa.

Câu mà hắn nói vào tai nó ban nãy cũng chính là câu mà cô bé đã nói với cậu bé năm ấy :“Mặt trời lớn muốn làm cô dâu của Tiểu Nam Nam”

26. Chương 26 Ngoại Truyện.

” Thừa xa xưa khi muôn loài còn chìm trong bóng tối, cuộc sống bủa vây bởi một gam màu u ám, vào một ngày bất ngờ xuất hiện thứ ánh sáng diệu kì soi sáng vạn vật, đó là Mặt Trời. Như bao loài hoa khác, Hướng Dương cũng đem lòng yêu mặt trời. Tiếc là, Mặt Trời chỉ có thể ở trên cao soi rọi mà không thể nào tới gần được Hướng Dương. Rồi cũng có một ngày, vì quá yêu và nhớ Hướng Dương, Mặt Trời quyết định tới bên Hướng Dương. Nhưng Mặt Trời càng lại gần, ánh nắng càng gay gắt, từ ấm áp chuyển sang cháy bỏng thiêu đốt. Vạn vật úa tàn, đất đai nứt nẻ. Hướng Dương gục ngã. Nữ Thần sau khi biết chuyện đã vô cùng tức giận, người bắt Mặt Trời trở về, phạt Mặt Trời chỉ có thể vĩnh viễn ở trên tầng cao của vũ trụ. Lúc Hướng Dương tỉnh lại, mọi thứ xung quanh đều đã hồi sinh, cuộc sống trở về đúng quy luật luân hồi. Hóa ra đó là Nước. Nước ngày ngày chảy trong lòng đất, âm thầm chăm sóc cho Hướng Dương. Nước không rực rỡ sôi nổi như mặt trời. Nước trong veo, mát mẻ và dịu êm. Nước yêu Hướng Dương, còn Hướng Dương vẫn mãi quay về phía Mặt Trời. Có phải hay không đó chính là định mệnh”

Đó là câu chuyện của riêng Khiêm, là sự tích hoa Hướng Dương mà Khiêm được nghe. và mặc dù không muốn, nhưng Khiêm vẫn phải thừa nhận, Hướng Dương sinh ra đã mang trong mình tình yêu với mặt trời. Ngay cả khi Hướng Dương không còn nữa thì tình yêu ấy vẫn là trường tồn vĩnh cửu. Như Dương với Nam vậy. Tình cảm của hai người họ, một chữ yêu liệu có là đủ?

Hôm đó sau khi rời khỏi quán cà phê với Nam, Khiêm đã đi vào một cửa hàng quần áo, mua một bộ quần áo giống hệt với bộ Nam đang mặc rồi trở về biệt thự trước.

- Khiêm, cậu làm gì ở đây?

Nam đứng trước cửa kính ngạc nhiên nhìn Khiêm, mà lúc này, ở trên sofa, Khiêm đang ôm chặt Emily trong lòng. Thấy Nam tới, cô ấy bối rối đứng lên.

- Khiêm, cậu nói gì thế? Lâu lắm mới gặp cậu, mà sao cậu lại rảnh rỗi tới thăm vợ chồng chúng tôi vậy.

Lời Khiêm-hiện tại đang trá hình Nam cất lên bình thản. Nam đứng ngẩn người, không biết phải nói gì ở hiện tại.

- Tôi còn nghe nói Dương bị ốm. Cậu không ở nhà chăm sóc cho cô ấy, chạy tới đây là gì?

Nam bắt đầu hiểu ra vấn đề. Khiêm muốn giả mạo Nam để ở bên cạnh Emily thay cho hắn ư?

- Nam, hình như hai người có việc cần nói, vậy em lên phòng trước nhé

Giọng Emily cất lên nhẹ nhàng, nụ cười thanh thuần. Nam hơi trau mày, hắn chưa từng thấy Emily cười như vậy khi bên cạnh mình. Nụ cười thế này, là cô ấy đang hạnh phúc sao? Khiêm có thể làm cho Emily hạnh phúc, biết là ích kỉ nhưng hắn cũng chỉ xin ích kỉ một lần này thôi.

- Khiêm, tôi nợ cậu lần này.

- Tôi chỉ có thể cho cậu cơ hội, còn nắm giữ được nó hay không là ở cậu. Chúc may mắn.

Khiêm nói xong cũng không quay đầu, cứ thế đi thẳng lên tầng. Nam lặng người nhìn theo cậu, lát sau rời khỏi biệt thự liền lập tức lái xe một mạch đến sân bay Paris. Paris tráng lệ này đã đủ ngọt ngào rồi. Hắn muốn về nhà, muốn về với Dương.

- Ông xã, anh đang nghĩ gì vậy?

Emily đặt xuống trước mặt Khiêm một ly sữa nóng. Khiêm nhăn mặt, từ lúc sống chung với cô thói quen uống cà phê của cậu đã bị đổi thành sữa nóng. Mà cậu cũng dần nhận ra, cô gái này cũng rất thú vị.

- Em nói thử xem.

Khiêm kéo cô ngồi lên đùi cậu, bàn tay to đặt vào vòng eo nhỏ gọn. Emily hơi đỏ mặt

- em không biết.

Khiêm bật cười, cô nhìn cậu chăm chú rồi bất ngờ lên tiếng

- Anh yêu Dương đúng không?

- Ừ.

Khiêm đáp lời ngắn gọn. Cả Nam và cậu đều yêu Dương, nên dù người đang ở trước mặt là Nam thì hẳn cũng sẽ trả lời vậy thôi

-Em thì yêu Nam, chúng ta đều có người yêu của riêng mình.

Khiêm kinh ngạc nhìn cô, thần thái có chút cứng ngắc.

-Em...em...

-Anh là Khiêm, không phải Nam, em đã biết ngay từ hôm anh trở về biệt thự.

Đối diện với vẻ mặt ngạc nhiên của Khiêm, Emily chỉ cười, vòng tay mềm mại quấn quanh cổ cậu, đôi mắt lấp lánh.

-Thật ra anh không giống Nam chút nào cả. Ánh mắt khác, thần thái khác, mọi thứ đều khác.

Khiêm cười bất đắc dĩ, gục đầu vào vai cô hít một hơi sâu hương chanh mát lạnh, giọng cậu trầm xuống.

-Bị em phát hiện mất rồi, tệ thật.

-Chắc Nam cũng đang đồng cảnh ngộ với anh vậy. Vì mặt trời rất thông minh mà, nên anh ấy sẽ bị phát hiện thôi.

Khiêm ngẩng đầu nhìn cô, việc bị cậu nhìn chăm chăm khiến Emily ngại ngần cúi đầu.

-Anh kì quá.

Cậu đưa tay nâng cằm Emily lên, đôi mắt xanh như ngọc bích khẽ sáng lên. Cánh môi đỏ mọng ướm át. Khiêm nuốt nước bọt đánh ực một cái, yết hầu cũng cứng. Cúi đầu hôn vào môi cô. Nụ hôn của hai người họ càng lúc càng thêm sâu, mê luyến, đắm chìm. Câu chuyện này nếu như bắt đầu, có lẽ cũng sẽ là một loại khắc cốt ghi tâm.

The End.

(Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của Lan suốt thời gian qua, nếu yêu thích truyện của Lan, các bạn có thể ủng hộ mình ở các tác phẩm dưới đây:

- Ván cược tình yêu

- Anh sẽ dạy em yêu nhé, được không?

- Chào cậu, người lạ tớ từng yêu.

Lưu ý: Tác giả chỉ đăng truyện ở .com, hiện nay có một số truyện của mình chưa được cập nhật trên , mình khuyến khích các độc giả chỉ nên đọc truyện ở hai trang này. Vì có một số trang truyện tự động lấy truyện rồi thay đổi nội dung, tóm tắt, tác giả, nên mình sẽ không thể chịu trách nhiệm ở trên đó bạn. Mong mọi người ủng hộ. Thân)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-troi-lon-cau-con-no-toi-mot-trai-tim>